

Giới thiệu Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!

Có câu chỉ đứng nghe người ta bàn tán thôi mà cũng dính vào chuyện xui xẻo của họ quả đúng là thật.

Không ngờ cô lại dính phải trường hợp xui xẻo như vậy. Cô đã làm gì để ông trời bất mãn mà làm thế với cô a!

Nữ phụ sao? Tại sao cô phải làm nền cho nam chính nữ chính? Nếu vậy cô cũng tự làm nhân vật chính trong câu chuyện của cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xuyên không

Tại một căn phòng xa hoa mang nét vẽ kiến trúc phương tây bốc lên một hơi thở cao quý mà không mất nét tao nhã của chính nó có một cô gái đang ngồi trên giường với một khuôn mặt đen như đất nồi, cô gái ngồi lẩm bẩm một mình rồi nhìn xung quanh sau đó không có sau đó nữa, cô gái tuyệt vọng.

Ta không hiểu chuyện gì xảy ra hết!??? Rõ ràng vài giây trước đang ngồi trong lớp nghe giảng chớp mắt một cái đã đến một nơi xa lạ... Không phải là xuyên không rồi chứ? Tại sao lại cầu huyết đến thế -.-?? Đang sống sờ sờ thế mà lại xuyên không? Ông đang đùa ta à? Xuyên không bình thường thì phải chết hay gặp tai nạn gì đó mới xuyên không còn ta thì ngồi trong lớp thế mà cũng xuyên không, tức chết ta mà!

Trong khi cô gái đang ngồi chừu rủa mọi thứ một mình thì cánh cửa mở ra, một người phụ nữ cùng một người đàn ông bước vào, toàn thân hai người đều có hơi thở cao quý, người đàn ông lạnh lùng anh tuấn, người phụ nữ xinh đẹp tao nhã cả hai đều đã qua ba mươi nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp ở tuổi hai mươi.

Cô gái nhìn mà hết hồn, người gì đâu mà đẹp thế? Người phụ nữ nhìn thấy cô kích động chạy nhanh đến giường cô cầm lấy tay cô vui vẻ cùng lo lắng hỏi:

"Alisha, con tỉnh rồi! Có đau ở chỗ nào không con?"

"K...không sao nhưng hai người là?"

Alisha? Nghe tên quen quen nhưng cô lại không nhớ ra. Người phụ nữ nghe cô nói xong hoảng hốt chạy đến bên người đàn ông nói:

"Anh ơi con bé con bé không nhớ em là ai!" Bà vừa nói vừa nắm áo người đàn ông đứng kế bên, người đàn ông cuối cùng cũng không giữ được nét vẻ lạnh lùng đó được nữa hoảng hốt cùng người phụ nữ bước ra ngoài kêu người hầu gọi bác sĩ đến.

Chỉ trong vài phút bác sĩ đã đến, ta cảm thấy người nơi đây tốc độ làm việc thật nhanh!

Trải qua các quá trình kiểm tra nhiều đến nỗi ta sắp không chịu được bác sĩ mới dừng lại và báo kết quả cho hai người đang đợi ở kế bên:

"Tiểu thư có vẻ bị vết thương ở đầu vừa rồi dẫn đến di chứng tạm thời sẽ mất đi trí nhớ chỉ cần chăm sóc cẩn thận sau một thời gian sẽ lấy lại kí ức ngay." Ta kinh bỉ nhìn ông ta, ông bác sĩ này nói dối không chớp mắt a.

Khuyên nhủ cùng dặn dò xong bác sĩ bước ra ngoài về nhà, bây giờ ta mới được nghe về hoàn cảnh hiện tại. Ba mẹ của vị tiểu thư mà ta xuyên vào kể ta nghe một vài chuyện rồi bước ra ngoài để ta nghỉ ngơi. Không ngờ ta đã xuyên không vào otome game đã thể xuyên vào nhân vật nữ phụ si tình này, ta đỡ trán không phải chứ!

*Otome game mà ta xuyên vào tên là "Kim wa Aishiteru" hay có thể nói là "Em là tình yêu của tôi" là một game hẹn hò khá nổi ở chỗ ta sống, ta cũng chơi qua một lần và được happy end với các nhân vật chính trong đó nhớ lại ta vẫn thấy ớn save rồi load nhiều đến mức tay ta sắp phệ mà nhắm chủ đề rồi quay lại vấn đề chính! Ta sẽ kể đôi chút về thế giới này và một số gia tộc.

Đất nước này tên là Hafurion dưới sự cai quản của vua Arthur von Hafurion ông có 3 vị hoàng tử dưới trướng ông. Vị hoàng tử thứ 1 tên là Hisa von Hafurion với ngoại hình mái tóc vàng óng ánh cùng đôi mắt xanh biển như bầu trời quả thật là một bạch mã hoàng tử trong lòng của các cô gái. Nhìn bề ngoài thì ôn nhu nhưng thật ra anh ta chính là *yandere... *Heroine chỉ cần qua lại với một người đàn ông nào anh ta ngay lập tức nhốt cô vào ngục dạy dỗ cô hên là game không phải 18+ Ta chơi *route của Hisa mà đau tim với anh hoàng tử tóc vàng này.

*Otome game: Game hẹn hò dành cho thiếu nữ.

*Heroine: Nhân vật nữ chính (anh hùng) trong các game hoặc các tiểu thuyết văn học.

*Yandere: Vì yêu có thể giết người (có thể ra ngoài tìm)

*Route: Cốt truyện của một nhân vật mà bạn đã chọn.

Vị hoàng tử thứ 2 là Kenji von Hafurion với ngoại hình tóc đen tuyền cùng với đôi mắt màu bạc như vàng trắng sáng. Kenji học rất giỏi nhưng vẫn kém về mặt hoàn hảo của Hisa, tính cách anh lạnh lùng nhưng bạn sẽ thấy anh ta rất dễ thương nếu thường xuyên ở cùng anh. Ta rất thích nhân vật này Kenji rất tốt với người anh ta yêu. Anh ta lạnh lùng là vì cô đơn thôi ta thích anh ta vì anh ta cũng giống ta ở một chỗ đều là cô đơn.

Vị hoàng tử thứ 3 là Isora von Hafurion bề ngoài rất giống Hisa nhưng lại có nét trẻ con Isora và Hisa là cùng một mẹ sinh ra nhưng quan hệ của hai người không thân thiết như những anh em cùng mẹ khác. Isora có tính cách tình nghịch dễ thương nhưng anh ta rất gian xảo, route của Isora khiến rất nhiều thiếu nữ vỡ mộng, anh ta đùa giỡn tình cảm với Heroine hứa với Heroine nhưng không bao giờ giữ lời. Ai có khẩu vị nặng mới có thể yêu anh ta. Ta rất ghét nhân vật này happy end cùng bad end cũng chẳng riêng biệt gì mấy khác ở phần Happy là Heroine còn sống còn Bad thì Heroine chết.

Cả 3 đều là nhân vật chính của game còn 3 người nữa nhưng ta không tiện kể.

Về phần quý tộc thì có 5 gia tộc được tôn quý nhất.

Gia tộc thứ 1 là Gerhrate cái tên khá lạ? Nhưng lại rất quyền lực chuyên về xử lý tình huống ở nước cùng thương vụ của nước ngoài.

Gia tộc thứ 2 là Betorin, được rồi cái game này mặc dù đặt tên khá lạ nhưng vẫn có rất nhiều người chơi. Là gia tộc nắm giữ hàng ngàn binh lính trong cung ngoài ra còn có thể lực ngầm khác, đây gia tộc nguy hiểm nhất trong các gia tộc còn lại.

Gia tộc thứ 3 là Elizer cũng là gia tộc của cô tiểu thư ta xuyên vào. Cha và mẹ của cô ấy đều là người nổi tiếng trong và ngoài nước còn chuyện làm ăn thì ra rất không để ý.

Còn 2 gia tộc còn lại không được nhắc trong game chắc do không liên quan đến các nhân vật chính nên tác giả cũng không thêm làm gì.

Đề ta kể chút về cô tiểu thư ta xuyên vào. Tên cô ấy là Alisha de Elizer là một nhân vật rất nổi ở thế giới ta với cái tên Nữ phụ ngàn đường, thế là lúc ta chơi route của Hisa đoạn nào cũng đều thấy cô ấy lúc đó ta nghĩ cô ấy rất phiền phức giờ thì ta không dám nghĩ vậy nữa sao ta có thể nghĩ bản thân mình phiền phức được?

Alisha cũng có ngoại hình rất giống công chúa mái tóc vàng và đôi mắt màu xanh biển vì nhân phẩm của cô ấy rất tệ nên tất cả mọi người không thích cô ấy. Người cô ấy thích là Hisa vì anh cô có thể làm mọi thứ ngoài trừ route của anh ra cô ấy không xuất hiện trong những route khác. Cái chết của cô ấy là vì cản trở Heroine nên mới bị Hisa ép phải tự tử. Happy End thì Hisa cùng Heroine sống hạnh phúc bên nhau còn Alisha thì quá đau lòng nên đã tự tử. Bad End thì Hisa bị mất Heroine đâm ra quá tức giận đi tìm Alisha để trả thù suy ra dù happy hay bad Alisha đều có chung một kết cục đó chính là chết! Một cái chết thật nhảm chán -.-!

Nếu Alisha lúc trước là nữ phụ trong câu chuyện của họ vậy thì ta Alisha hiện tại sẽ làm nữ chính trong câu chuyện của chính ta tạo nên! Hãy đợi đó ta không muốn có cái kết đã định sẵn đâu.

Haizzz kể xong làm ta mệt quá xuyên vào cơ thể nhỏ bé khoảng 3 tuổi này thật khiến ta mệt quá đi mà ta không còn sức để xuống giường xem bề ngoài của cái cơ thể này nữa.

Mi mắt nặng trĩu chắc ta phải đánh một giấc thôi.

Ngủ ngon Th.. à không ngủ ngon Alisha!

----- Ngoài lề -----

Về bề ngoài của Alisha đều được lấy từ nv Kurashiki Azusa từ Pretty x Cation 2.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ồi Không!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Vị Boss bí ẩn

Đã ba ngày trôi qua từ khi ta đến thế giới này, mỗi ngày đều ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn ta chán đến chết mất, ta quyết định hôm nay sẽ rời giường dù có chuyện gì đi chăng nữa.

Đi ra khỏi căn phòng của mình, giờ ta mới có cơ hội quan sát căn nhà này. Tuyệt thật! Thật rộng lớn mọi thứ xung quanh đều được trang xây dựng bằng kiến trúc phương tây không ngờ ngoài đời nhìn còn đẹp hơn trong game! Ta vừa đi vừa cảm thán, không bao lâu sao ta muốn rút lại câu nói của mình... Móa rộng thế này đi bao giờ mới hết đây!??

Vừa đi vừa chửi rủa ta tùy ý mở cửa một căn phòng vừa mới nhìn vào ta đứng hình ba giây rồi lập tức đóng cửa lại. Mỗi hồi từng hột từng hột chảy trên

đầu ta, ta vừa lau vừa chữi.

Thiên a! Mới đó mà đã gặp nam chính thứ nhất rồi. Anh ta làm gì trong nhà của mình thế này? Biết trước gặp anh ta, ta sẽ không rời giường đâu, thật hối hận a...

Ta quyết định dù gì cũng phải ra dáng tiểu thư quý tộc không thể để hấn cười chê được.

Hisa ở trong phòng bàn chuyện với ông Elizer thì tự nhiên cánh cửa đột ngột mở ra, một cô bé với mái tóc màu vàng cùng đôi mắt màu xanh biển xuất hiện nhưng cô bé không bước vào mà nhìn ta với đôi mắt kinh ngạc rồi ba giây sau đóng cửa lại ngay. Trong đầu Hisa chỉ có một suy nghĩ không lẽ cậu đáng sợ đến vậy sao? Cậu nhìn lại bản thân, vẫn ôn nhu như bình thường mà?

Ta mở cửa lại một lần nữa, lần này ta đã khôi phục lại dáng vẻ của một tiểu thư quý tộc. Giờ ta mới để ý cha ta cũng ở trong phòng hy vọng ông ấy sẽ không phạt ta vì hành vi vừa rồi, haizz làm quý tộc mệt thật đấy.

"Buổi sáng tốt lành Otou-sama, Hisa-sama. Xin lỗi vì hành vi vừa rồi." Ta vừa nói vừa cúi đầu. Hisa cũng chào lại ta.

"Buổi sáng tốt lành tiểu thư Elizer." Anh ta vừa nói vừa cười ôn nhu. Nhìn hấn ta cũng chỉ khoảng 10 tuổi vậy mà đã tạo ra được lớp mặt nạ thật hoàn hảo ta trầm trong lòng.

"Buổi sáng tốt lành Alisha, con có chuyện gì sao?" Không hề đang papa ta nhìn thôi mà cũng biết ta có chuyện để nói.

"Con muốn bắt đầu lại quá trình học, con không muốn phải để lỡ việc học một chút nào, Xin Otou-sama hãy xem lại đề nghị của con." Ta nhìn papa ta với đôi mắt đầy lửa (Xin chú ý! Không phải là lửa giận đâu đấy! Đây là con lửa quyết tâm của ta!). Ta thật sự không thể làm trễ việc giảng dạy được muốn đầu lại bọn nam chính thì phải hơn họ đã.

Papa ta có vẻ khá ngạc nhiên trước lời nói của ta nhìn khuôn mặt ông từ kinh ngạc rồi chuyển sang nghiêm nghị, ta đứng ở kế bên im lặng nghe ông trả lời.

"Được rồi ta sẽ sắp xếp cho con sau, ta cùng Hoàng tử còn chuyện để bàn con ra ngoài đi."

"Vâng." Ta cúi chào một lần nữa rồi bước ra ngoài. Đóng cửa lại ta mới thở phào một cái, thấp áp lực cái khí thế của papa thật khiến ta muốn quỳ gối trước mặt ông ấy, thật nghi ngờ ông ấy làm nghề gì...

Kể từ lúc tỉnh dậy ta cũng chưa đi tham quan nhà một lần nào nhỉ? Thế là ta quyết phải đi tham quan một lần cho nhớ mặt dù kí ức của nguyên chủ ta đã nhận được cùng với đã nhìn thấy trong game nhưng ta vẫn muốn nhìn thấy tận mắt hơn.

Rời ở hành lang rồi quẹo cua ở một góc bên trái ta phát hiện mình đã lạc đường -.- Trời a! Ta thật sự muốn giết chết chính mình rồi quay về chỗ save point tiếc thay nếu ta chết là chết luôn. Thật buồn a. Ta ngẩng đầu chỉ tay vào ông trời (tầng nhà) hết trong lòng, sau khi phát tát xong ta mới bình tâm lại. Suy nghĩ một chút hiện ta đang ở trong căn nhà phía tây của cái lâu đài này vậy phía đông là nơi người hầu qua lại nhiều nhất, ta thật sự muốn đâm một phát cho nhà thiết kế để bớt ngu. Tư duy của những người tạo game này thật không bình thường... Nếu để người hầu ở phía đông vậy phía tây phải làm sao? Ta nhìn lại xung quanh vẫn không thấy ai hết, mặc dù ta khá rõ nơi đây không người hầu vì đây là nơi các thành viên trong gia tộc sống cũng là nơi papa ta làm việc và là nơi cất giấu món đồ "đỏ" cũng nằm trong căn nhà phía tây này nhưng ít ra cũng phải có người để dọn dẹp chứ? Tại sao chẳng có chút bụi nào thế này? Trong lúc ta suy nghĩ vẫn vơ khi tình lại đã không biết mình ra ngoài từ bao giờ.

"Thiên a!" Không nhận được với cảnh sắc ở trước mặt ta thốt lên. Thật sự là quá đẹp rồi! Khu vườn này thật đẹp! Hoa hồng khoe sắc ở khắp nơi ở giữa vườn hoa lại có một căn nhà nhỏ có mái che ở trên bên trong là một bộ bàn ghế đúng kiểu quý tộc, xem ra nhà thiết kế cũng không quá tệ trừ tư duy lạ của người đó ra còn lại đều hoàn hảo! Quả nhiên nhìn tận mắt thích hơn nhìn trong game nhiều.

Hửm? Hình như có ai đó ở trong căn nhà kia thì phải? Ta nheo mắt bước lại gần khi đến gần ta suýt đứng hình tay run run che lên miệng hoảng hốt nhìn người đang nửa nằm nửa ngồi trên thành.

Một cậu bé với mái tóc bạc cùng đôi mắt tím bí ẩn mặc bộ quần áo khác những người ở đây hoa văn trên áo rất lạ kiểu hoa văn này nhìn rất quen... Ta cố gắng nhớ lại. Ta đập tay một cái bộp, sao ta có thể quên được chứ! Hoa văn đó ta đã từng nhìn thấy trên quần áo của một nhân vật qua pv của game, điều duy nhất là bên hăng game không cho nhìn thấy mặt của nhân vật đó khá nhiều người chơi tìm người bên công ty để hỏi tại sao nhân vật đó không xuất hiện trong game bên công ty trả lời bọn họ là xuất hiện lỗi nên không đưa nhân vật đó vào trong game. Lúc chưa biết được lý do ta cứ tưởng nhân vật bí ẩn đó là boss cuối.

Không biết có phải trùng hợp hay không mà bộ quần áo mặc trên người cậu bé đó giống hệt bộ quần áo nhân vật bí ẩn đó mặc, không phải là boss cuối chứ? Ta vẫn còn chưa xác định vị này tại sao lại xuất hiện ở đây thì ta đã bị người đó chú ý đến.

Hắn đang ngồi ở đây hưởng thụ ánh nắng mặt trời cùng hương hoa thì một cô bé với mái tóc vàng xuất hiện lúc đầu khi nhìn nơi đây có bé có vẻ khá kinh ngạc rồi quay sang hưởng thức sau đó phát hiện có người mới bước lại gần phía ta nhưng lại dừng lại ở khoảng cách nhất định biểu cảm trên mặt cô bé khá thú vị đầu tiên là kinh ngạc rồi như suy nghĩ gì đó cuối cùng tỏ vẻ đã hiểu ra thật khiến hấn muốn cười mà. Cô chưa gặp qua hấn một lần nào sao có thể tỏ ra cái vẻ đó chứ? Hấn biết cô tiểu thư duy nhất của gia tộc Elizer, hấn biết tất cả mọi thứ ở thế giới này một thế giới nhàm chán con người ở đây chỉ biết tranh giành địa vị hấn chẳng qua bị kẹt ở cái thế giới này không thể rời khỏi đây được, chắc bên chỗ Arthur cũng có rắc rối xảy ra rồi, hấn thờ dãi phải trở về thôi.

"Tiểu thư Alisha hẹn gặp lại." Hấn cúi chào cười với ta rồi biến mất.

Ta đứng hình ở một chỗ... 1 phút... 2 phút... đến phút thứ 3 ta mới hoảng hồn trong lòng ta loạn hết lên. Thiên a!! Hắn biết tên ta! Không phải là ta đã làm đến hắn rồi bị ghi danh trong sổ đen của hắn chứ??? Nhưng ta đã làm gì đắc tội đến hắn đâu!!?? Ta còn vẫn chưa xác định được hắn là bạn hay thù mà!!??

Có vẻ vị boss bí ẩn kia không biết rằng chỉ vì nói ra tên Alisha mà đã khiến cô suy nghĩ rối loạn đến thế.

Boss cuối a! Hi vọng hai ta sẽ không gặp lại nhau nữa. Ta thâm trong lòng rồi quay vào tòa lâu đài.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thật mong chờ

Thiết kế game là theo phong cách phương tây nhưng sản xuất game là ở nhật.

Ta nhìn đồng bài học ở trước mặt âm thầm đổ mồ hôi, toàn là lễ nghi cùng nữ công gia chánh, ta đập mạnh tay xuống bàn. Ta đã quên mất một chuyện là các tiểu thư của các nhà quý tộc đều không được chạm vào vũ khí cũng như không được học về chính trị. Game này được bố trí theo kiểu trọng nam khinh nữ...

Khụ, hiện ta đang cùng cha mẹ nói chuyện. Phải tìm cách để được học những thứ đó mặc dù chính ta cũng đã rõ nhưng không thể đợi lớn lên rồi giải quyết lỡ như có người hỏi ta đã từng học chuyện kinh tế cùng chiến đấu chưa thì ta cũng chẳng biết phải trả lời thế nào.

"Otou-sama, Okaa-sama con muốn học thêm về chiến đấu cùng kinh tế" Nói thẳng vào ngay vấn đề không dài dòng thời gian có thể nhiều nhưng vẫn phải biết tận dụng từng giây từng phút.

"Chuyện này... Alisha sao con lại muốn học những thứ đó? Đó không phải là thứ 1 tiểu thư nên học." Mẹ ta ngạc nhiên nhìn sang cha ta rồi hỏi ta.

Ngạc nhiên như thế cũng đúng thôi một đứa trẻ 3 tuổi lại đòi học những thứ đó không ngạc nhiên mới lạ.

"Alisha con đã nghĩ chắc chưa?" Vẫn giữ vẻ nghiêm nghị ông hỏi cô con gái trước mặt.

"Vâng! Con muốn giúp Otou-sama trong công việc cùng học được cách bảo vệ được chính mình." Mặc dù con không biết nghề của cha là gì Alisha nói thầm trong lòng.

"Ta đồng ý chuyện học của con nhưng các môn khác con vẫn phải học như thường lệ còn chuyện công việc ta không cần con giúp."

"Vâng." Aaaaa... không cần phải từ chối ngay thản như thế trái tim bé bỏng của con sẽ vỡ mất >>

Môn ngôn ngữ nước ngoài ta vẫn học như thường nhưng đến môn cắm hoa hoặc môn nấu ăn ta được điểm F ngay lập tức... Ày! Sao mấy tiểu thư nhà quý tộc phải học mấy môn vô dụng như thế chứ?

Thiết lập nhân vật của Alisha trong game hoàn toàn hoàn hảo trừ việc Alisha là một người si tình. Ta thấy cũng tội cho nhân vật này nhưng cũng không quan tâm cho lắm dù sao đó cũng là nhân vật phụ.

Học những môn này cũng chỉ cho bản thân có thêm kiến thức đến lúc 5 tuổi có thể vào trường để học tập. Ta neho mắt suy nghĩ. Trường học ư? Vẫn không có thông tin gì về chuyện này.

Cốt truyện bắt đầu là lúc Heroine xuất hiện sau chiến tranh nếu xuyên vào lúc Heroine xuất hiện ta có thể kiểm soát được cốt truyện nhưng lúc này vẫn chưa có chiến tranh ta vẫn sẽ không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

10 năm nữa cốt truyện của game mới bắt đầu nếu vậy thì ta sẽ khám phá những chuyện không có trong game. Mắt của Alisha đột nhiên chuyển thành màu đỏ không còn màu xanh của biển nữa... Nở một nụ cười vạn vẹo cô nói

"A! Thật mong chờ."

Bí mật thân phận thật của cô ấy trước khi xuyên là gì? Cô là ai đến từ đâu?

Tên của cô ấy là gì? Cô ấy sẽ làm những gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-2: Nhân vật

Lời của Trang: Sẽ cập nhật những nhân vật khác sau.

【 Alisha de Elizer 】

Nhân vật chính

Tiểu thư của nhà Elizer

(Thiết lập của game: Hoàn hảo về mọi thứ, si tình và là tình địch của Heroine.)

【 Julius de Elizer 】

Anh trai của Alisha

Thiếu gia nhà Elizer

(Thiết lập của game: Nhân vật phụ, một yếu tố quan trọng trong route của Kenji.)

【 Chris von Gerhrate 】

Thiếu gia của Gerhrate

Vị hôn phu của Alisha

(Thiết lập của game: Nhân vật phụ, con trai của quý.)

【 Yuki von Elenberg 】

Thành viên của đội Kị sĩ Hoàng Gia

Hộ vệ của Alisha

(Thiết lập của game: Nhân vật chính, bệnh tự kỉ.)

【 Luxus von Elenberg 】

Chỉ huy của đội Kị sĩ Hoàng Gia

Anh trai của Yuki

(Thiết lập của game: Nhân vật phụ, một yếu tố quan trọng trong route của Yuki.)

【 Hisa von Hafurion】

Vị hoàng tử thứ 1 của Vương Quốc Hafurion

Cùng cha khác mẹ với Kenji

Anh ruột của Isora

(Thiết lập của game: Nhân vật chính, yandere.)

【 Kenji von Hafurion】

Vị hoàng tử thứ 2 của Vương Quốc Hafurion

Cùng cha khác mẹ với Hisa, Isora

(Thiết lập của game: Nhân vật chính, lạnh lùng.)

【 Isora von Hafurion 】

Vị hoàng tử thứ 3 của Vương Quốc Hafurion

Cùng cha khác mẹ với Kenji

Em ruột của Hisa

(Thiết lập của game: Nhân vật chính, gian xảo.)

【 Maria Von Haifurion 】

Công chúa của Vương Quốc Hafurion

Cùng cha khác mẹ với 3 vị hoàng tử

Bạn thân của Alisha

(Thiết lập của game: Nhân vật phụ, một yếu tố quan trọng trong route của Isora.)

【 Klaus es Betorin 】

Thiếu gia nhà Betorin

Từng là Chỉ huy của đội Kị sĩ Hoàng Gia

Hộ vệ của Maria

(Thiết lập của game: Nhân vật phụ, một yếu tố quan trọng trong route của Isora.)

【 Nameless 】

Đại Pháp Sư của Hafurion

Người du hành thời gian

Có quan hệ bí mật với vua Arthur??

(Thiết lập của game: Error character.)

*Nameless là người mà Alisha cho rằng là boss cuối

【 Bell Silver 】

Xuất thân bí ẩn

Hộ vệ của Alisha

(Thiết lập của game: Nhân vật qua đường.)

【 Maou 】

Ma vương của vương quốc Elinus

Ngủ sâu 1000 năm bị phong ấn bởi một vị pháp sư nổi tiếng

(Thiết lập của game: Nhân vật trong phần ngoại truyện((game)).)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cảnh không thể thiếu trong otome game

Không nghĩ đến chỉ vì hưng phấn mà bệnh cũ tái phát. Trấn áp lại cảm xúc con mắt màu đỏ đã quay trở lại màu xanh biển... ra là nó cũng đi theo ta xuyên đến đây.

A!! Thật xấu hổ >

Ta thờ dài rồi nhìn về phía dưới.

Ồ? Chẳng phải đó là anh trai cùng Kenji sao? Ta nhìn họ trong lòng nảy sinh nghi ngờ nhưng nghĩ lại chắc họ cũng chỉ là bạn bè thôi, trong game nói Kenji lạnh lùng nhưng không nói anh không thể kết bạn.

Và điều cần chú ý là anh trai ta cũng xuất hiện trong route của Kenji quan hệ giữa 2 người cũng không được nhắc đến, nhưng ta lại không hề biết họ đã quen biết nhau từ khi con nhỏ. Cốt truyện của game đúng là rất bí ẩn không nói gì quan hệ giữa các nhân vật cũng như họ không giải thích tại sao những nhân vật đó lại thân đến thế?

Thật bất ngờ!

Ta cười, mà dạo này ta hình như ta có thể bộc lộ cảm xúc nhiều hơn lúc chưa xuyên? Chắc 1 phần là do cơ thể của Alisha còn phần còn lại chính là thể giới kia. Mà ta nói vậy cũng phải thôi nơi đó toàn những "thứ" không phải con người dù có được bề ngoài cùng cảm xúc của người trái đất nhưng những người đó vẫn là quái vật, theo cách nói của người trái đất là người ngoài hành tinh nhỉ? Hoặc sinh vật lạ chẳng hạn?

Dừng suy nghĩ lại nhìn 2 người phía dưới rồi xoay người bước ra cửa, đến lúc đón người dạy chiến đấu cho ta rồi! Để xem người dạy cho mình sẽ là người như thế nào.

- Phía Đông Nhà Chính Biệt thự Elizer -

Ta đứng chờ người bước vào hai tay nắm lại để ngay ở giữa, đầu thì nhìn xuống phía dưới, đứng chất quý tộc haha! (Trang: Thực chất là giống hầu gái hơn.v) Nghe tiếng động của cánh cửa ta mới ngẩng đầu lên.

Một thân ảnh cao lớn bước vào cửa tóc bạch kim dài được cột lại để ở sau lưng, đôi mắt màu đỏ như ruby. Quần áo kiểu quý tộc cả thân đều tỏa ra khí chất hơn người.

Hít một khí lạnh âm thầm hét lên trong lòng

Trời *** Vampire kia!!!!

Ta nhìn chằm người thanh niên ở phía trước. Có vẻ anh cảm thấy ánh mắt rực lửa của Alisha nên ho nhẹ 2 cái rồi bắt đầu giới thiệu

"Chào tiểu thư Alisha! Tôi là Euclid, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ là thầy dạy cô cách sử dụng vũ khí." Anh vừa giới thiệu vừa cúi đầu chào.

Lịch sự đấy!

"Ara~ Vậy chúng ta bắt đầu thôi Euclid-sensei, à mà trước khi vào học ta muốn hỏi sensei một điều."

"Vâng, tiểu thư cứ hỏi?"

"Anh bao nhiêu tuổi."

"..." Thậm chí hỏi cũng không giống gì là hỏi!

"Nhìn anh trẻ thế này sao tôi có thể gọi anh là sensei đây? Haizz..." Ta nói như thể người hỏi này gọi sensei không phải là mình.

"..." Cô tiểu thư này thật đáng ghét.

"Khụ, tôi nghĩ chúng ta nên vào học."

"Gì chứ? Không trả lời tôi à?" Ta buồn bực phồng má.

"Mau đi thôi." Xem ra vị tiểu thư này cũng có vài chỗ đáng yêu.

"Mời Euclid-sama cùng Alisha-sama đi theo tôi" Bác quản gia Albus lên tiếng dẫn đường.

Sama à? Xem ra anh ta cũng có địa vị, mắt ta hiện lên vài tia tính toán.

20 phút trôi qua tại sân trống ở phía sau biệt thự Elizer(phía đông)

"Aa~~ Mau dừng lại!!" Ta đỏ mặt hét lên.

"Không được! Mới đó đã mệt rồi sao?" Giọng Euclid trêu tức vang lên.

"Anh! anh nhanh như thế sao tôi chịu nổi mau chậm lại aaaa..."

"Hừ! Xem đây"

"KYAAAAAAAAA" Tiếng hét kinh thủng vang hết mọi góc ngách trong biệt thự nhà Elizer.

Thanh kiểm trên tay ta văng ra xa còn móng ta thì chạm đất một cách rất "nhẹ nhàng".

Móng ta hình như đã nở hoa rồi... Tên khốn này không biết yêu thương trẻ em à? Ta nghiến răng nhìn tên tóc trắng trước mặt.

"Mau đứng lên, động tác còn quá chậm phạt chạy 10 vòng quanh sân." Euclid ung dung thông thả ngồi uống trà ở kế bên.

Ta trừng mắt nhìn hán âm thâm chảy nước mắt, ta cũng đâu có muốn đâu? Thân thể này còn kém ta gấp 100 lần ở thế giới trước.

Mà ngẫm lại đoạn đối thoại vừa rồi có chỗ không đúng lắm nhưng vài giây sao ta lại quên ngay, trước mắt chạy 10 vòng đã.

Chạy xong 10 vòng cũng đã hết giờ học, ta vui mừng chạy lại đi tiễn tên tóc trắng.

Trước khi đi hán ta quay lại nói với ta

"Tôi 12 tuổi." Rồi đi mất.

Cái gì!?? 12 tuổi!! Nà nì? Rìa lý? Hòn tồ? Wtf 12 tuổi mà đã cao đã vậy sức còn mạnh đến thế! Giả thuyết của ta bây giờ chỉ có 1

Hán ta là một Vampire!

Dù sao đây cũng là thế giới otome chuyện gì cũng có thể xảy ra, lo lắng gì nữa?

Xem ra phải tăng tốc bản kế hoạch rồi.

Nhà chính biệt thự Elizer(phía đông)

"Tiểu thư đi cẩn thận ạ" Albus cúi đầu chào ta.

"Tôi đi đây, hi vọng tôi sẽ không thấy ai đi theo phía sau"

Ánh mắt ta sắc lạnh liếc nhìn bác quản gia.

"Vâng, sẽ không ai đi theo tiểu thư đâu ạ!"

Thật đáng sợ! Khí thế thật giống ông chủ. Đây có thật là một đứa trẻ 3 tuổi luôn được chăm sóc như công chúa không? Sau vụ tai nạn đó mà tiểu thư đã thay đổi thật nhiều đây là di chứng để lại của vụ tai nạn đó sao?

"Tốt." Ta nhàn nhạt nói, mặc áo khoác trùm mũ lên rồi bước ra ngoài.

Hiện ta đang có ngoại hình là 1 loli chính hiệu nên phải cẩn thận chú ý một chút.

- Phố Hinra phía đông vương quốc Hafurion -

Buổi tối hoang vắng không một tiếng động nhưng nghe thoáng qua sẽ có tiếng máng chửi vang lên.

Trong 1 góc hẻm nhỏ có 5 người tuổi ở trung niên nhìn mặt rất dữ tợn đang vây quanh 1 cậu nhóc bản thủ toàn thân đầy vết thương đang nằm ở dưới đất.

Dù bị như vậy nhưng cậu nhóc vẫn không vẻ gì sợ sệt và còn nhìn họ bằng ánh mắt lạnh như băng.

Những người ở đây thấy sợ hãi vì thằng nhóc này bị đánh đến đâu đi nữa vẫn không kêu đau cũng không sợ hãi đã vậy còn nhìn họ bằng ánh mắt đó, có vẻ như không chịu được ánh mắt đó tên đứng đầu lên tiếng

"Này thằng nhóc kia mau trả nợ không bọn tao sẽ cho mày biết thế nào là địa ngục" Tên đứng đầu vừa nói vừa cười ghê tởm với đồng bọn.

Cậu nhóc nằm dưới đất không nói gì hết.

"Mày đang đóng giả thành thằng câm à? Anh hai hỏi sao không trả lời!?" Tên đứng kế bên người vừa rồi được gọi là anh hai lên tiếng.

Cậu nhóc vẫn không nói gì cứ im lặng như vừa rồi.

"Cái thằng này!" Những tên còn lại hét lên rồi chuẩn bị đánh cậu tiếp.

"Ồ?"

Trong tình cảnh này bỗng có một giọng nói trong trẻo có vài phần non nớt vang lên chính xác là giọng nói của trẻ con và người vừa lên tiếng chính là Alisha.

Không nghĩ tới đi ra ngoài làm việc mà trời đã tối nhanh như thế đã vậy trên đường đi về lại gặp cái cảnh này.

Đúng là cảnh không thể thiếu trong otome game, thường người gặp cảnh này đều là nhân vật chính, chính xác là Heroine mà người đang nằm dưới đất kia không phải là nữ và vẫn chưa xác định có phải là nhân vật chính hay không.

Bọn họ giật mình quay đầu lại thì thấy một bóng dáng nhỏ mặc áo khoác màu trắng trên áo khoác còn có những đường viền màu đỏ được may lên, mũ trùm lại đầu che hết cả mặt chỉ lộ ra đôi môi nhỏ đang khê lăm lăm.

Thật phiền toái! Lần sau sẽ không chọn những con đường tắt để về nhà nữa.

Đó chính là suy nghĩ hiện tại của Alisha.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ồi Không!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chuông bạc

"Này nhóc con tối rồi còn ra ngoài đường thế à? Mau mau về đi không thì đừng trách bọn ta sẽ đem bán ngươi." Tên anh hai không để tâm nói với ta.

Ta cười lạnh, các ngươi chưa biết thân phận của ta là may lắm rồi còn ở đó mà dọa ta. Thách ngươi làm gì được ta.

Nên cứu hay không cứu đây?

Ta không phải thánh mẫu muốn cứu là cứu muốn giúp là giúp nhưng nghĩ lại mình cũng đang thiếu người nên giúp thằng nhóc này chắc cũng không sao.

'Iori ngươi mau ra đi.' Ta lạnh nhạt gọi người đó ra.

Thật lòng ta cũng chẳng muốn gọi hắn ra đâu vì thực lực hiện tại của bản thân ta chẳng làm gì được bọn người kia nên đành ăn đau một chút thôi...

'NgƯỒi CHẮC CHỨ?'" Một giọng nói của nam khó nghe vang lên lúc lớn lúc nhỏ trong đầu ta.

'Ta sẽ hoàn thành một điều kiện của ngươi nên mau ra giúp ta đi.' Ta cũng không hy vọng gì nhiều về việc hắn có giúp ta hay không.

'đừNg Có mÀ rÚT LỜi ĐẤY.'

Bọn họ thấy cô không có động tĩnh gì nên định đi lại chỗ cô đứng, khi đang tiến lại gần bỗng một cơn gió mang theo bụi bay đến khiến họ phải che mắt lại.

Cơn gió khiến mũ trùm của Alisha rơi xuống, cô từ từ ngẩng đầu lên mái tóc màu vàng cùng đôi đồng tử màu đỏ đang co rút lại nhìn chằm chằm họ.

Bọn họ ngạc nhiên khi thấy khuôn mặt cô nhưng có chỗ lại không đúng cho lắm...

Không khí xung quanh dần trở nên lạnh hơn, có chuyện gì xảy ra vậy!?!???

Khi bọn họ phản ứng lại với mọi thứ, chưa kịp chạy thì đã có chuyện xảy ra.

Tất cả bọn họ hét lên đau đớn dần dần biến thành cát bụi rồi bay theo gió.

Ta thở dài nói với Iori

'Ngươi gây phiền phức cho ta rồi.'

'DỪ gÌ nHữmG tHứ ĐÓ cŨNg CHỈ LÀ ThỨc ấN, nGưƠi Phẫn cÁI GÌ?'

Ngươi không phiền nhưng ta thì phiền... Ta phải dọn dẹp cái chết của những người kia không nghĩ ngươi lại ăn họ. Đói đến thế ư?

À mà còn thằng nhóc kia, ta đưa mắt nhìn bóng dáng nhỏ đang nằm kia.

Ồ nhan sắc đẹp thật đấy nhưng tạo hình lại giống Euclid ~ Tóc bạch kim cùng đôi mắt màu đỏ.

Bước lại gần ta nhìn cậu ta bằng ánh mắt sắc lạnh rồi nói

"Người đã thấy tất cả rồi theo lẽ thường thì ta sẽ giết nhưng lần này ta sẽ phá lệ, từ bây giờ người thuộc về ta. Trở thành một kị sĩ và bảo vệ chủ nhân đó chính là nhiệm vụ của người." Mặc dù ta cố tình cho cậu ta coi cảnh đó nhưng lại nói như ban cho cậu một ân huệ.

"Chào buổi tối tên ta là Alisha de Elizer, nào chàng trai mau nói cho ta nghe tên của người là gì?" Ta cười híp mắt nhìn cậu ta.

"...Bell Silver."

"Bell Silver à một cái tên thật đẹp, trẻ rồi mau nhanh về nhà thôi nào." Ta kéo cậu lên rồi nhìn vào mắt cậu.

Lúc mở mắt ra màu mắt ta đã quay trở lại màu xanh biển nên Bell mới bất ngờ như thế nhưng cậu cũng không hỏi gì về điều này.

Thật là một đứa trẻ hiểu chuyện!

Đúng vậy đây chính là thử cậu, ta có ý nhìn thẳng vào mắt cậu ta không nghĩ đến cậu lại không gọi ta là đồ quái vật hay kiểu gì đó tương tự. Đây là bài kiểm tra của riêng ta để thử độ bình tĩnh cùng quan sát, hơi kỳ quái một chút nhưng rất hiệu quả!

Người ta chọn không thể là một người kém cỏi..

Bell Silver... Một nhân vật không có trong cốt truyện cậu ta sẽ mang lại lợi hay là hại cho ta đây?

Bước đi trên con đường hoang vắng hai bóng dáng nhỏ nhắn nắm lấy tay nhau lúc ẩn lúc hiện thật khiến cho không khí có thêm chút huyền bí.

Cậu nhìn đôi bàn tay đang nắm tay cậu, cô không sợ cậu bắn sao? Cô ấy cũng là một tiểu thư thường thì những người "thanh cao" kia gặp cậu đều tránh sang một bên hoặc đánh cậu rồi nói một vài lời khó nghe nhưng cô lại không giống họ, cô giúp cậu lại còn muốn cậu trở thành kị sĩ của cô.

Cô nói cậu thuộc về cô, nếu như vậy cô cũng sẽ là của cậu? Suy nghĩ này thật ích kỷ làm sao...

Nhưng để có thể đứng bên cạnh cô, cậu sẽ cố gắng không để cô không thất vọng.

Mắt cậu trở nên tối hơn... Vì cô cậu có thể làm mọi thứ.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng cao trước mặt này âm thầm thề sẽ ở bảo vệ cô mãi mãi.

Alisha không biết rằng chỉ tùy ý làm một chút việc có ích cho mình mà Bell lại coi cô quan trọng như vậy.

Đến biệt thự mọi người khá bất ngờ vì tiểu thư nhà họ lại dẫn theo một cậu nhóc bản thủ về nhà.

Ta nói với Albus về việc ta gặp Bell đương nhiên là không nói đến vụ Iori ăn hết đám người kia cùng sắp xếp cho Bell một căn phòng và nói luôn thân phận của Bell sau này.

Albus có vẻ hiểu được rồi nghĩ thầm "Tiểu thư cũng thật là mong sau này đừng dẫn ai về nhà nữa không ông chủ sẽ mất ông mất..."

Trước kia đi về phòng ta gọi Bell lại gần một chút đợi cậu lại gần ta mới hôn lên trán cậu một cái và mục đích đã đạt được, cậu quả nhiên đỏ mặt nhìn ta lúng túng.

"Suyt, chúc ngủ ngon Bell." Ta để ngón trỏ lên môi ra vẻ bí mật không thể tiết lộ nhìn cậu lại một lần nữa rồi đi về phía tây nơi căn phòng yêu quý đang đợi ta.

Bell nhìn bóng dáng nhỏ đang dần biến mất rồi đặt tay lên trên trán.

Một nụ hôn à...

Còn về phần Alisha việc cô làm vừa nãy chỉ là bình thường không suy nghĩ gì nhiều, cô là một shotacon nhưng lại ngại không dám nói.

'CáCh TÁn tRAi Mới à?'

'Im đi Iori.'

Bell Silver, Chuông bạc thật là một cái tên đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ma vương

Những ngày về sau mọi thứ vẫn diễn ra bình thường, cha ta cũng gọi ta đến phòng ông ấy để hỏi về việc Bell, được vài ba câu ta bị đá ra khỏi phòng ông ấy...

Ta có xúc động muốn giết người!

Về việc ta làm gì hằng ngày ư?

Ta vẫn làm việc theo quy trình cũ trừ việc có thêm một người xuất hiện trong bảng quy trình đó.

A... Thật chán mà!

Quy trình làm việc của ta cũng thật nhàm chán, sáng cùng Bell học bài, chiều cùng Bell học kiếm, Euclid cũng khá ngạc nhiên khi có thêm một người học cùng ta và Bell có ngoại hình giống anh nên phần khởi cả ra ta thì cho rằng anh ta lên con gì đó rồi, tối thì ra ngoài làm việc ngày kế tiếp cũng lặp lại như thế. Cái vòng tròn này có nên thay đổi không đây?

Hôm nay là cuối tuần, ta cùng Maria cô công chúa của vương quốc Hafurion cùng nhau ngồi hưởng thức tiệc trà tại dinh thự Elizer, nói vậy cũng chỉ có Maria ngồi lải nhải bên tai ta...

Lúc này ta mới phát hiện ra cô công chúa này không đoan trang thực nữ như những gì ta biết.

Ra là tất cả các nhân vật đều có một góc khuất của riêng mình...

Trước mặt người khác là cô công chúa biết điều hiểu lễ đến khi được ở cùng người thân mới lộ ra tính cách thật của mình.

"Alisha này người không thấy chán à? Mau ra ngoài đi dạo đi nào! Ta nghe nói người dân đang tổ chức lễ hội đấy!"

"Xin hãy chú ý cách nói chuyện thưa người."

"Ah! Alisha người chẳng dễ thương chút nào, nói chuyện cứng ngắt thế sau này cũng không ai cưới người về nhà đâu."

"Chuyện đó không cần người phải lo không ai cưới, tôi càng vui."

"..."

Sau đó là nguyên một tràng dài tên ta phát ra từ miệng Maria, cô nhóc này có vẻ muốn ra ngoài tham quan lắm nhưng được không đấy? Maria là công chúa đây nguyên dân hộ vệ ở phía sau kia. Dẫn theo đám kia không chừng ra ngoài cũng chẳng giống như đi dạo nữa mà thành "người dân diện kiến công chúa điện hạ".

Nhưng lại không nghĩ đến cô công chúa này lại gan đến thế dám lên ra ngoài đi dạo! Và bằng cách nào đó ta lại bị lôi theo... Thật không có phép tắc! Ta muốn báo cáo hiệp hội kỹ sĩ hoàng gia "các người làm ăn thế à!?" và cho họ vài cái tát.

Thế là trên phố Hinra xuất hiện hai khuôn mặt, một là gương mặt phần khởi của Maria, hai là khuôn mặt hiện lên vẻ phiền phức của ta.

Aizzz chắc bây giờ Bell đang tìm ta cũng như đoàn kỹ sĩ đi tìm công chúa của họ.

Ta nhìn sang Maria thấy cô nhóc đang cười hạnh phúc.

Ta mím môi, cũng chỉ là một đứa nhỏ thôi...

Thôi làm việc tốt một lần vậy! Ta nắm tay Maria rồi dẫn cô bé đi về phía lễ hội. Maria có vẻ ngạc nhiên nhưng cũng cười tươi bước theo tôi.

Kể từ lúc ta tuyên đến vẫn chưa có lễ hội nào diễn ra giờ thì có một cái cũng nên tham gia cho vui nhì?

Quả nhiên lễ hội ở đây thật nhộn nhịp, đôi khi ta lại nghi ngờ phong cách theo phương tây này. Nhà thiết kế cũng không nghĩ gì mà đặt cả phong cách của hai nước vào chung nhưng phong cách phương tây vẫn được thực hiện rõ nhất.

Chúng tôi đi đến những quầy bán đồ ăn, Maria có vẻ có hứng thú với những thức ăn thường dân độc đáo này. Có phải ta nhìn nhầm rồi hay không? Kìa... có phải là bánh crepe?

Lỗi game à?

Ta nhìn chăm chăm vào bánh crepe này, ở đây chắc họ vẫn chưa dùng từ crepe này nhì? Ta nhớ không lầm thì gọi là bánh kếp thì phải...

Ta gọi một phần bánh kếp, sau vài phút ngồi chờ đợi ở cửa hàng ta cuối cùng cũng có thể ăn được.

Đưa lên miệng miếng bánh đầu tiên, vị dâu tây cùng mùi sữa ngọt ngào lan tỏa khắp khoang miệng, vị giòn của bánh nhưng cũng thật mềm mại thật khiến ta thỏa mãn ah~ Tay nghề của những người ở đây thật tốt hơn của người trái đất mà. Ta vừa ăn vừa quan sát Maria.

Ha... Cô nàng này cũng thật là chạy nhảy khắp nơi đâu còn cái vẻ công chúa nữa? Thật là trẻ con.

Có khi Maria đã quên một người bạn đồng hành là ta đây...

Ta ăn khoảng được ba cái bánh rồi nhanh chóng ra ngoài, phải coi chừng vị công chúa này nữa thật không an tâm khi để cô một mình.

Sau khi ra ngoài ta mới biết lễ hội sắp kết thúc, ta cảm lạnh nhìn những người đó, không lẽ ta ăn chậm đến thế ư?

Tìm được Maria, cô nhóc lại đòi muốn coi diễn hành, ta nhìn Maria một chút rồi dặn dò cô sau đó cả hai cùng nhau xem diễn hành.

Ta hy vọng mọi thứ sẽ diễn ra bình thường đến lúc cuối.

Nhưng trời rất biết đùa, ở đây quá đông người họ chen chúc lẫn nhau khiến tay ta và tay Maria tách ra cả hai đều bị xa dần.

Maria hét hoảng gọi ta

"Alisha!!!"

"Tôi không sao, lát nữa tôi s..." Chưa nói xong ta đã bị đông người này gạt ra khỏi chỗ đứng vừa rồi và dần dần mất ý thức.

Ta thề nếu biết đông người thế này có chết ta cũng không muốn đưa Maria đến đây xem tiết mục cuối cùng.

Thật hối hận...

Đến khi ta có ý thức lại, lại phát hiện nơi đây không giống địa điểm đông người vừa rồi.

Ta đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ toàn cây cối không có bất kỳ tiếng động nào, yên tĩnh đến lạ thường. Không phải chứ? Cái ** gì thế này?

Ta bắt đầu cảnh giác rồi bước thẳng về phía trước, dù chuyện gì xảy ra cũng phải bình tĩnh, không có cách nào khác đành đánh liều đi thẳng về phía trước.

Đã đi được một lúc lâu nhưng phong cảnh xung quanh cũng không thay đổi gì nhiều, ta nghi ngờ có phải đã bước vào bẫy ma thuật hay không nhưng tại sao lại có đặt bẫy ở đây và vì lý do gì??? Không để ta rối loạn bao lâu sự nghi ngờ đó đã bị đập tan.

Ta ngược nhìn tòa kiến trúc xa lạ không rõ trước mặt này. Nhìn tòa nhà phát ra luồng ma khí đen này, không hiểu sao nhưng ta lại có cảm giác có gì đó sắp thức tỉnh... Cái cảm giác này khiến ta sợ run người trước đây ta chưa có cảm giác này bao giờ.

Có cái gì trong đó? Sao lại có khí thể mạnh mẽ thế này?

Ta không tự chủ nhấc chân bước vào trong, nơi đây thật tối tăm không có một chút ánh sáng nào nhưng ta vẫn thấy rõ mọi thứ xung quanh.

'CÓ NGUY HIỂM!!!' Bỗng Iori hét lên khiến ta dừng chân lại.

Cái...

Trước mắt ta, một người con trai bề ngoài khoảng 20 tuổi toàn thân đều mặc một bộ đồ màu đen nói chung từ đầu đến chân đều là màu đen, tay chân và thân đều bị xích lại và quan trọng hơn nữa trên đầu anh ta có hai cái sừng...

Ta không nhìn lầm đâu, trên đầu anh ta có hai cái sừng!

"ghsabcxyzgskjje8675fheogv12343\$#%#^+32???????" Ta thốt ra những từ không ai nghe hiểu.

Iori: "..."

Có vẻ như 'chàng trai' kia nghe thấy tiếng động mới mở mắt và ngẩng đầu lên nhìn ta, đúng lúc đó hai mắt chúng tôi đụng nhau.

Ta âm thầm kêu lên không ổn.

Vị hôn phu của ta đã là con trai của quý mà giờ xuất hiện thêm vị ma vương này?? Sau này ta còn có thể sống yên ổn nữa ư??? Đây có phải là thế giới của otome không đây?? Sao lại chuyển sang adventure + fantasy rồi??!!

Thế giới sắp sụp đổ hết rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Iori cùng Maou

Ma vương là một nhân vật phản diện rất nổi tiếng ở các trò chơi nhập vai hoặc các tiểu thuyết phiêu lưu.

Ma vương được xuất hiện dưới hình dạng con người với hai cái sừng, đôi cánh và một cái đuôi, đôi khi ma vương cũng xuất hiện dưới dạng quái vật.

Tùy vào người tạo ra nhân vật có thể cho ma vương xuất hiện ở các hình dạng khác nhau.

A... Tình hình lúc này thật tệ, ta lại đụng phải một ma vương.

Khí thế trên người nhân vật này rất mạnh nên ta chắc chắn hẳn ta là một ma vương không thể là một con quỷ bình thường được.

Phải làm gì đây?

Tại sao trong game này lại có ma vương?

Ma vương lại bị phong ấn ở đây?

Có phải quá kì dị rồi không?

Cũng không thể trách nơi đây lại yên tĩnh đến vậy.

Rối loạn rối loạn rồi...

Trong khi ta đang suy nghĩ hành động kế tiếp thì vị ma vương đã lên tiếng.

"Này, con người sao ngươi lại có thể... vào đây?"

Giọng nói trầm trầm vang lên khẳng định có thể khiến các cô gái trẻ nghe được sẽ phải lòng.

Vị ma vương nói xong bỗng không thấy đúng lắm nên lên tiếng lần nữa.

"Không... Ngươi không phải là con người... Ngươi là đồng loại? Nhưng cũng không phải đồng loại. Ngươi... là gì?"

Ma vương nhìn ta đầy cảnh giác.

Hừm...

Chỉ là một nhân vật trong thế giới ảo mà cũng đã phát hiện ta không phải là con người?

Giỏi thật đấy!

Đã đến lúc này thì nên giải phóng con quái vật ra thôi nhỉ? Bản chất thật của ta...

Ta không trả lời hẳn, nhắm mắt lại tìm một nơi gần ma vương ngồi lên tảng đá được đặt sẵn, gác một chân lên đùi, một tay chống lên cằm, tay còn lại chống ra sau ta đáp lại hẳn.

"Ngươi giỏi thật đấy! Thánh kỵ sĩ cũng không nhận ra ta không phải là con người, ngươi thì mất mấy phút để nhận ra rồi." Ta hướng mặt về phía hẳn cười híp mắt.

"Ngươi không phải là đồng loại... Nhưng ta lại ngửi thấy mùi đồng loại trên người ngươi." Mắt hẳn lóe lên vài tia sáng nhỏ.

"Ara ~ Ngửi mùi cơ thể của một cô gái là hành vi khiếm nhã đấy ngươi có biết không?" Ta giả vờ đỏ mặt ôm mặt lác qua lác lại.

Ma vương:...

Iori:...

"Liên quan gì đến ngươi?..." Mặt ma vương đen lại.

"Haha, tính đùa với ngươi một chút nữa nhưng ta lại không có nhiều thời gian." Ta ra về tiếc nuối thở dài một cái rồi mở mắt ra nhìn hấn.

Hấn giật mình, đôi mắt của người kia từ màu xanh biển đã chuyển thành màu đỏ.

"Đúng vậy, như ngươi nói đồng loại của ngươi đang ở bên ta ~ Nói chính xác là hấn sống trong cơ thể ta. Thấy lạ đúng chứ? À mà hấn cũng là một Ma vương đây, không thua kém ngươi đâu." Ta nhìn thẳng vào mắt của hấn.

Dừng lại một chút ta nói tiếp.

"Iori, ra gặp bạn của ngươi này." Lần này ta không nói với Iori trong tâm trí nữa ta nói thẳng ra luôn.

"hẮn KHônG PHẢI BẠN cỦA TA." Sau tiếng nói khó nghe của Iori vang lên trong không gian tối đen này, không khí xung quanh đã lạnh dần trở nên lạnh hơn.

Bỗng từ đâu con gió thổi mạnh đến chỗ ta đứng, ta nhú nhú mày đang hai tay lên che mắt lại.

Haizz... Cách xuất hiện của Iori cũng hơi quá đi.

Từ trong con gió xuất hiện một chàng trai tóc trắng ngắn ngang vai với đôi mắt màu đỏ đang hững hờ nhìn vị ma vương kia.

Iori mặc trên người một bộ trang phục màu đen viền đỏ ở thế giới kia nên đối với người ở đây khá lạ mắt, ta thì nhìn quen rồi nên không nói gì nữa.

Để lại không gian cho hai vị ma vương này nói chuyện mình thì cứ đứng nhìn là được rồi...

Thế là cuộc nói chuyện của hai vị ma vương bắt đầu.

"Ma vương? Ta mới chính là ma vương!"

"Đâu phải chỉ mình ngươi là ma vương?" Iori ngoáy ngoáy lỗ tai lười biếng đáp.

Khóe miệng ta giật giật khi nhìn bộ dáng thanh thoai đó của Iori.

Mà... Có gì đó không đúng?

Giọng trầm với hơi lạnh trong đó?

OMG!!!

G-Giọng của Iori!!!!

Ta tròn mắt nhìn Iori nhưng có vẻ hấn bận tâm tám chuyện với ma vương nên không thèm để ý tới ta.

"Nhìn ngươi thật chướng mắt, nếu ta thoát ra được ta sẽ xử ngươi đầu tiên." Ma vương gầm lên.

"Ôi sợ quá đi, người ta còn chưa biết tên ngươi mà đã dọa sẽ giết ta rồi." Iori ra vẻ không quan tâm nói trêu chọc ma vương.

'Ôi trời à, nhìn kiểu gì cũng giống..' Ta nghĩ thầm.

"Nhớ đấy, tên ta là *Maou ngươi sẽ biết đến cái tên này nhanh thôi." Maou với vẻ mặt đương nhiên nói thẳng ra.

"Maou? Thật ư?"

Có khác gì nhau đâu?

*Maou-sama = Ma vương

Ta nhìn hấn với vẻ mặt thông cảm, hèn chi hấn kiêu ngạo đến vậy...

"Về mặt đó của ngươi là gì đấy?" Maou nhú mày nhìn ta.

"Không có gì." Ta huyệt sáo không để tâm nhìn sang chỗ khác.

"Maou? Hahaha." Iori lại không như ta, cười ồm ồm lên.

Ta đá vào chân hấn một cái rồi nhìn bằng vẻ hấn ngọt ngào yêu thương.

Iori sao ngươi lại không hiểu cho ta? Ngươi muốn hấn ghi danh chúng ta vào sổ đen của hấn à?

Có vẻ Iori hiểu những gì ta biểu hiện nên đáp lại với một khuôn mặt muốn ăn đòn

Ây Alisha, dù gì ngươi cũng hứa sẽ hoàn thành một điều kiện của ta nên im và coi đi.

Ta cần rằng nhìn hấn với ánh mắt toét lửa.

Đây chính là lý do ta chưa bao giờ muốn Iori phải giúp đỡ trong sự kiện của Bell vừa rồi!!!

"Alisha này, ta đưa ngươi đi bay muốn không?" Iori cười hỏi ta.

Bay? À! Lâu rồi không bay khiến ta nhớ muốn chết!!!

"Muốn! Muốn!" Ta gật đầu như gà tòi.

Iori xoa đầu ta rồi chuẩn bị 'biến hình'.

Trên lưng Iori đã xuất hiện một đôi cánh màu đen.

A... Ta cảm thán bao nhiêu năm rồi mà nhìn vẫn đẹp như thế.

Đặc điểm biến hình của Iori rất đặc biệt hấn ta có thể tùy ý biến dạng như lúc này hấn mọc cánh nhưng không mọc sừng.

Hai chúng tôi nói chuyện mà coi vị Maou kia là không khí.

"CÁC NGƯỜI XEM TA LÀ GÌ HẢ!!!!!!?????" Hấn gầm lên khiến ta giật mình.

Ta nhìn hấn với ánh mắt tán thưởng nếu hấn là con người và ở trái đất thì hấn có thể đi thi/thử vai The Scream.

Maou...

"Haha, hẹn gặp lại nhé Maou-sama." Iori cười cười nhìn hấn với ánh mắt sắc lạnh.

Hấn cố ý nói hai từ sama đó!

Ta đang định nói với Maou vài câu thì Iori đã ôm ta vào lòng rồi bay lên.

Aaaa... Ta vẫn chưa kịp nói tạm biệt với Maou.

Iori thật nhẫn tâm mà...

"Mà này Iori, sao giọng của ngươi..." Chưa nói xong thì đã bị hấn nhảy vào mồm.

"Khi ra ngoài cơ thể của ngươi sức mạnh của ta có thể hồi phục 2/4 rồi."

"Vậy còn kết giới..." Như trên 3 từ 'sao bay được' chưa nói ra thì hấn đã chen vào.

"Kết giới chỉ dành riêng cho phong ấn lại Maou nên không ảnh hưởng gì đến bên ngoài." Iori cười nhìn ta.

Hình như hấn rất thích ngồi ở trong mồm ta thì phải -.-?

Ta thờ dài rồi nhìn bầu trời đêm sao này.

Từng cơn gió đập nhẹ vào mặt ta.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp đây?

Có một số thứ không thể đoán trước được, ngươi chỉ cần tự mình thực hiện để nếm trải cảm giác biết được sự thật đó. Vậy hãy để ta hỏi ngươi một câu... Bản thân ngươi chính là sự thật? - Nameless

----- Lời tác giả -----

Trang: Đối với câu nói của Nameless có thể hơi khó hiểu nhưng câu nói này khá quan trọng trong những chương về sau, cố gắng để hiểu nhé ta sẽ không giải thích để các bạn tự hiểu sẽ dễ dàng hiểu về Nameless

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Người du hành thời gian

Tên tôi là... tên...

Tôi tên gì nhỉ?

Tôi là một nhà du hành thời gian, đi xuyên qua các thế giới khác nhau tôi đều phải đổi tên, nhiều đến mức... đến cả tên thật của tôi, tôi cũng không nhớ.

Cuộc sống lúc trước của tôi trước khi xuyên tôi cũng không nhớ. Mỗi ngày đều là một câu hỏi được đặt ra ở trong đầu để tôi trả lời, tất cả câu hỏi đều liên quan đến tôi ở các không gian khác...

Ví dụ như.

Tên tôi là gì?

Tôi là ai?

Đến từ đâu?

Vì lý do gì mà trở thành một nhà du hành thời gian?

Tất cả tôi đều không trả lời được... Cho đến một ngày một tiếng nói máy móc vang lên tự nhận là hệ thống nhận tôi làm chủ nhân rồi giải thích cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra.

Ra là thế... Trí nhớ của tôi đang bị suy giảm và bắt buộc phải xuyên đến các thế giới khác nhau để tiếp tục sống với những ký ức mới được tạo ra từ các thế giới đó.

Nhưng mọi thứ lại không đơn giản như thế. Những thế giới mà tôi xuyên đến đều không thể ở lại lâu được, nếu tôi dừng lại tại một địa điểm quá lâu thì não tôi sẽ bị ảnh hưởng bởi các sóng điện của thế giới mà tôi đang dừng chân. Chuyện đó sẽ khiến cho não tôi "bùm" một cái và chết ngay tại chỗ.

Và tôi nhận ra một điều khi xuyên đến thế giới tiếp theo thì tôi không thể mang theo ký ức ở thế giới trước đến thế giới mới, tất cả đều bị tan biến khi tôi đặt chân đến thế giới mới.

Thật tồi tệ!... Sống mà không có ký ức có thể gọi là sống sao? Nhưng tôi không thể dừng lại được, như trong người tôi có một bản năng muốn sống tái phát mỗi khi tôi muốn bỏ cuộc.

Mặc dù tôi có hệ thống nhưng nó không giao nhiệm vụ hay bắt tôi làm gì. Nó chỉ nói với tôi là không được dừng lại phải tiếp tục xuyên đến các thế giới mới. Đôi khi tôi nghĩ nó là đang giám sát tôi... Tôi là đang đa nghi sao?

Tôi bắt đầu sử dụng cái tên Nameless.

Nameless cũng có nghĩa là vô danh, ít ra tôi cũng không phải khó chịu với những cái tên không thuộc về mình ở các thế giới trước.

Nameless là một cái tên rất hợp với tôi, nó cũng sẽ nhắc tôi không thuộc về thế giới này. Và tôi cũng sẽ không quên bản thân tôi là người Vô danh.

Mặc dù trí nhớ suy giảm cùng ký ức tan biến nhưng tôi vẫn không quên đi cách ứng xử cùng trí thông minh có sẵn từ trong não, đây chắc hẳn là đặc quyền riêng đi!

Mọi chuyện vẫn xảy ra bình thường nhưng khi đến thế giới tiếp theo cũng là thế giới thứ 99 tôi xuyên, khi đặt chân đến nơi này tôi phát hiện tôi không thể rời khỏi thế giới này, lạ hơn nữa là tôi ở đây cũng đã một vài ngày nhưng triệu chứng mất trí lại không tái phát và tôi lại bị biến thành trẻ con...

Tôi gọi hệ thống nhưng lại không nghe thấy tiếng trả lời, có lẽ đường dây bị trục trặc chăng?

Vì chờ đợi hệ thống nên tôi quyết định sẽ sống tạm ở thế giới này.

Tôi sẽ đi gặp vị vua Arthur của vương quốc Hafurion mà tôi hiện đang ở thế giới này để có chỗ ăn ở dù tôi có thể tự mình tìm chỗ sống nhưng tôi không biết phải ở lại đây bao lâu nên nhờ đến sự trợ giúp của vua Arthur vậy.

Vì thế tôi dịch chuyển đến cung điện hoàng gia thì có một màn sau.

Vua cùng quan thần đang bàn chuyện chính sự thấy tôi xuất hiện bất ngờ nên hoảng hốt dẫn đến cả đám binh lính cùng vài vị kị sĩ bao vây quanh tôi.

Haha... Tôi cười, họ thật là hài hước tôi chỉ muốn chào hỏi vua Arthur thôi mà?

(Trang: Anh có thấy ai xuất hiện bất ngờ trước mặt vua mà không bị coi là địch không?)

Xung quanh mọi người thấy tôi cười nên nhìn tôi như thằng bị động kinh, chuyện này càng khiến tôi cười nhiều hơn.

Sau khi lấy lại bình tĩnh tôi mới chào vị vua đang đứng ở trên cao kia.

Khí thế xung quanh người tôi bỗng chốc thay đổi khiến cho những binh lính đứng bao vây tôi không tự chủ mà lùi lại vài bước đến cả kỵ sĩ cũng chỉ có vài người mới có thể đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Ồ? Xem ra những vị kỵ sĩ kia cũng không tệ.

Họ mang theo khuôn mặt sợ hãi nhìn tôi, tôi thì vẫn giữ nét bình thường trên khuôn mặt rồi mới yêu cầu gặp riêng vua.

Tất cả mọi người đều không muốn nhưng vua Arthur có vẻ muốn biết tôi sẽ làm gì ông nên cho mọi người lui xuống chữa lại hai vị kỵ sĩ không bị khí thế của tôi ép bức ở lại.

Tôi thầm nghĩ, một vị vua hiếu kỳ cũng không phải là một vị vua tốt nhưng rồi sẽ có một vị tính hiếu kỳ đó sẽ mang lại họa thôi.

Tôi rũ mắt, thật chẳng khác gì những thế giới trước.

Ngẩng đầu lên tôi nở một nụ cười nói với vua câu chuyện tôi đã bịa sẵn và cho ông xem ma thuật của tôi.

Và thế tôi được phong chức Đại pháp sư và trở thành người thân cận bên ông.

Mọi người trong cung điện cũng không vì tôi nhỏ tuổi mà sinh ra kì thị, xem ra vua Arthur quản lí tốt người của mình.

Tiếp xúc với ông càng lâu tôi cũng rõ về thế giới này.

Tôi cũng chỉ có một cảm nhận dành cho thế giới này.

... Thật là một thế giới nhàm chán.

Vì ở cạnh Arthur có khá nhiều chuyện rắc rối xảy ra nên tôi trốn ra ngoài dạo chơi một chút.

Đi khắp nơi trên phố tôi mới phát hiện phong cảnh ở đây cũng không tệ, mỗi thế giới là mỗi phong cảnh khác nhau nên tôi ngắm ngía một hồi rồi tôi đi đến biệt thự nhà Elizer, có thể nói vườn hoa hồng của nhà Elizer khiến tôi cảm thấy tuyệt nhất, nơi duy nhất khiến tôi có cảm giác quen thuộc.

Thường ngày khi không bận tôi đều đến vườn hoa hồng này để nghỉ ngơi nhưng hôm nay lại không như mọi khi.

Lần đầu tôi và cô ấy gặp nhau là tại đây.

Hãy để những cuộc gặp gỡ xảy ra, đừng bao giờ hối hận vì đã ngăn cản định mệnh của mình, những cuộc gặp gỡ sẽ tạo nên những liên kết, hãy cảm nhận cảm giác của mối liên kết giữa chúng ta, không gì sẽ chia rẽ chúng ta khỏi nhau - Nameless

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ồi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Kỵ sĩ Ánh Trăng

Kể từ sự kiện lạc khỏi Maria cùng gặp được Maou, ta đã bị cấm túc một tháng ở nhà vì tội đi lạc do người nhà đặt ra -.- Đối với việc này ta cũng không quan tâm cho lắm vì ta cũng đâu rời khỏi nhà đâu nên ta không buồn hay náo loạn gì, dù có náo loạn ta cũng sẽ không làm những việc đó vì ta trong mắt mọi người là hoàn hảo về mọi mặt nên ta sẽ không làm gì mà hạ thấp về bề ngoài của ta.

Nhắm mắt rồi mở bây giờ ta đã 5 tuổi, thời gian trôi qua thật nhanh, trong thời gian 2 năm trước ta đã dành tất cả trong việc tập kiếm và để chứng minh thực lực của ta, ta đã đánh gục hết những bọn côn đồ trong thành phố và không phải chỉ có mình ta cố gắng mà còn có Bell, thiên phú của cậu ta quả không tệ.

Ngoài ra hôm nay là một ngày trọng đại đó chính là sinh nhật năm tuổi của ta! Hehe ~~~~~ Và cũng sẽ là ngày Yuki von Elenberg trở thành kỵ sĩ riêng của ta dưới danh họ vệ.

Và còn một điều quan trọng hơn... Ngày mai là ngày ta sẽ vào học ở trường Quý tộc Hoàng gia.

Theo như thông tin của ta lúc trước, trường học này là nằm ngoài dữ liệu game. Trong trò chơi không hề nhắc gì đến nó, có thể là vì sau khi chiến tranh

đã bị xóa bỏ sao?

Mà cũng phải game chỉ xoay quanh các nhân vật chính, phần kinh dị của Hisa, phần lạnh lùng của Kenji, phần đau khổ của Isora và 3 nhân vật ẩn kia.

Căn bản cả 3 người không có bất kỳ quan hệ gì đến trường học này cả. Về phần 3 nhân vật phải unlock kia ta chưa chơi kịp mở thì đã ở đây rồi nên sự chú ý của ta đều được đặt lên người họ.

Thật đau... Ta ngậm ngùi mùi vị cho kẹo mà chưa ăn được.

Suy ra có 2 khả năng xảy ra:

1. Hiệu ứng bướm bướm.
2. 3 nhân vật cần được unlock.

Ta đáp ứng khả năng thứ 2 hơn, dù gì đi nữa ta vẫn sẽ chú ý đến Yuki trước.

Thật tội nghiệp cho số phận của Yuki làm sao...

Trên mấy trang otome thiếu nữ, Yuki được giới thiệu là một vị kị sĩ đẹp trai với mái tóc bạch kim cùng đôi mắt xanh lam... ừm... nói sao ta? Ánh mắt của Yuki thật cô đơn... Không phải là có một quá khứ đau buồn đấy chứ?? Ôi... Ta cũng không nghi ngờ gì nhiều vì 100% nhân vật chính đều có một quá khứ bi thảm. Ta không đọc phần cốt truyện của Yuki vì muốn tự hoàn thành hơn nhưng bây giờ ta đã biết mùi vị hối hận rồi. Ngoài ra cậu ta bị bệnh tự kỉ... Nhìn cậu ta đứng một mình trong góc tối không ai quan tâm là hiểu rồi.

Cách đây vài giây cha ta vui vẻ giới thiệu ta với Yuki cùng anh cậu ta, lần đầu tiên nhìn thấy Yuki ta sửng sốt vì xung quanh cậu đều có những bóng đen... Thứ lỗi ý ta là xung quanh cậu ta đều có mùi của bóng tối xen lẫn ánh sáng bạc. Trời ạ! Đứng cạnh cậu ta mà có cảm giác sắp chết ấy. Giờ ta đã hiểu tại sao đám thiếu nữ mê game này lại gọi Yuki là Kị sĩ Ánh Trăng rồi.

Ta giật giật khóe môi nhìn Yuki đang ngồi xõm trong một góc kia...

Hình tượng lạnh lùng lúc này đâu rồi? Nhìn nữa chắc ta học máu mà thăng thiên mất. Dừng ánh mắt trên người cậu ta, ta liếc sang Bell đang đi tới, a... cậu nhóc ta thích nhất đang chuẩn bị đến chúc mừng sinh nhật ta à? Ta cười trộm một cái.

"A-Alisha..." Bell ngại ngùng nhìn ta.

Ày! cái thằng nhóc này thật đáng yêu ~

"Sao thế Bell?" Ta vẫn giữ nụ cười hoàn mỹ trên khuôn mặt nhìn Bell.

"C-Chúc Alisha sinh nhật vui vẻ, đây là của ta tặng ngươi." Bell nhanh chóng nhét vào tay ta một hộp quà nhỏ.

Ta thú vị nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ ửng của cậu.

Ta cảm thán, da mặt thật mỏng...

Chắc các ngươi thắc mắc vì sao một kị sĩ mà xưng hô như thế với chủ nhân là vì ta không nỡ để một cậu bé đáng yêu lại gọi ta như mối quan hệ chủ tớ thế kia.

"Cảm ơn Bell nhiều lắm, để xem ngươi tặng ta gì nhé?" Ta cười vui vẻ tay bắt đầu gỡ sợi dây hồng nhạt được cột thành nơ kia, mở nắp ra, ta ngạc nhiên, một sợi dây chuyền bằng bạc, hình nửa mặt trăng cùng những viên đá nhỏ lấp lánh được đính chính giữa thân trắng.

Ara ~ Ta vô vị nhìn sợi dây rồi trở lại vẻ mặt vui vẻ nói với Bell.

Do sự thay đổi khá nhanh cùng Bell đang ngại ngùng nhìn mặt đất nên không biết đến vẻ mặt của Alisha lúc này nhưng lại ngoài ý muốn, vẻ mặt vừa nãy của Alisha đã lọt vào mắt của vị tự kỷ kia.

"Bell đeo cho ta nhé?" Ta nhét sợi dây chuyền vào tay Bell rồi quay lưng lại vén tóc lên.

Bell nhìn chằm chằm vào cổ Alisha, lâu đến mức ta sắp ngủ gục thì Bell đã đeo vào cổ ta, tay của Bell không biết vô ý hay cố tình mà đặt nhẹ vào làn da ta. Ta cũng không nghĩ gì nhiều, quay lại thì không thấy Bell đâu.

Ta đen mặt đứng một mình ở chỗ này...

Không biết nên khóc hay nên cười nữa?

Ta tùy ý ngồi lên cái ghế kê bên, ngẩng mặt lên trời ngắm trăng vuốt ve sợi dây chuyền, trong ta bây giờ rất giống người si tình... Ít ra thì ta nghĩ vậy còn người ngoài nhìn vào có thể động lòng, một đứa trẻ năm tuổi mà đã có sức hút thế này không biết lớn lên sẽ như thế nào nữa?

'Iori ngươi vẫn chưa có tặng quà ta đó ~'

'NGười BảO NHIỀU TUỔI RỒI MÀ cÒN đòi QUà?'

'5 tuổi.' Ta ngây thơ trả lời.

Iori...

Trong lúc ta cùng Iori nói chuyện qua tâm trí thì có một người đang bước lại gần.

Ta thầm nghĩ, ai lại đến tìm ta phiền phức đây?

Ta xoay mặt lại, ngạc nhiên thêm một lần nữa, kị sĩ ánh trắng ngời tới tìm ta làm gì đây?

Đúng vậy trước mặt ta là vị Kị sĩ Ánh Trắng mang tên Yuki đang nhìn ta chăm chăm.

Ta cũng từng mắt nhìn hắn, một kị sĩ mà lại nhìn chăm chăm chủ nhân của mình là không tốt đâu đấy.

Có vẻ nhận ra hành động của mình không đúng lắm Yuki mới dừng lại và mở miệng nói chuyện với ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Sinh vật nhỏ màu vàng cùng người đàn ông bí ẩn

Ta vẫn nhìn hẩn đợi câu hỏi nhưng... chỉ thấy môi hắn mấp máy sau đó ngưng lại rồi xoay người đi luôn.

Alisha...

Ngươi bị bệnh này đã đến cấp độ mấy rồi hả Yuki? Ta không thể tưởng tượng nổi sau này Yuki đi theo bên cạnh ta sẽ như thế nào.

Ta đảo mắt rồi bước vào biệt thự, bữa tiệc sinh nhật cũng đã đến hồi kết, ta phải chuẩn bị sẵn sàng cho ngày mai. Trường học Quý tộc Hoàng gia ư? Trong trường sẽ có thứ gì đợi ta đây? Nghĩ thôi mà đã khiến ta phấn khích rồi ~

Vẫn giữ trên môi nụ cười ta bước vào phòng, đã đến lúc làm việc quan trọng của các cô gái vào buổi tối rồi. Bước thứ nhất tắm rửa, bước thứ hai thay đồ và bước thứ ba là bước cuối cùng đó chính là đắp chăn lên giường ngủ.

Thế là hết một ngày ~

Chúc ngủ ngon Alisha.

- Trên xe ngựa của nhà Elenberg -

Haizzz lại không thể nói chuyện rồi... Tôi thờ dài, rõ ràng đã tự nhủ phải nói chuyện với cô bé ấy nhưng lại không thể mở miệng.

Tôi thật thảm hại...

Tôi rất mạnh nhưng lại không giỏi nói chuyện, họ luôn nghĩ tôi lạnh lùng đáng sợ luôn ở một mình. Nhưng họ lại không biết rằng tôi rất muốn có bạn cũng muốn được lại gần mọi người nhưng vì không khí xung quanh tôi rất âm ảm luôn khiến mọi người xung quanh sợ hãi dần dần chẳng ai lại gần tôi ngoài anh hai.

Ba mẹ chúng tôi đã mất khi tôi và anh hai đang ở ngoài thành, lúc đó biệt thự cháy rất lớn, anh hai đã chạy về nhà nhưng lại không kịp cứu cha mẹ ra còn tôi chỉ biết đứng đó nhìn anh hai chạy vào chạy ra.

Lúc đó tôi thật vô dụng...

Chắc cũng vì lần đó mà tôi trở nên âm ảm thế này, từ đó tôi cố gắng tập luyện không nghỉ ngơi lần nào vì muốn mạnh hơn mà tôi suýt chết vì tập luyện quá độ. Anh hai mắng tôi rất nhiều, tôi biết anh hai rất lo cho tôi nên đã hứa với anh hai là sẽ tập luyện theo đúng độ.

Và bây giờ tôi 10 tuổi đã không còn là đứa bé 2 tuổi yếu ớt kia nữa, tôi đã mạnh hơn nhưng lại mạnh chẳng vì gì cả.

Anh hai không cần tôi bảo vệ, cha mẹ cũng không còn để tôi bảo vệ, tôi cũng không cần bảo vệ chính mình.

Vậy tôi trở nên mạnh hơn là vì gì?

Càng ngày tôi càng thiếu sức sống nhưng vì anh hai tôi sẽ không tìm đến cái chết, tôi đã nghĩ có thể sống như thế đến cuối đời thì anh hai đã bảo tôi sẽ trở thành Kị sĩ riêng dưới danh hộ vệ cho gia tộc Elizer. Cuối cùng tôi cũng có ý chí để sống tiếp rồi, chủ nhân của tôi sẽ cần tôi bảo vệ che chắn ở phía trước và đó đã trở thành lý do tôi muốn sống tiếp.

Sống để bảo vệ chủ nhân.

Hôm nay tôi đã gặp chủ nhân của tôi, đó là một cô bé rất xinh đẹp nhưng tôi lại nhìn ra vẻ giả tạo của cô bé đó. Cách cô bé nói chuyện không giống những đứa trẻ cùng tuổi, những người lớn tuổi lại bảo cô ấy hoàn hảo, có lẽ chỉ có tôi là nhìn ra.

Sau khi cùng anh hai chào hỏi ngài Elizer, anh tôi đã đi sang chỗ khác nói chuyện, tôi thì chỉ đứng ở một góc nhìn những con người cao quý này.

Chợt tôi nhìn sang cậu nhóc tóc bạch kim kia, cậu bé chạy đến trước mặt chủ nhân của tôi.

Ra là tặng quà, mặt cậu bé đó rất đỏ có vẻ cậu bé đó rất thích tiểu thư Alisha đi. Tôi cũng nhìn ra sự yêu thích trên khuôn mặt của cô ấy nhưng khi cô ấy mở hộp quà ra thì biểu cảm thay đổi.

Cái vẻ mặt ấy tôi không giờ quên...

Sự yêu thích đó cũng là giả tạo ư? Điều này khiến tôi rất muốn nói chuyện với cô ấy và thân thể tôi lại nhanh hơn đầu óc đến trước mặt cô ấy tôi lại không thể mở miệng nói chuyện được.

Tôi th..

"Nghĩ gì đấy Yuki?" Luxus lên tiếng hỏi em trai mình, từ lúc lên xe ngựa thấy Yuki cứ nhăn mặt hoài khiến anh chịu không được nên đành hỏi.

"Không có gì anh hai." Tôi thoát khỏi suy nghĩ nhìn Luxus rồi xoay đầu nhìn cửa sổ.

"Ngày mai em sẽ đi học đấy về nhà hãy chuẩn bị kỹ càng."

"Vâng."

Xe ngựa chạy trên con đường yên tĩnh không bóng người rồi dần dần biến mất.

Trên đỉnh của lâu đài hoàng gia có hai bóng dáng một lớn một nhỏ đang ngắm nhìn cảnh quan xung quanh từ trên cao xuống dưới.

Bóng dáng lớn là một người đàn ông bí ẩn nhìn khoảng trung niên 25 tuổi mở miệng nói chuyện với bóng dáng nhỏ là một loài sinh vật nhỏ màu vàng nhìn rất dễ thương.

"Chika, người thấy nơi này thế nào?"

Sinh vật nhỏ màu vàng vừa vỗ cánh vừa nói chuyện.

"Chẳng có gì đặc biệt pyun~"

"Hahaha."

"Người cười cái gì? Cũng chỉ vì bị thằng nhãi chết tiệt kia nguyên ta bị biến thành cái sinh vật nhìn đáng yêu ghê tởm này pyun~"

"Ôi, xem người nói "pyun" kia." Người đàn ông bí ẩn đeo kính đen mặc áo khoác dài đội mũ vừa cười vừa lau nước mắt.

"Người nghĩ xem một thiếu niên đẹp trai phong độ như ta thế mà bị biến thành một cái sinh vật không rõ là chủng loại gì thì có tức không hả!!!!!!!!!!!"

"Rồi rồi, chẳng phải chúng ta đến đây để tìm cách giải cho người à."

"Xem ra người còn nhớ Lucas pyun~"

"Đi thôi."

Sau tiếng tiếng nói người đàn ông gọi là Lucas nhảy xuống từ đỉnh lâu đài nhưng lại không rơi xuống đất mà biến mất giữa không trung, sinh vật nhỏ màu vàng cũng biến mất.

Mọi thứ cũng đã quay trở về về yên tĩnh của nó.

-----Ngoài lề -----

Trang: Có phải đã có quá nhiều nhân vật rồi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Trường thánh Hafurion

Trường học Quý tộc Hoàng Gia hóa ra là trường thánh Hafurion, khi đặt chân đến trường này ta hơi nghi ngờ, để quý tộc vào họ trường thánh, mấy người này rốt rồi à?

Nhưng mọi thứ lại không như ta suy đoán.

Mọi người... đều rất bình thường khi vào đây ta không thấy được vẻ mặt bất mãn hay khinh thường.

Chuyện này... phải giải thích như thế nào đây?

Nên nói tư duy của ta lạ thường hay là bọn họ không được bình thường?

Haizz... Theo ta nhận được thông tin thì trường thánh Hafurion gồm có ba tổ học.

Tổ thứ nhất là tổ Kị sĩ

Tổ thứ hai là tổ Pháp Sư

Tổ thứ ba là tổ Học thức, Kinh tế và Chính trị

Đây chẳng phải là huấn luyện binh lính rồi ư?? Tất cả những tổ học ở trên đều không liên quan gì đến "thánh" cả. Nhưng tất cả mọi người lại không để ý chỉ cứ thế mà học thôi.

Trường này thật không đơn giản hay nói đúng hơn là con cáo già Arthur thật gian xảo giờ ta đã biết Isora sao lại có tính cách này ra là do gen di truyền, mất ta tối sầm lại, nếu người đã muốn chơi kiểu đó thì ta đành phải phôi hợp thôi.

Đồng phục của ba tổ đều được thiết kế riêng nhưng màu sắc lại không thay đổi duy nhất là màu trắng ngoài ra còn có phụ kiện đi kèm đó chính là sợi dây chuyền hình chữ thập, xem ra duy nhất đồng phục cùng phụ kiện có đôi chút là giống "thánh" rồi.

Nửa số các thanh niên quý tộc đều chọn tổ thứ ba, nửa còn lại đều chia sang tổ thứ nhất cùng tổ thứ hai.

Ta chọn tổ thứ nhất, điều làm ta phiền lòng là ta là giống cái duy nhất tham gia tổ học này... Xung quanh đều có giống đực đi ngang, nhưng ta cũng không phiền lòng lâu và Bell cũng cùng ta tham gia vì cậu nhóc còn muốn được trở thành Kị sĩ để bảo vệ ta mà ~

Đây là do cha ta đề nghị có vẻ ông ấy cũng muốn có người khác đi bên cạnh ta ngoài Yuki. Cha yên tâm con không có bệnh tự kỉ như Yuki đâu nên đừng lo con không có bạn.

Nếu không có bạn ta vẫn còn Maria mà ~

Do đây là lần đầu có một nữ tham gia vào tổ Kị sĩ nên đồng phục dành cho nữ vẫn chưa làm, ta bắt buộc phải mặc đồng phục của nam thôi.

Bước vào lớp học có khá nhiều giống đực đặt ánh mắt trên người ta, dù mặc đồng phục nam nhưng không thể che dấu mình là nữ do mái tóc dài cùng khuôn mặt xinh đẹp dành cho nữ này của ta.

Haizz... Ta biết ta đẹp rồi nhưng không cần phải nhìn như thế đâu, ngại lắm cơ ~

Iori...

Bell hét thây vẫn đi cùng ta, thật là một cậu bé ngoan. Mà đó cũng chính là nhiệm vụ của cậu nên không thể rời xa ta nửa bước được, hướng chỉ tình cảnh ở đây khá nguy hiểm, cả đám con trai mà chỉ có một đứa con gái đứng ở giữa bọn họ.

Bell âm thầm ghi nhớ việc phải bảo vệ Alisha ra khỏi đám con trai này.

Đang đi chợt ta dừng bước lại, ta trợn mắt nhìn người đang đứng ở góc tối bên tường không xa kia.

Móa... Yuki cũng đi học nhưng ta đoán là hấn ở đây để bảo vệ ta chứ chức Kị sĩ của Yuki được phong cách đây cũng lâu rồi.

Nhưng đứng ở khoảng cách xa như vậy vẫn có thể bảo vệ được ư? Ta không muốn suy nghĩ nữa có một Kị sĩ như thế hèn chi Alisha nguyên bản lại có

thể tự tử thành công mà không có ai ngăn lại.

Giờ ta không quan tâm hấn mạnh hay yếu nữa, bệnh tự kỉ của hấn cũng là một điểm yếu rồi. Ta nhắm mắt lại đứng yên lặng chờ đợi thầy giáo đến.

Bell cũng theo tầm mắt của Alisha mà nhìn đến, thấy được người đó Bell mới nhận ra đó chính là Kị sĩ của Alisha. Bell dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Yuki rồi quay đầu lại đặt hết tất cả chú ý trên người Alisha.

Yuki cũng nhìn thấy ánh mắt đó tự thâm không biết đã làm gì khiến cho cậu nhóc không thích mình. Yuki hơi suy tư suy nghĩ.

Không khí xung quanh căn phòng yên tĩnh có chút kì dị đến khi cánh cửa phòng được mở ra lần nữa.

Ta chăm chú nhìn người đang đi vào, khi thấy rõ được người ta suýt nữa học máu ôm tim mà bay lên trời. Bell thì khác Alisha, cậu vui mừng nhìn người thầy giáo đứng trước mặt mọi người. Yuki thì vẫn suy tư. Mọi người đều dời mắt đang đang ngắm Alisha chuyển sang người thầy giáo kia.

Mái tóc bạch kim dài được buộc ở sau lưng, đôi mắt màu đỏ như ruby, vẫn mặc trên người bộ đồ quý tộc đó cùng khí chất quen thuộc ấy và người thầy giáo này được gọi là Euclid.

"Hi vọng chúng ta sẽ có những năm học tốt cùng nhau." Euclid cười tươi nói với tất cả mọi người trong phòng.

Một lần nữa anh đã lên sàn ~

-----Ngoài lề -----

Euclid vui vẻ: Chào bé cưng ~

Alisha: Tôi muốn chết!!!!

Iori: Bình tĩnh Alisha.

Alisha cùng Iori chơi trò vật lộn.

Trang:...

Yuki: Thầy! Chúng ta lại gặp được nhau!

Euclid vẫn vui vẻ: Tôi đã nói chúng ta sẽ không được gặp lại nhau đâu? ~

Yuki cùng khuôn mặt ngơ ngác: X-xin mọi người chờ đón chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bài huấn luyện gian nan

"Như mọi người thấy năm nay tôi sẽ là thầy giáo của các em nên cố gắng rèn luyện để không bị trừ điểm nhé?~" Euclid vừa nói vừa liếc ta đầy thâm ý.

Thấy ghét quá! Ta chỉ muốn nhảy lên đánh hấn một trận.

Huhu... Không ổn rồi nếu Euclid mà dạy cho cái tổ này chắc chắn sẽ thảm lắm đây...

Ta không quên những gì mà hấn đã dạy ta đâu nhớ lại đã khiến ta trọng thương rồi, ta lao đảo ngã vào trong lòng Bell.

Ta muốn chuẩn bị lại tinh thần để đối phó với hấn.. Alisha nguoi là nhất, nguoi có thể đánh bại hấn! Nguoi chính là một đại Boss, nguoi bla bla...

Trong khi ta đang bị tổn thương tinh thần, tất cả mọi người đều có những biểu hiện như sau:

Bell nhìn ta đầy lo lắng.

Euclid đang vui vẻ huyền thuyên gì đó.

Mọi người nhìn như đã ngộ ra điều gì đó từ Euclid.

Yuki thì vẫn đang ở trong cõi thần tiên của chính mình.

Ta chạy mồ hôi đầy đầu, cái lớp này sẽ đi đến đâu? Ta có thể tưởng tượng tương lai của mình sau này, ta nhin không được run nhẹ vài cái rồi rúc vào trong lòng Bell.

Bell có vẻ khá lo lắng cho ta nên không để ý đến hành động thân mật vừa rồi, thật là một đứa trẻ đơn thuần.

Yuki nhìn người chủ nhân không biết xấu hổ kia đang rúc vào trong lòng cậu nhóc ghét mình thì hơi hơi nheo mắt lại.

Euclid như nhận ra điều gì đó mới dừng nói lại và tập mọi người ở sân trống trường học.

Lúc này tinh thần của ta cũng đã được lấp đầy nên mới đứng lên và nhìn Bell với ánh mắt ý là ta không sao, không cần phải lo. Rồi cả hai cùng nhau ra ngoài.

Mọi người đều tập hợp lại ở một chỗ chờ đợi thầy giáo lên tiếng.

Euclid kiểm tra lại số lượng học sinh rồi mới giải thích cách tập luyện.

"Chúng ta có ba buổi để học ba môn quan trọng của một Kị sĩ, một buổi là một môn, ta sẽ giảng giải các môn quan trọng, môn thứ nhất là "làm quen với vật nặng" là một Kị sĩ các em phải quen với sức nặng huống chi chúng ta còn mặc giáp. Như cái tên mỗi người các em sẽ đeo trên mình túi cát từ 1kg đến 200kg, chỗ gắn thì khi thấy được cái áo các em sẽ biết tôi sẽ không giải thích thêm và phải đeo cái túi đó chạy một vòng quanh sân này rồi sẽ gắn thêm một cái túi nặng hơn túi thứ nhất 1kg, cứ tiếp tục như vậy cho đến khi túi 100kg được gắn vào nếu quá buổi sáng thì phải dừng lại để chuẩn bị tiếp tục học môn buổi trưa."

Nghe đến đây mọi người phải hít một khí lạnh, không có thời gian nghỉ mà phải tiếp tục luyện? Như vậy không phải là bắt ép người ta phải chết sao?

Vài học sinh lên tiếng phản đối.

"Thầy! Như vậy sao con người có thể chịu nổi chứ huống chi tổ chúng ta cũng có con gái." Ý nói là con gái ở đây chỉ để tán con trai chứ không đi học gì => lãng lợ.

Ta nheo mắt nhìn người đang nói, hay lắm! Ta để ý người rồi đấy. Bell giận dữ tính lên tiếng giành lại công đạo cho chủ nhân của mình nhưng bị ta ngăn lại rồi ta liếc nhìn Euclid đầy thâm ý.

Ha! Ta trả người cái nhìn hồi nãy người nhìn ta này!

Euclid cũng nhìn ta bằng con mắt chứa đầy ý cười đó rồi nói với người học sinh đó.

"Có khi người ta cũng hơn em đấy." Euclid cười nói không để cho học sinh nam đó nói lại thì đã giảng giải môn thứ hai.

"Vào buổi trưa chúng ta sẽ học môn thứ hai đó chính là tập cùng đúc kiếm, với một người Kị sĩ, kiếm chính là sinh mệnh của họ vậy nên trong môn này tôi sẽ không hy vọng ai đạt được điểm tuyệt đối."

Đúc kiếm? Cái này có vẻ khó rồi đây. Ta chưa bao giờ tham gia vào quá trình rèn đúc cả.

"Và môn cuối cùng là vào buổi chiều đó là "bị mất" Chưa nói xong thì đám học sinh ồn ào lên.

Bị mất? Tính chơi trốn tìm à? Ta trợn mắt nhìn Euclid.

"Ta vẫn chưa nói hết mà, trò bị mất này đương nhiên là không như các em nghĩ đó chính là bị mất để tăng thính giác cùng thị giác vào không gian đen tối, một người Kị sĩ phải thích ứng với hoàn cảnh xung quanh cả hai giác quan phải luôn luôn được nâng cao. Năm nay chúng ta chỉ học chừng này đến năm sau tôi sẽ coi ai có thể chịu đựng được đến lúc cuối."

Euclid cuối cùng cũng đã hoàn thành bài giảng thuyết của mình nên thờ phào một cái rồi cùng mọi người đến nơi ở của tổ Kị sĩ, do ta là nữ nên hẳn phân công cho ta một căn phòng riêng gần với hắc. Ta nghi ngờ nhìn Euclid, chỉ thấy khuôn mặt vui vẻ rất muốn ăn đòn của hắc nên tạm dừng rồi cùng mọi người bắt đầu buổi học đầu tiên.

Môn đầu tiên "làm quen với vật nặng" mọi người đều làm theo những gì Euclid đã nói và từng người bắt đầu chạy bộ.

Ta cùng Bell gắn lên áo 1 bao cát nặng 1kg vào bộ áo đã được chuẩn bị sẵn rồi bắt đầu chạy.

Ta nhìn bao cát nhỏ ở trên thân ghi 200kg kia, có hạt cát nào lại nhỏ mà nặng đến thế không??? Ta bắt đầu thấy thế giới này không được bình thường.

Vòng chạy đầu tiên có vẻ khá đơn giản nhưng dần dần theo sức nặng của bao cát mà phải lết đi.

Từng người bắt đầu bỏ cuộc, thế là hơn 2/5 lớp đã chuyển sang tổ khác. Ta lạnh lùng đứng nhìn họ rồi mới đuổi theo Bell. Tất cả mọi người kể cả ta có vẻ gian nan dĩ nhiên là trừ một người ra rồi. Người đó hiển nhiên là Yuki, hắc dùng tốc độ nhanh gió thổi chạy hết một vòng rồi đến vòng khác, chuyện này như tát vào mặt ta một cái.

Và hiện tại hắn đang ngồi ở trong một góc nhìn ta đang chạy...

Ta cần cần môi cố gắng chạy nhanh hơn nữa.

Haizz... Tại sao những cái túi này lại nặng như vậy, nếu như có thể ở một mình ta chắc chắn mình đã hét lên như bức tranh The Scream rồi.

'CẦN TA GIÚP KHÔNG?'

'KHÔNG!!!!'

'KHÔNG THÌ THÔI, CÓ CẦN PHẢI HẾT LÊN NHƯ THẾ KHÔNG?'

Alisha: Người sẽ không bao giờ hiểu được nỗi đau của ta.

Iori: Con nhò này cấu gât cái gì? Ôi, lỗ tai xinh đẹp của ta.

'NHƯ VẬY CŨNG TỐT, ĐỂ NGƯỜI CHỊU KHÓ MỘT CHÚT ĐỂ KHÔNG CÓ VIỆC GÌ LẠI DỰA VÀO TA.'

Alisha: Iori-sama, ngài đừng như thế, kẻ hèn mọn này đã biết lỗi rồi mà...

Cùng Iori nói chuyện đã khiến ta quên đi sức nặng và chạy như bình thường mặc dù vẫn còn rất nặng nhưng do suy nghĩ của hiện tại đã đặt ở trên người Iori nên trông ta bây giờ như một rỗi, mặt ta hiện đang tỉnh bơ chạy rồi gấn thêm rỗi chạy.

Tất cả mọi người đều khá hốc mồm nhìn hành động của ta. Mấy người nhìn gì? Không lo chạy đi!

Cuối cùng cũng đến giữa trưa, ta mới cùng Iori dừng cuộc nói chuyện lại. Đến khi lấy lại ý thức ta mới cảm nhận được sức nặng trên người và thể ta gục xuống một cách thảm hại.

Cầm ta chạm đất và máu đang chảy ra...

Tất cả mọi người đều nhìn ta bằng vẻ mặt thông cảm..

....

....

....

Huhu!!!! Ta bị xấu mặt rồi!!! Tại sao cái bao cát lại nặng thế này!!! Ta muốn về nhà!!!! Về nhà cơ!!! Không chịu đâu!!!

Bell hốt hoảng chạy đến bế ta rồi dùng tốc nhanh nhất chạy cái vèo đến phòng cấp cứu. Ta mặt đen ngồi một chỗ để những người này băng bó lại cái cầm của ta.

Thế là môn kế tiếp ta mang theo cái mặt đen này đến để tập luyện.

Chắc là do sự xấu hổ lần trước mà ta như được buff thêm sức mạnh thế là cầm kiếm đánh ngã hết tất cả mọi người.

Và từ đó truyền thuyết đã được diễn ra một lần nữa, ở sân trống của tổ Kị sĩ có một con điên à nhầm... Có một con quái vật mang tên Alisha đã càn quét hết thầy mọi người trong tổ Kị sĩ. Họ nói Alisha chính là truyền nhân của người đó.

Ta sẽ không bao giờ quên, cái truyền thuyết này đến mai sau vẫn nằm trong trí nhớ của ta...

Thế là mọi người bỏ luyện kiếm chuyển sang đúc kiếm, một mình ta đứng bơ vơ ngay giữa sân...

- Ở đâu đó trong lâu đài Hafurion -

"Này xxxxx, nghe nói có một cô bé đã diễn lại cảnh truyền thuyết của cậu đấy, haha."

"Vậy ư? Tổ Kị sĩ năm nay thật thú vị."

"Thú vị cái đầu cậu! Arthur vừa mới giao nhiệm vụ kia, đi thôi bla bla..."

"Biết rồi biết rồi cậu cứ lải nhải mãi."

"Cậu nói gì cơ???"

"Không có gì haha."

Thế là hai vị Kị sĩ nào đó đuổi theo nhau trong lâu đài Hafurion.

* Vì để tăng kịch tính của truyện, tác giả quyết định sẽ che giấu tên nhân vật ~

Ắt xì! Alisha có cảm ai đó đang nhắc đến mình...

Buổi trưa trôi qua một cách êm đẹp nếu như không có con quái vật tên Alisha...

Buổi chiều đã đến, chỉ cần học xong môn này là tất cả có thể trở về nghỉ ngơi rồi. Mọi người hồi phục lại về hưng phấn chạy đến phòng tập của môn "Bịt mắt" nhưng sự hưng phấn đó lại không được lâu.

Vì...

"Hự..."

"Á á á á...."

"Thánh oi! Tôi đang ở đâu thế này??"

Từng tiếng kêu khác nhau vang lên trong phòng học.

Tất cả mọi người đều mang trên mặt một cái khăn bịt mắt và phải tránh khỏi những cái bẫy mà Euclid đã dựng sẵn.

"Cố gắng vượt qua nào ~ Đừng để những cái bẫy tôi tốn công để dựng lên mà không làm được gì." Euclid cười nói với mọi người.

Thế ra ông thầy này từ đầu buổi đến cuối không thấy bóng là do ở đây dựng cái này đấy à?? Đây là suy nghĩ của tất cả mọi người trong phòng.

Ta chảy mồ hôi nhìn cái khăn bịt mắt trên tay rồi bịt mắt lại sẵn sàng bước vào "khu chiến trường".

Tránh khỏi những cái bẫy vượt qua những mối nguy hiểm ta xoay vòng vòng như múa ba lê.

Iori:...

Euclid:...

Bell & Yuki:...

Mọi người:...

Cứ tưởng là sẽ hoàn thành tốt đẹp nhưng ông thầy Euclid lấy đâu ra một cái thiết bị gì đó ấn vào cái nút duy nhất trên đó, thế là bao cát không biết từ phương nào xuất hiện đập thẳng vào mặt ta.

Ta ngất xỉu tại chỗ. Trước khi ngất xỉu ta thề sẽ trả thù Euclid nếu không ta không mang họ Elizer...

Một buổi học cuối cùng cũng kết thúc, mọi người đều vui mừng chạy vào phòng của mình để nghỉ ngơi.

Ta được Bell cùng Yuki khiêng về phòng...

Đến sáng tỉnh lại ta cũng vẫn cảm thấy con đau trên mặt.

Euclid... Ngươi được lắm!!!

-----Ngoài lề -----

Trang: Sai chính tả xin hãy báo với ta một tiếng, cảm ơn nhiều *bản tym*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-2: Ngoại truyện Yuki: Hisa route Good End

* Phần này nói về nhân vật Yuki trong route của Hisa, những việc xung quanh Yuki đều được Yuki kể lại.

Chủ nhân của tôi là một cô gái xinh đẹp, tất cả những môn của các vị tiểu thư cô ấy đều làm hoàn hảo, tôi rất tự hào khi có một người chủ nhân như vậy.

Cô ấy bây giờ đã là một thiếu nữ 18 tuổi đương nhiên là đáng người của cô ấy cũng đã trở nên thành thục hơn tinh xảo hơn.

Tất cả người đàn ông thuộc tầng lớp quý tộc đều muốn cô ấy gả cho họ và học luôn được tiểu thư từ chối.

Cô ấy thấy không thú vị khi kết hôn nên không muốn cùng họ ở bên nhau đến bạc đầu.

Nhưng định mệnh lại cho cô ấy gặp được người cô ấy yêu.

Trong một buổi tiệc của Hoàng gia, cô ấy cùng ngài Elizer tham dự, lúc đó cô ấy cũng chỉ vô vị đi theo cha mình cho đến khi cô ấy gặp được vị Hoàng tử thứ nhất.

Hisa von Hafurion là tên của người cô ấy yêu.

Tôi có thể thấy trong mắt của cô ấy chỉ có mình vị hoàng tử đó.

Cũng phải thôi, một vị hoàng tử hoàn hảo về mọi việc được rất nhiều các quý cô mến cảm là chuyện thường ngày...

Tôi chứng kiến cô ấy làm tất cả vì vị Hoàng tử đó nhưng cô ấy lại không được người đó chú ý đến.

Ngay cả một cái liếc nhìn cũng không thêm.

Tôi nghĩ cô ấy sẽ từ bỏ...

Nhưng cô ấy lại không bỏ cuộc mà lại làm càng thêm.

Tình yêu của cô ấy với vị hoàng tử đó càng lúc càng lớn.

Tôi đã cố gắng khuyên với cô ấy nhưng cô ấy lại không nghe, cô ấy xem tôi như là một người vô hình.

Tôi nhìn vào mắt của cô ấy và phát hiện ra một điều.

Trong mắt cô ấy không có tôi.

Cô ấy điên rồi! Vì một người không để ý đến mình thì có xứng không??

Tôi không hiểu cô ấy ấy đang nghĩ gì!!!

Tôi thật vô dụng.

Tôi chỉ có thể đứng đó nhìn cô ấy gào hét.

Đến một hôm vị hoàng tử đó dẫn theo một cô gái tuyên bố với mọi người cô gái đó và vợ của người.

Sau khi nghe được tin đó cô ấy như tan vỡ nhưng lại không bỏ cuộc mà lại tìm cách thâm hại người con gái của vị hoàng tử đó.

Từng ngày mọi việc cô ấy làm càng tệ nhưng vị hoàng tử đó đều bảo vệ được người con gái đó.

Cô ấy đau khổ nhưng lại không ai quan tâm cô ấy ngoài tôi.

Đến một hôm vua phản đối với việc hoàng tử quyết định kết hôn nên cho người xử lý người con gái đó.

Cuối cùng họ lại cùng nhau trốn khỏi đất nước.

Vua tức giận rồi băng hà.

Người con trai thứ hai của ông lên ngôi.

Cô ấy biết được chuyện vị hoàng tử đó cùng người người con gái của hoàng tử bỏ trốn nên lúc đó quyết định tự sát.

Tôi không kịp ngăn cản cô ấy.

Và thế tôi chỉ có thể đứng nhìn cô ấy đang dần dần tắt thở đến lúc chết cô ấy lại nói một câu làm tôi tức điên.

"Hisa em yêu anh."

Tại sao???

Tôi khóc, đứng vậy kể từ khi ba mẹ tôi chết tôi chưa khóc lần nào nhưng lại vì cô ấy mà khóc.

Tại sao cô ấy lại ngốc như vậy??? Nếu như cô ấy yêu tôi có phải sẽ không đau khổ như thế này không!??

Tôi không biết tại sao tôi lại có những suy nghĩ đó nhưng tôi lại không để ý vì tôi quyết định...

Tôi đã không làm đúng trách nhiệm của một người Kị sĩ để bảo vệ chủ nhân của mình vì thế tôi quyết định...

Tự vẫn.

Chết vì chủ nhân là một trong những quy luật của một người Kị sĩ nhưng lần này tôi chết vì cảm xúc không rõ của chính mình cùng trách nhiệm của một người Kị sĩ.

Cho đến khúc cuối tôi vẫn không biết cảm xúc của tôi dành cho cô ấy là gì.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-3: Ngoại truyện Yuki: Hisa route Bad End

* Phần này nói về nhân vật Yuki trong route của Hisa, những việc xung quanh Yuki đều được Yuki kể lại.

Tiểu thư Alisha của tôi là một người hoàn hảo nhưng lại là một người si tình.

Kể từ khi gặp được Hoàng tử Hisa, người đã mang lòng ngài ấy.

Tôi chỉ có thể đứng đó nhìn cô ấy vì ngài mà làm tất cả.

Tất cả mọi thứ người làm cho ngài tôi đều phải đi theo để bảo vệ người nhưng người lại không để ý đến tôi.

Quả nhiên trong mắt của người chỉ có ngài ấy.

Người coi mọi người xung quanh người đều là vô hình chỉ có ngài mới xứng đáng được người để mắt.

Lòng tôi lạnh lẽo nhưng chỉ làm đúng trách nhiệm của một người Kị sĩ.

Một hôm cô gái định mệnh của ngài đã xuất hiện, ngài chỉ đặt một mình cô gái đó vào mắt và xem tất cả mọi người quanh ngài là vô hình.

Cả hai người thật giống nhau làm sao...

Vì lý do gì đó trong lòng tôi nổi lên một loại cảm xúc không tên vì người.

Tiểu thư của tôi bắt đầu kế hoạch xóa bỏ cô gái đó nhưng lại không thành công.

Mỗi lần làm đều có một vị hoàng tử mang tên Hisa đến phá nát.

Người đau lòng vì ngài.

Nhưng người lại không từ bỏ.

Cuối cùng cô gái đó đã chết trên tay ngài, những người của Vua lại đổ tội cho người, ngài tức quá đi tìm người để trút cơn tức giận.

Lúc đó tôi bị một đám Kị sĩ ngăn lại nên không thể trở về bên cạnh người.

Đến khi tôi một thân mang thương tích quay trở về thì tận mắt chứng kiến ngài đâm thanh kiếm vào người.

Khi người ngã xuống, không gian như chậm lại trong mắt tôi.

Ngài như một con thú điên đâm 10 nhát vào người.

Cuối cùng lại nhìn người bằng con mắt khinh thường.

Tôi phát điên nhào vào đánh ngài, nhưng lại bị ngài đâm vào chỗ yếu bị tổn thương vừa rồi.

Tôi ngã xuống ngay bên cạnh người.

Trước khi nhắm mắt tôi nhìn lại khuôn mặt xinh đẹp của người đầy nước mắt.

Tôi thật vô dụng.

Tôi không thể hoàn thành trách nhiệm của một người Kị sĩ.

Đến khi chết đi tôi mới biết rằng tôi đã yêu cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thánh nữ

Thật gian nan... gian nan... gian nan...

Ta lặp lại hai từ 'gian nan' nhiều lần trong đầu.

Ta vừa lết người vừa suy nghĩ.

Những ngày trôi qua này thật không dễ dàng.

Hiện ta đang mang trên người 100kg và đang chạy... À không, phải là lết chứ không phải chạy...

Huhu... Ta nhớ những tháng ngày làm một tiểu thư cao quý ở nhà. Nằm, ăn, học và nằm, ăn, học cuộc sống thật yên bình biết bao nhưng cũng chính vì quá yên bình đó mà đã khiến ta phải đến nơi này để tìm 'thú vui'.

Nghĩ lại mà đau lòng.

Ầy... Đã được một tuần rồi mà chẳng thấy gì đặc biệt, nơi này chỉ có học và học thôi ngoài ra chẳng có gì khác, may là chủ nhật tất cả học sinh trong trường sẽ được nghỉ nên ta quyết định sẽ tham quan 'ngôi trường' này.

"Này Alisha, nhanh hơn chút nữa đi ~"

Đang suy nghĩ sẽ làm gì thì một giọng nói vang lên khiến ta dừng lại và nhìn sang hướng giọng nói.

Haizz... Là ông thầy Euclid, nhìn ông đang nằm trên ghế phơi nắng với cái tư thế churong mắt khiến ta rất muốn chạy đến và cho ông một churong.

Ta đảo mắt rồi bắt đầu tăng tốc.

Tốt! Người muốn nhanh thì ta nhanh.

Nào Alisha ~

Alisha Power up up!!

Iori...

Kể ra thành tích môn 'làm quen với sức nặng này' của ta chỉ có thể tăng hơn 50kg, việc này khiến ta rất buồn...

Ta thở dài rồi nhìn sang mọi người.

Tất cả họ đều đang cố gắng, có nghị lực sẽ làm được mọi thứ!

Yuki thì vẫn như ngày thường đều hoàn thành sớm nhất. Bell cũng đã có biểu hiện tốt hơn lúc trước.

Ta cười nhẹ, khi nào ta mới mạnh hơn đây?

À mà suýt nữa quên một chuyện quan trọng, cái hôm ta tỉnh dậy có nghe tin đồn bên tổ pháp sư có giáo viên là Đại pháp sư đến đây lúc đó cả tổ pháp sư đều reo hò.

Hừm... Đại pháp sư à? Có lẽ tối nay phải ra ngoài một chuyến rồi.

Buổi học kế tiếp vẫn diễn ra như thường ngày.

Buổi chiều Euclid thông báo sẽ nghỉ học mai học bù, nghe tin mọi người đều vui mừng hoan hô.

Ta lại thấy lạ, nhìn mặt của Euclid có vẻ không được vui cho lắm chắc có chuyện xảy ra rồi.

Khi Euclid thông báo xong mọi người đều trở về phòng, ta cũng đi về phòng nhưng giữa đường lại có một người đưa tin thông báo có người chờ ta ở ngoài cổng trường.

Ta đi đến trước cổng trường thấy có một người đàn ông mặc trang phục dân thường đội mũ che mặt chắc là người hầu của gia đình nào đó chẳng? Người đàn ông đưa lá thư trong đó nói có người muốn gặp ta.

Trên thư không đề tên chỉ ghi người nhận là tên ta, ngẩng đầu lên muốn hỏi người đàn ông đó thì phát hiện ông ta đã biến mất.

Ta cảm thấy không đúng lắm, ta chưa có quan hệ với ai ở ngoài cũng như ở trong ngôi trường này cộng thêm việc ta chỉ mới ở đây một tuần, ai lại muốn gặp ta chứ?

Trong thư ghi là gặp nhau ở đình chuông của trường.

Ta nghĩ nghĩ.

À! Cái chuông lớn luôn vang lên vào giữa đêm... Đã vậy còn hẹn gặp vào mười hai giờ đêm nữa chứ. Với lại người đưa thư lại giấu mặt, ta có thể nghĩ thấy mùi nguy hiểm.

Ai lại muốn gặp nhau vào giữa đêm chứ?

Có thì có mà ấy!

"Hừ!" Ta khinh bỉ quăng bức thư vào thùng rác, tối nay ta cũng bận rồi không có thời gian gặp mặt, cho người bí ẩn kia leo cây luôn đi.

Khi chuẩn bị đi về tổ pháp sư ta cố ý đi ngang qua nhà thờ bị bỏ hoang trong ngôi trường này, nhà thờ này ta thấy khi đi nhận lá thư kia vì tò mò nên đi đến đây để coi thử.

Ta nhìn nhà thờ cũ kỹ này, trong trường mà có nhà thờ thì thật kỳ lạ. Mà trường thánh Hafurion ư? Nhà thờ à?...

Như vậy cũng có thể giải thích câu hỏi trên rồi.

Xoay người định rời khỏi đây thì có một chuyện xảy ra khiến đôi đồng tử của ta co rút lại.

Đôi đồng tử màu xanh đã trở thành màu đỏ. Ta quay người lại nhìn ngôi nhà thờ...

Tiếng hát vang lên ở bên trong đó.

「Này khoan hãy đi đã

Tôi sẽ kể cho bạn nghe

Câu chuyện về một vị anh hùng...」

Giọng hát này có vấn đề.

Ta có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh trong giọng hát ấy.

Bước chân không tự chủ mở cửa bước vào ngôi nhà thờ.

"nÀY dỪNG LẠI AliSha, KhÔNG ĐưỢc vàO!!!"

"NàY!! NgƯƠi CỐ NgHe TA NÓi khôNg ĐáY???"

"ALISHA mAu DừNg LạI!!!"

Tiếng nói khó nghe của Iori vang lên bên tai ta nhưng ta lại không thể dừng chân lại được, đôi chân ta cứ thế mà đi đến phía giọng hát đang vang lên.

Bên trong là một khuôn cảnh đẹp như tiên, xung quanh đều có hoa trái dài.

Một loài hoa ta không biết tên.

Ở đây rất đẹp nhưng đây không phải là những gì mà bên trong nhà thờ nên có.

Đến khi nhìn thấy người, ta dừng chân lại ngạc nhiên nhìn cô gái đang múa cùng hát ở phía trước.

Cô ấy rất đẹp mái tóc cùng đôi mắt đều là màu của biển, cô mặc trên người một bộ trang phục ta chưa nhìn thấy bao giờ.

Đương nhiên bộ trang phục của cô ấy không thuộc phong cách ở đây cũng như ở thế giới trước của ta.

Điều này chứng minh cô ấy không phải là người của thế giới này, cũng không ở thế giới của ta, cô ấy đến từ một thế giới khác.

Nhìn thấy ta, cô gái dừng hát xoay người lại và nở một nụ cười thật tươi với ta.

Không hiểu sao nhưng nụ cười của cô ấy lại hiện lên một nỗi buồn không thể tả.

"Xin chào Alisha, chào mừng đến với thế giới của ta."

Ta nhìn cô ấy trong đầu chỉ có hai chữ hiện lên.

Thánh nữ...

-----Ngoài lề -----

Trang: Viết đến khúc cuối ta có cảm giác như đang viết bách hợp... Và ta nhận ra rằng mấy chương khác sai lỗi chính tả khá nhiều nên ta sẽ cố gắng ngồi sửa lại một lần nữa, haizzz thật mệt mỏi...

Thông báo tin vui: Có thể khoảng vài năm nữa sẽ có ảnh minh họa cho cái tt này của ta, thật mong chờ nha, các nàng cũng có thể nhìn thấy ảnh của các nv trong tt rồi, hãy cùng chờ đợi nào *bắn tyn*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Unmei và Fate

Thánh nữ là người phục vụ bên vua, sức mạnh của những cô gái ấy có thể nói là rất mạnh ít nhất đó là những gì được thiết lập ở trong game này.

Heroine cũng là một thánh nữ.

Theo game về phần happy end của Hisa, khi họ rời khỏi vương quốc thì đột nhiên Heroine bị ngắt sau đó thì cô ấy bộc phát sức mạnh, lúc đó mới biết cô ấy là một thánh nữ.

Làm sao để nhận biết đó là một thánh nữ?

Rất đơn giản, sau gáy họ có một ấn ký hình nửa đôi cánh thiên thần.

Nghĩ như thế này ta lại đau đầu một lần nữa, Heroine là một thánh nữ nhưng đến cuối cô ấy mới có thể giải bỏ phong ấn, đến đó là kết thúc bên nhà làm game cũng chỉ có thể giải thích bao nhiêu đó.

Không phải route của các nhân vật chính đều nói Heroine là thánh nữ, điều quan trọng là duy nhất route của Hisa là có nói về thân phận của Heroine.

Haizz... Ta hi vọng Heroine sẽ chọn những nhân vật khác và đừng chọn Hisa.

Ta nhìn cô gái đang mỉm cười ở trước mặt.

Đây là một nhân vật ẩn, đúng là trong game có nói có một nhân vật là thánh nữ ở bên cạnh vua Arthur nhưng cô ấy lại bị giấu mặt.

Vậy mới nói cái game này có khá là nhiều nhân vật bị giấu mặt...

"Thánh nữ..."

Chưa nói xong thì bị cô ấy cắt lời.

"Ta là Unmei."

"Ồ..."

Ta không tính hỏi tên cô ấy...

Mà Unmei... Định mệnh?

Được rồi cái tên này có thể giải thích một số chuyện.

"Unmei này, cô có cho ta biết vì sao cô lại gọi ta đến đây không?"

Giọng hát của cô đã quyến rũ ta, hãy mau thành thật nói ra!

Nhưng câu trả lời lại không liên quan đến vấn đề ta vừa hỏi.

"Alisha, ta không phải là thánh nữ ta là..."

Cô ấy nhìn tôi, vẻ buồn bã đó vẫn ở trên khuôn mặt rồi nói nhưng những câu sau cùng ta lại không thể nghe được.

Đây là gì!?? Câu nói phía sau của cô ấy như có một lực lượng vô hình ngăn lại không thể để lọt ra bên ngoài.

"Người không nghe được đúng chứ? Đây có vẻ là do ngài ấy rồi."

Ngài ấy?

Là ai?

"Hôm nay là lần đầu gặp mặt của chúng ta, ta hi vọng người sẽ thay đổi được định mệnh của Alisha, hẹn ngày tái ngộ."

Unmei nhìn ta rồi xoay người nhẹ nhàng bước đi sau đó biến mất trong không khí.

Cảnh tượng rất đẹp mắt.

Cách rời khỏi đây cũng cần phải đẹp mắt như thế ư??

Quang cảnh xung quanh rạn nứt ta đứng nhìn từng mảnh từng mảnh thủy tinh rơi xuống rồi tan biến.

Bên trong nhà thờ đã quay trở về dáng vẻ ban đầu của nó.

Thật cũ a...

Ra khỏi cánh cửa ta quay lại nhìn một lần nữa.

"Hẹn gặp lại Unmei."

Thật thú vị...

Thật mong chờ những chuyện xảy ra tiếp theo.

Alisha đi về tổ kỵ sĩ của mình.

- Địa điểm không rõ thuộc phía đông vương quốc Hafurion -

Bước trên những ngôi nhà, Unmei nhìn nơi cô đang dừng chân hiện tại.

"Nơi này yên ắng thật đấy."

Unmei đi tiếp đến khi thấy chàng trai tóc đỏ mặc trang phục của thế giới cô thì dừng lại.

"Fate!? Anh đang làm gì ở đây thế?"

Unmei ngạc nhiên. Fate lại ở đây thì chắc chắn sẽ có chuyện không ổn.

Chàng trai tóc đỏ được gọi là Fate nhìn Unmei rồi lên tiếng trả lời.

"Ngài ấy gửi tôi đến để hỗ trợ cô."

"Tôi có thể tự mình làm được, không phải trước giờ đều là vậy sao? Ngài ấy không tin tưởng tôi ư?"

Fate nhắm mắt rồi mở một con mắt ra nhìn Unmei trả lời.

"Unmei hãy nhớ một điều, tôi và cô đều có chung một nhiệm vụ, tôi sẽ không trả lời những vấn đề của cô. Đi thôi, có người đang làm trái lại định mệnh của họ."

"..."

Unmei trầm lặng rồi cùng Fate biến mất trong không khí.

- Phố Hinra phía đông vương quốc Hafurion -

Thời gian: 7 giờ tối.

Alisha bước vào cửa hàng bánh ngọt của bác Weslian.

"Vâng khách nhi bác Wes."

"Đến rồi à Ali?"

Bác Wes mỉm cười nói với ta.

"Vâng, cho cháu một phần bánh choco một phần bánh dâu tây cùng một ly sữa trái cây."

"Đã ghi hãy đợi một chút xíu có liền đây."

Và đương nhiên đây không phải là một cửa hàng bình thường.

Nơi đây buôn bán giao dịch đen cùng tin tức chính quyền không có.

Bác Wes mang lên phần thức ăn ta vừa gọi. Mở mủ trùm áo khoác ra ta cầm đĩa lên vừa ăn vừa nói chuyện với bác Wes.

"Dạo gần đây có chuyện gì chứ?"

"Ồ, mới đến mà đã hỏi chuyện rồi à."

"Đây là lý do cháu đến mà."

"Haha, được rồi muốn có tin tức thì phải có tiền."

"Đương nhiên cháu có tiền rồi."

Ta đặt trên bàn 1 túi tiền bạc.

"500 xu Hafu không ít cũng không hơn."

"Keo kiệt thế Ali."

Bác Wes trưng ra vẻ mặt đau buồn với ta.

Ta cười trong lòng nhưng ngoài mặt thì mắt nhắm mắt mở nói với bác Wes.

"Tiền này đủ để cho 1 gia đình bình thường ăn trong 2 năm đấy."

"Rồi rồi, để ta xem. Hình như có 1 vụ lớn ở ngoài thành Kelion phía tây Hafurion đấy, bên đó triệu tập khá nhiều người trong đội bảo vệ của cung điện."

"Có vẻ là một chuyện lớn nhỉ?"

"Ali tính đến đó à?"

"Không, phiền phức lắm đi xe ngựa phải mất hai ngày đấy."

"Haha, Ali đúng là một con mèo lười."

"Không lười giống mèo mà."

Ta cùng bác Wes đùa với nhau một chút rồi ra về.

"Lần sau cháu sẽ trả 1 ngàn xu được chưa?"

"Được được, ta sẽ luôn đợi cháu đến."

Cười với bác Wes rồi ra khỏi cửa hàng đội mũ lên nhìn trời.

A... Bây giờ về chắc được rồi.

Phía tây xảy ra phản chiến rồi à? Mặc dù bác Wes nói là vụ lớn nhưng ta có thể nhận ra ẩn ý trong đó nhưng không ngờ việc này lại nhanh đến thế.

Arthur ta sẽ đợi xem người sẽ làm gì tiếp theo.

Nở một nụ cười vắn vẹo.

Alisha vừa đi vừa ngâm nga hát.

「Ai sẽ là người chết tiếp theo đây? Hahaha...」

Phổ Hinra vang lên tiếng ngâm nga quỷ dị.

Quái vật màu đen cao to bằng cột đèn với đôi mắt đỏ...

Đoán rằng ai mà nhìn thấy hình dạng lúc này của Alisha chắc chắn sẽ hét lên.

Đêm nay không phải là một đêm yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ta biết hẳn là một ma cà rồng mà

Alisha nhìn người con trai đang chặn đường ở trước mặt mà nhúm mày.

Chắc các bạn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Để ta kể cho mà nghe, chuyện là thế này...

Ta vừa mới cùng tổ kỹ sư vừa khởi động thân thể tập thể dục vào chủ nhật cái này cũng là Euclid cho thêm vào, thì cả đám rủ nhau đi ăn vì lý do gì đó của họ mà ta cũng bị kéo theo.

Đến nơi thì nhảy ra một học sinh của tổ pháp sư nói muốn cùng ta đánh nhau thử năng lực.

Và người khiêu chiến đó là cái anh chàng kiêu ngạo đang hất cằm trước mặt ta đây.

Tất cả mọi người đều tụ hợp lại xung quanh chỗ hai chúng tôi đang đứng để xem kịch hay.

Aizz... Phiền chết ta rồi.

"Người chưa biết tên trước mặt có thể cho ta hỏi vì sao người lại muốn cùng ta đánh một trận không?"

"Gọi ta là Alanius, vì sao muốn cùng người đánh một trận ư? Rất đơn giản vì người là truyền nhân của người đó."

Cái tin đồn đó vẫn còn à? Ta cứ tưởng nó bị lãng quên rồi chứ?

"Xin lỗi, không thích."

"Không thích cũng phải đánh!"

Thằng bé nổi giận mặt đỏ bừng nhìn ta.

Ta cười trong lòng, đoán rằng đây là lần đầu tiên nhóc bị người từ chối.

Xin lỗi nhóc con, ta đây không muốn lãng phí thời gian với nhóc.

"Hãy cho tôi một lý do để chấp nhận."

Tôi nhìn Alanius với ánh mắt quan sát.

"Ta phải trả thù cho cha mẹ ta."

Ôi m** thù cha mẹ người liên quan gì đến ta?

Như biết được Alisha đang nghĩ gì Alanius thêm vào một câu.

"Vì người là truyền nhân của người đó."

Được rồi ta không ổn chút nào, giờ ta hận "người đó" rồi đấy.

Người kị sĩ nào đó bị nhắc đến hắt xì một cái rõ to khiến cho người đứng kế bên giật mình.

"Aizz... Ai nhắc đến tôi thế này?"

Người đứng kế bên liếc nhìn kinh bị rồi đi mất.

Người còn lại nhanh chóng đuổi theo.

"Áy, chờ đã nào! Sao cậu lúc nào cũng bỏ tôi lại một mình thế!?"

"Hừ, đáng đời ai biểu lúc trước cậu gây thù nhiều quá giờ bị học nhắc đến cũng không sai."

"Ahaha..."

Không gian xung quanh nhất thời yên tĩnh. Tất cả mọi người đều tập trung xem Alisha sẽ làm gì.

Ta nheo mắt rồi bỏ đi nhưng không ngờ thằng nhóc lại tấn công bất ngờ.

Ta nhào lộn về phía trước.

"Bùm"

Trời đ*, chỗ hời này ta vừa đứng có nguyên một cái lỗ to đùng.

.... Người là muốn giết ta có phải không??

Ta tức giận nhìn sang Alanius, thằng bé giật mình lắc đầu với ta.

Ta nghi ngờ nhìn Alanius, không phải người thì là ai?

Không để ta đợi lâu, người vừa tấn công ta lên tiếng.

"Haha, tránh được à."

Ta quay sang nhìn, là một người thanh niên quần áo không chỉnh tề tóc tai bù xù.

Ấn tượng đầu tiên của ta về người thanh niên đó là "lười biếng"

Nếu như không lầm thì người vừa tấn công vừa rồi là người của Arthur.

Ta nhìn người thanh niên, người đến đây để thám thính à?

Mắt ta chạm với mắt người thanh niên nổi lên những tia điện bắn tung tóe, những người đứng kế bên đều tự giác tránh xa hai người đang bắn điện ra.

Khi ta vẫn đang đấu mắt với hắn thì Yuki xuất hiện đứng ở trước mặt ta.

Người của Arthur ngạc nhiên nhìn Yuki rồi cũng cười lên tiếng.

"Yuki, ta không nghĩ đến người cũng ở đây đấy?"

"Không liên quan gì đến người nếu Alisha đã làm gì sai thì hãy tha thứ cho tiểu thư."

Này Yuki người theo phe nào thế hả? Sao lại bắt ta phải chịu thua với tên đó?

Người đó liếc nhìn Yuki một cái rồi nhìn ta với ánh mắt không cảm xúc, cái nhìn đó khiến ta rợn người.

Ta nghi hoặc không lẽ hắn ta yêu Yuki nhưng Yuki lại bảo vệ cho ta nên hắn ghen tị rồi chuyển hận thù sang ta?

Nghĩ đến đây khiến ta không dám suy nghĩ nữa.

Hiện giờ trong mắt Alisha đây là chuyện tình nam-nam ngang trái, trong mắt người khác hai người là kẻ thù không đội trời chung.

Iori: Người nghĩ ai cũng có suy nghĩ lung tung giống người à?

Nhìn ta xong người thanh niên đi mất, ta giật giật miệng nhìn bóng dáng xa dần.

Hiện ta chỉ muốn nói một câu "Chi phí bồi thường em ơi"

Ngẩng đầu nhìn Yuki với ánh mắt không hài lòng rồi tiêu sái đi về ký túc xá của mình.

Yuki nhìn người đang đi mà khó hiểu, cậu lại làm gì sai sao?

Cả đám người thấy không còn gì thú vị thì tản ra đi mua thức ăn hoặc đi về phòng.

Alanius thờ dài rồi tìm cách kiếm thời cơ để được đánh cùng Alisha.

Khi về đến phòng ta thấy cửa phòng Euclid mở.

Trời ạ.

Euclid người đây là muốn dụ dỗ thiếu nữ trong sáng như ta phải không? Ta đi về phía cửa hắn tính đóng cửa lại giùm thì thấy một bóng người nằm trên sàn máu chảy khắp nơi.

Ta kinh ngạc, mái tóc bạch kim ấy chắc chắn là Euclid!!

Ta chạy vào phòng tiện thể đóng luôn cửa, không thể để chuyện này cho bất cứ ai biết, ta không muốn kéo thêm phiền phức.

Kéo cổ áo hắn lên tát vài cái vào mặt hắn cho hả giận à nhầm ý ta là đỡ hắn lên giường xé áo ra kiểm tra vết thương.

Ta phiền phức nhìn những vết thương, trong lòng thầm than.

Euclid ơi người đã đắc tội ai thế này? ~

Mặc dù là than nhưng lại vui sướng khi có người gặp họa.

Đây chính là bản chất của Alisha.

Tính xử lý vết thương của hắn thì hắn bất dẫy làm ta sợ hết hồn, thấy hắn không cử động làm ta nghi ngờ đến khi nhìn vào con mắt đỏ như máu của hắn thì ta mới vắt chân lên cổ bỏ chạy nhưng..

Quá chậm, hắn bắt lấy ta rồi hướng về cổ ta cắn. Ta có thể nghe thấy tiếng nuốt của Euclid, nghe như là uống nước ấy.

Huhu...

Ta biết hắn là một ma cà rồng mà!

Cảm giác bị một ma cà rồng hút máu thật không thoải mái chút nào.

Thật hối hận khi giúp hắn...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Theresa xuất hiện

Không chịu được nữa rồi! Phải lấy lại cơ thể trước rồi tấn công tên tóc trắng này một trận.

Ta nghiêng hẳn hai tay chuẩn bị dùng sức bẻ gãy cổ Euclid thì hắn đẩy ta ra, ta nhanh chóng dùng tay chống đỡ nhảy lên một vòng trên trời rồi run run đứng lên.

Chắc, lần sau phải tập động tác này nhiều hơn.

Thở phào một cái, ta trong lòng cảm thấy thật nguy hiểm nếu không nhờ động tác vừa rồi chắc đập đầu chảy máu rồi.

Suy nghĩ đến an nguy của bản thân thì nghe Euclid chê máu của ta khiến ta muốn đem hắn bỏ vào lò nướng làm món thịt dơi xào thơm.

"Khụ khụ, trời ạ đây có phải là máu người không đấy?"

Euclid ôm cổ ho sặc sụa.

Ta đứng im nhìn hắn bằng ánh mắt khinh bỉ. Ta vốn không phải con người cộng thêm Iori đang ở trong cơ thể ta, người nghĩ máu ta còn có mùi vị như máu con người sao?

Ta nhìn hắn rồi cảnh báo.

"Này Euclid lần sau người còn làm thế ta sẽ thiến người đấy."

Euclid nghe câu này mà run run một chút mặc dù nghe giọng rất bình thường nhưng đây là một lời cảnh báo.

Euclid suy nghĩ một chút cảm thấy không đúng lắm lên tiếng hỏi Alisha.

"Người không thấy sợ sao?"

"Sợ cái cục c*c?"

Ôi không ta lỡ lời, tính làm một tiểu thư cao quý không thô tục thế mà ta lại phun ra một câu thô tục như thế này thì thật là...

Nhưng không thể nào mà diễn cái bộ dáng cao quý trước mặt tên này được, bị hút máu làm tôn nghiêm của một con quái vật là ta mất hết mịa nó rồi.

Một con quái vật mà để cho một con ma cà rồng hút máu là chuyện xấu hổ đến dường nào? Nếu là ở thế giới trước để đám "bạn học" của ta biết được tội nó sẽ chê cười ta yếu ớt rồi lại lôi ra cái kỷ niệm đen tối đó lần nữa, ta chịu quá đủ rồi đối với "quái vật" ở thế giới cũ của ta chỉ lôi ra những thứ xấu xí đen tối của "quái vật" để trêu đùa và đương nhiên đó là thế giới của "quái vật", tất cả mọi thứ trên thế giới đó đều là màu đen.

Thế giới đó căn bản là một thế giới không hoàn chỉnh.

Tất cả đều là giả, quái vật đội lớp con người bắt chước cảm xúc của con người.

Như đã nói ta là một con quái vật đương nhiên là sẽ không có cảm xúc với bất kỳ ai. Dù là người quen hay người không quen ta cũng có thể giết họ mà không cảm thấy tội lỗi hay đau buồn.

Không có cảm xúc thật tuyệt vời làm sao...

Đôi đồng tử của Alisha co rút lại hóa thành màu đỏ. Cô gái với mái tóc vàng ôm đầu vừa lắc người vừa cười điên cuồng.

"HAHAHAHA..."

Ta đang cười.

Haizz... Không nghĩ đến sẽ mất kiểm soát chỉ vì tôn nghiêm...

Ta lại quay trở lại làm Theresa.

Ở thế giới trước tên ta là Theresa, một cái tên thật đẹp nhưng quá khứ lại không giống như cái tên...

Euclid nhìn Alisha đang chìm đắm trong điên cuồng thì giật mình gọi tên cô nhóc.

"Alisha?..."

Cô nhóc trước mặt anh bỗng nhiên dừng lại rồi ngẩng đầu nhìn anh, khi nhìn đến con mắt đó anh ngạc nhiên, màu đỏ...

Cô nhóc nhìn Euclid mở miệng cười.

"Không... Tên ta không phải là Alisha.. Tên ta là... The-re-sa."

Khi nói đến cuối cô nhóc nói ra từng chữ khiến anh ngừng thở.

Theresa? Đó là ai? Không phải con bé là tiểu thư Alisha sao?

Nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ mà đẹp đó nhưng Euclid lại thấy quý dị.

"ThEreSA..."

"Ồ là Iori đó à?"

"TA đẦY..."

"Anh hai nói là phải giết chết người đã làm mình xấu hổ Theresa có thể giết người trước mặt đúng chứ?"

"KHÔNG ĐƯỢC! ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ THỂ GIỚI CỦA CHÚNG TA, KHÔNG THỂ GIẾT NGƯỜI CHỈ VÌ MẶT MẶT ĐƯỢC."

"Vậy sao... Có phải Iori đã hết thương Theresa rồi không? Anh hai không bao giờ cho phép Theresa không được giết người..."

"TA KHÔNG CÓ Ý ĐÓ! NẾU NHƯ NGƯỜI GIẾT HẮN ta SẼ BỎ NGƯỜI."

"Không.. Theresa sẽ không giết người Iori không được bỏ Theresa, anh hai đã bỏ Theresa rồi Iori là những gì còn lại của Theresa, Theresa sẽ ngoan mà đừng bỏ Theresa!!"

"...."

"Iori? IORI??"

"Iori sẽ KHÔNG bao giờ rời xa THERESA NÊN thERESA HÃY nGủ Đi, HÃY MƠ đến NHỮNG giấc MỘNG đẹp."

"Được! Chỉ cần Iori không bao giờ rời xa Theresa, Theresa sẽ luôn nghe theo Iori."

Một lần nữa Iori lại giúp ta từ khi anh hai mất cho đến bây giờ...

Iori rất quan trọng...

Đây là lần đầu Theresa xuất hiện quả nhiên Alisha không thể kiềm chế được việc Theresa ở trong cơ thể mình.

Hai người một quái vật một con người chung một cơ thể cả hai đều chính là nhau nhưng lại không thể kiểm soát được nhau.

Thật đau khổ làm sao...

Ta từ từ chìm vào giấc ngủ, hy vọng sau khi tỉnh dậy ta vẫn là Alisha...

Từ lúc Theresa cùng Iori trò chuyện Euclid vẫn luôn chăm chú biểu hiện trên mặt của Alisha, từ vui vẻ sang khó hiểu rồi đau khổ cuối cùng là hạnh phúc, chuyện này khiến anh nghi ngờ Alisha là đang nói chuyện với ai đó.

Khi thấy Alisha ngã xuống mới phản ứng lại.

Euclid vội chạy tới đỡ Alisha, anh càng ngày càng cảm thấy Alisha không phải là một đứa trẻ bình thường. Từ lần đầu gặp cho đến bây giờ anh đã luôn thấy lạ. Có ai đã thấy đứa trẻ 3 tuổi muốn tập kiếm bao giờ chưa con trai thì có thể nói nhưng Alisha lại là con gái. Không những tập kiếm mà còn muốn trở thành Kị sĩ, các môn đều được hoàn thành rất khá nhưng Alisha vẫn chỉ là một đứa trẻ năm tuổi! Và một đứa trẻ với giới tính nữ không thể nào lại có nhiều sức lực như thế!

Euclid ngẫm nghĩ rồi bế Alisha về phòng của Alisha.

Euclid trầm than trong lòng.

Có vẻ như còn nhiều điều mình chưa biết...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ồi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Anh hai

Mở mắt ra, ta lại quay trở lại làm Alisha. Thân thể này vẫn còn quá yếu đuối, nếu mạnh mẽ thì tại sao Theresa lại dễ dàng dùng cơ thể này?

Ta thật không hiểu được rõ ràng là chung một người nhưng tại sao ta bây giờ lại khác với ta lúc trước?

Kể từ lần đầu nhập học cho đến bây giờ ta mới nhận ra sức mạnh này không phải của ta cũng là của Theresa mà là của Alisha nhưng ta lại không hiểu.

Alisha rõ ràng là một nữ nhân sĩ tình nhưng tại sao cô ấy lại có năng lực như thế?

Cái game này còn để cho ai sống không? Tại sao lại chọn ta làm phiên bản thử nghiệm cho các người thế hả??

Ta không biết ai đã đưa ta đến đây nhưng ta chắc chắn người đó có thể là một trong những nhân viên tham gia tổ làm game.

Không có ai xuyên mà không có lý do cụ thể...

Từ đây đến đó ta phải trở nên mạnh mẽ hơn để không chế Theresa lại nhưng mà nhắc đến Theresa thì lúc Theresa xuất hiện có phải là Theresa năm tuổi không nhỉ?

Nhớ đến những câu Theresa nói với Iori mà ta xấu hổ không thôi...

Theresa đã nói với Iori là "Chỉ cần Iori không bao giờ rời xa Theresa, Theresa sẽ luôn nghe theo Iori" làm mặt ta đỏ bừng.

Tại sao Theresa lúc nhỏ cũng như là ta lại có thể nói những câu đó?

Aaaaaaaaaaaaaaaaa....

Thật xấu hổ!!!!

Nghĩ sâu hơn nữa ta lại thấy bất ngờ, cơ thể này hiện tại năm tuổi mà Theresa lần đầu xuất hiện cũng là Theresa năm tuổi...

Dựa vào tuổi mà khi xuất hiện cũng đúng tuổi cơ thể hiện tại ư?

Thật chấn động nha...

Theresa hiện cũng mấy ngàn tuổi rồi nhưng lại đi học cấp ba... Chuyện này cũng phải đành thôi dù sao "quái vật" cũng đang bắt chước con người mà.

Thở dài, bước xuống giường khoác áo choàng lên ta mở cửa bước ra ngoài.

Ánh nắng mặt trời chiếu lên mặt ta khiến ta dùng tay che lại đến khi thấy đỡ hơn thì hạ tay xuống.

Ta tập trung tinh thần nghe động tĩnh xung quanh.

Tại sao lại im lặng như thế này?

Ta thử gọi Iori trong tâm trí nhưng lại không nghe thấy giọng nói khó nghe đó vang lên.

Mang theo nghi ngờ ta gõ từng cửa phòng của mọi người nhưng không có ai đáp lại, ta hoảng hốt chạy đến sân luyện tập mang theo hy vọng có thể được nhìn thấy ai đó.

Câu trả lời là không có một ai.

Thật thất vọng...

Ta lại chạy sang tổ Pháp sư cùng tổ Học thức, Kinh tế và Chính trị nhưng chỉ nhận được một câu trả lời giống hệt ban đầu.

Đều không có ai cả.

Không...kh...

Chạy đến cổng trường đường ra chỉ cách khoảng một bức chân là có thể rời khỏi đây nhưng ta lại đắm vào nó.

Mang con đầu trên trán đứng dậy, ta lấy tay sờ bức tường vô hình được chắn ở trước cổng trường.

Đây là một trận pháp phong ấn ư?

Ai lại sử dụng nó với ta thế này??

Ta kính sợ, không lẽ những thánh Kị sĩ đã nhận ra ta không phải là con người?

Nhưng không có khả năng đó nếu họ nhận ra ta ngay từ đầu thì tại sao bây giờ mới ra tay?

Ta không biết mục đích của người đem ta ra như thế này để làm gì nhưng ta cần phải tìm cách xóa bỏ phong ấn.

Ta chạy đến nhà thờ cũ nơi ta và Unmei gặp nhau, nơi đó có thể sẽ giúp được ta.

Unmei là một thánh nữ, thánh nữ luôn luôn có một luồng sức mạnh đặc biệt, nơi họ đã từng đến hoặc đã từng ở thì nơi đó chắc chắn sẽ bị ma thuật lưu động lại, ta chỉ cần vẽ một số ký hiệu bằng máu thì có thể lấy lại sức mạnh.

Đến được nhà thờ cũ, ta chọn một nơi có ma thuật của Unmei lưu lại.

Lập tức ta cắn ngón tay của mình vẽ 12 ký hiệu thành một vòng tròn, bước vào khoảng trống vòng tròn ta quỳ gối xuống chấp hai tay lại nhắm mắt đọc chú ngữ.

Mở mắt ra nhưng lại không có gì thay đổi, ta lại làm một lần nữa và cũng có phản ứng gì đến lần thứ năm ta không còn tinh thần để làm nữa.

Thật đau đớn...

Cả cơ thể đều có cảm giác đau đớn.

Thực hiện pháp trận này đã khiến cơ thể ta bị phát nát hơn một nửa.

"Đ..au...qu...á.."

Ta ôm lấy cơ thể máu từ khắp người lan ra bộ váy ta đang mặc.

Màu đỏ của máu loang ra trên chiếc váy màu trắng.

Tuyệt vọng bao trùm khắp nơi, ta cứ nghĩ sẽ chết như thế này thì giọng hát của Unmei vang lên.

「 Trong lúc hấp hối tôi lại thấy

Nụ cười ngốc nghếch của em

Tôi đã từng thề sẽ bảo vệ nó.

Bóng tối đang dần dần bao lấy tôi

Liệu tôi có thể tìm thấy em một lần nữa

Hẹn gặp lại nhau trong kiếp sau... 」

Tiếng hát vang lên ở trên nơi để chuông lớn của ngôi trường.

Ta dùng tất cả sức lực còn lại của thân thể cố gắng đến đó nhanh nhất.

Đường đi đến đó thật chẳng dễ dàng gì...

Bài hát lần này của Unmei tại sao lại buồn đến thế? Trong lòng ta lại có những cảm xúc đau đớn nặng nề đè lên.

Thật buồn...

Bước từng bước lên bậc thang ta vươn tay mở cánh cửa ra.

Nhưng lại không thấy bóng dáng Unmei.

Ta ngã xuống cố gắng ngồi dựa trên bức tường.

Tiếng hát cũng đã không còn.

Unmei, cô đang ở đâu?

...

"Theresa..."

Mắt ta sắp nhắm lại thì lại nghe một giọng nói quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu ta.

Giọng nói này cả đời ta đều không quên được... Giọng của người ta yêu cũng là người ta hận nhất.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt không rõ ràng đó, ta mở miệng nói với người đó.

"Anh hai..."

Tác giả có điều muốn nói: Mau nhanh chóng bình luận nào ~ Đến chương tiếp theo ta sẽ không tặng quà nữa ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tên vị Anh hùng ấy là Fa

Trang-chan: Chương này nam chính sẽ dẫn truyện chịu khó đợi Alisha quay lại nhé:3 ~

Tôi là Falu.

Không có họ chỉ có tên, gọi là Falu.

Tôi sinh ra trong một gia đình bình thường nhưng họ lại chết khi tôi lên năm tuổi. Những ngày sau đó cũng chẳng dễ dàng gì để sống sót khi họ đã chết.

Tôi không có nhà cũng không còn người thân. Đối với những đứa trẻ như tôi chỉ có con đường chết.

Nhưng..

Một cơn thảm họa đã xảy ra, cả vương quốc đều bị chìm đắm trong lửa.

Thật hoảng loạn cả đám người đều chạy đi cứu bản thân họ, ích kỷ đến phải xô đẩy nhau, đạp lên nhau để rời khỏi đây.

Tôi bị bọn họ chen đẩy khiến tôi bị xây xước.

A... Máu đang chảy, cơ thể tôi thật đau...

Họ giẫm lên chân tôi, bụng tôi, mắt tôi...

Cảm giác đau đớn thật quen thuộc lắm sao.

Con người thật ích kỷ...

Tôi có thể thấy ngọn lửa trước mắt sắp bao trùm lấy tôi thì trước mặt tôi xuất hiện một chiếc gậy sắt, cố gắng ngẩng đầu lên tôi thấy một người thanh niên mặc giáp sắt đang dùng kiếm chặn ngọn lửa lại.

Xung quanh anh là hai người con gái một người là pháp sư còn người còn lại là không giống lắm tôi không biết người đó thuộc nghề gì.

Cả hai đều bảo vệ cho người thanh niên tôi có thể thấy hai người đó rất yêu người đó.

Tình yêu ư?

Sắp mất mạng mà tôi vẫn nghĩ đến chuyện này. Thật nực cười.

Trong khi tôi đang giữu cột chính mình thì một bàn tay đưa tới trước mặt tôi.

Tôi cảm lấy đôi bàn tay đầy vết chai đó đứng dậy thì giọng nói người thanh niên vang lên.

"Nhóc con, nhóc không sao chứ?"

"Kh...ông s...ao." Tôi rụt rè trả lời.

Người thanh niên xoa đầu tôi rồi phân phó cho người con gái tóc vàng là pháp sư.

"Này Ela em có thể dẫn thằng nhóc này ra ngoài thành không?"

Người con gái tóc vàng đối mặt với người thanh niên.

"Mồ! Raran lại muốn giúp người khác nữa rồi."

"Đừng gọi biệt danh..."

Tôi có thể thấy được khóe miệng người thanh niên co rút lại.

"Muốn em làm thì anh phải để cho em hầu hạ anh một đêm." Người con gái tóc vàng gọi là Ela vừa nói vừa nháy mắt với người thanh niên.

Mặt người thanh niên trở nên đỏ hơn.

"NÀY! HAI NGƯỜI CÁC NGƯỜI QUÊN TÔI RỒI À!!"

Người con gái còn lại la hét lên.

"Rồi rồi Syli đừng hét nữa!"

Hai người giật mình hướng về phía người con gái tóc đen nhắc nhở.

Tôi thật không hiểu nổi những người này, trong tình cảnh như thế này mà vẫn biểu hiện như bình thường.

Cuối cùng tôi được người con gái tóc vàng dùng phép thuật đưa ra khỏi ngôi làng vừa rồi.

Sự bất mãn trên mặt chị ấy tôi có thể nhìn ra.

Sau khi vương quốc trở lại bình thường, tôi mới biết chỉ có ba người họ đập lửa cho cả vương quốc này.

Nghe được tin này tôi mới cảm thấy sợ hãi, chỉ có ba người mà có thể làm cho con hoàng loạn dừng lại.

Chuyện này thật khó tin.

Tôi quyết định sẽ trở thành một Kị sĩ, để được như người thanh niên đó. Ngoài ra tôi có thể cảm nhận được sự quen thuộc trên người thanh niên.

Mục tiêu của tôi bây giờ chỉ có một, chính là mạnh hơn người thanh niên và tìm ra người thanh niên đó.

Tập luyện, tập luyện.

Đa số thời gian tôi điều chỉnh cho việc tập luyện.

(Trang: Falu ver Yuki đây mà:v)

Ở trong trường rất tốt, tôi cũng quen với rất nhiều bạn.

Họ đều là những người không có gia đình.

Chúng tôi chơi rất thân với nhau, cả đám giờ đều trở thành anh em.

Nhưng tôi lại không cảm thấy yên bình trong ngôi trường này.

Một hôm tôi đi ngang qua phòng hội đồng của trường thì nghe thấy một đoạn đối thoại rất kinh khủng.

Họ muốn dùng chúng tôi sau này để đánh chiếm nước kế bên tên vương quốc hình như là Hafurion.

(Trang: Nhớ cuộc chiến tranh trong chương 1 mà Alisha nói không? Chính là nước mà nam chính đang ở đây ~)

Họ đã tính toán từ lâu rồi.

Nhưng tôi lại không thể tin nổi khi nghe đến đoạn đối thoại tiếp theo.

Đức vua đã chết.

Vua của Lalion đã chết!

Thật kinh khủng nhưng chuyện này chẳng ai biết. Hiện giờ trong cung điện hai vị hoàng tử đều đang tranh giành nhau ngôi vua.

Đất nước này đã tàn rỗi, tôi phải trở nên mạnh hơn để có thể bảo vệ các anh em của tôi.

Tôi điên cuồng trong luyện tập, cũng vì vậy mà bây giờ tôi lại đứng thứ nhất trên tất cả mọi người nhưng vì vị trí này mà quan hệ giữa các anh em lại tan rã.

Chỉ một chữ "Ghen tỵ" mà họ lại cô lập tôi.

Tại sao họ lại như thế? Tôi chỉ cố gắng chỉ vì họ thôi mà??

Con người thật ích kỷ.

Tôi phải cố gắng tìm người thanh niên kia rồi đi theo họ, chỉ cần đi theo họ tôi mới không cảm thấy ghê tởm con người.

Mười hai tuổi tôi được người dân đặt cho danh hiệu "Anh Hùng Fa" đa số những người này chỉ biết tên tôi là Fa họ không gọi tôi là Falu.

Như thế cũng tốt tôi không cần phải sử dụng cái tên Fa khi sang vương quốc khác.

Chỉ vì mạnh nhất trong số những người còn lại và chống lại quái thú cấp năm ngoài rừng mà tôi được đặt biệt danh?

Người dân họ thật ngu ngốc...

Một bên đôi mắt của tôi không thể nhìn thấy, tôi chỉ có thể nhìn bằng một con mắt còn lại nhưng người ngoài lại không biết kể cả những người từng là anh em của tôi.

Cứ như chỉ mình tôi mới biết.

Tôi lại nhớ ra một lần nữa, người thanh niên đã chạm vào mắt tôi.

Người đó đang giúp tôi ư? Thật là một người kỳ lạ...

Tôi quyết định sau khi tôi mười lăm tuổi tôi sẽ bí mật rời khỏi vương quốc này.

Vương quốc Hafurion sẽ là nơi tôi đến, nơi đó có thể sẽ có tin tức về đội của người thanh niên đó.

Tôi nhất định sẽ bảo vệ bản thân an toàn trước khi đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Bước thứ nhất của kế hoạch

Năm năm sau, phản chiến lại nổi dậy một lần nữa

- Vương quốc Hafurion, tại cung điện hoàng gia-

"Thưa đức vua phía bên tây lại nổi lên phản chiến ạ."

Người đưa tin lau mồ hôi hột trên đầu thẳm nói đây là lần thứ mười trong năm rồi.

Vua đau đầu suy nghĩ một chút rồi cho lui người đưa tin.

"Nameless người thấy thế nào?"

Vua hướng người thanh niên tóc bạc nói.

Nameless nhìn vua rồi mở lời.

"Tôi nghĩ ngài vẫn nên cho người làm dịu người dân lại, bên đế quốc Lalion đang có một cuộc nổi loạn họ chắc chắn sẽ đánh chiếm vương quốc của chúng ta."

"Haizz. Người nghĩ xem Nameless có phải ta đã quá già rồi không?"

"..."

Vua nhìn Namless bằng ánh mắt thâm sâu rồi nói.

"Đã đến lúc tuyển chọn người lên ngôi tiếp theo rồi. Nameless người làm chủ đi, đi theo ba người con của ta và lựa một trong số chúng đi."

"Vâng."

Nameless trả lời rồi đi ra khỏi cung điện.

"Người đâu, hãy mau truyền lệnh cho công chúa Maria đến đây."

Ngoài cửa vang một tiếng rồi tiếng bước chân dồn dập đi mất.

Vườn hoa hồng của Maria đang vang lên những tiếng cười.

Maria cùng những cô tiểu thư vừa trò chuyện vừa cười đùa.

Một cô tiểu thư chợt nhớ ra gì đó rồi hỏi.

"Nghe nói tiểu thư Alisha của gia tộc Elizer bị hôn mê vẫn chưa tỉnh lại?"

Maria đang cười, khi nghe câu hỏi này thì dừng lại, dùng ánh mắt buồn bã cúi đầu nhìn xuống đất.

Vị tiểu thư vừa mới hỏi thấy không khí giảm xuống thì ngại ngừng nói.

"Xin lỗi, tôi hỏi không đúng lúc rồi."

Những cô tiểu thư khác hừ một tiếng rồi an ủi Maria.

Những người này thật chẳng hiểu gì hết? Alisha bị hôn mê đã năm năm mà họ lại cư xử như thế. Quả nhiên họ chơi với nhau chỉ vì lợi ích gia tộc.

Thật khó hiểu về những người quý tộc này...

"Thưa công chúa, đức vua triệu người vào cung."

Maria đang trong suy nghĩ của mình thì bị người gọi dậy, nhìn người nói rồi Maria lên tiếng.

"Ta đã biết."

Maria xin lỗi những cô tiểu thư rồi bước chân đi đến cung điện.

Mở cửa bước vào, Maria hướng vua chào rồi mờ lờ.

"Ngài gọi con ạ?"

"Tốt lắm Maria con đã gặp mặt hai vị hôn phu của mình rồi đúng không? Có vừa ý người nào chưa?"

"Con..." Maria đau khổ nhìn vua Arthur, cô vẫn chưa muốn kết hôn sớm, nhất là khi Alisha vẫn chưa tỉnh.

Vua vô vị nhìn Maria rồi nói.

"Ta cho con thêm năm năm nữa hãy suy nghĩ kỹ."

"Vâng, con xin lui."

"Ừ mau đi đi."

"..."

Bước ra khỏi cung điện Maria ngẩng đầu nhìn bầu trời tay nắm chặt váy. Năm năm nữa cô sẽ phải lấy chồng, chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình bị gả đi đây? Maria tính toán rồi gọi Kị sĩ của mình. Klaus es Betorin từng là chỉ huy của đội Kị sĩ Hoàng Gia nhận chức hộ vệ cho Maria hai năm trước.

"Klaus, hãy cho người đi theo dõi hai vị hôn phu của ta nhớ là làm trong bí mật được chứ?"

Klaus một chân quỳ xuống một tay để lên ngực đáp.

"Vâng, thưa công chúa."

Nghe xong Maria bước về cung điện của mình để suy nghĩ.

- Biệt thự nhà Elizer -

"Nó sao rồi?"

Ông Elizer hỏi bà Elizer, nhìn Alisha đang nằm trên giường ngủ không động đậy mà ông nhú mày.

"Vẫn chưa tỉnh."

Bà Elizer thờ dài rồi rời khỏi phòng ngủ của Alisha. Ông Elizer cũng thờ dài vuốt tóc Alisha rồi rời khỏi phòng.

Đi trên hành lang ông Elizer xoa cằm suy nghĩ, năm năm trước thành viên trong tổ Kị sĩ đi tập mà không thấy Alisha cứ tưởng là lười hay gì đó nhưng hai ngày sau vẫn không thấy nên sinh nghi ngờ kêu la trước cửa phòng nhưng không có trả lời hay tiếng động nào nên mới phá cửa vào phòng mới phát hiện rằng Alisha đang ngủ kêu thế nào cũng không tỉnh.

Biết được tin đó ông với bà mới nhanh chóng đến trường đón Alisha về nhà, cả hai ông bà cũng đều hỏi Bell cùng với Yuki nhưng cả hai đều nói Alisha luôn cư xử bình thường không có chuyện gì. Hỏi Euclid thì cũng một câu trả lời giống như hai người kia.

Chuyện này thật kỳ lạ nên ông đã nhờ đến sự giúp đỡ trong lâu đài, người được đưa đến là thánh nữ bên cạnh vua. Thánh nữ chỉ nói rằng Alisha là đang hôn mê việc tỉnh lại thì phải xem bản thân Alisha muốn như thế nào.

Tức chết ông mà, Alisha đã gặp vấn đề gì mà lại bị hôn mê không tỉnh lại!? Đập bàn một cái ông vào thư phòng lấy ra bức thư đưa cho quản gia Albus.

"Gửi cái này cho Wolf, tôi nghĩ ông ta sẽ biết làm gì tiếp theo."

Albus tiếp nhận lá thư một tay để lên ngực tay còn lại cầm bức thư trả lời.

"Vâng."

Nếu như Alisha vẫn không tỉnh lại vậy thì bắt đầu kế hoạch thôi, bước thứ nhất sẽ được tiến hành...

Ông Elizer để hai tay vào túi quần ngắm nhìn bầu trời qua cửa kính.

Wolf tôi hy vọng ông vẫn sẽ giữ đúng lời hứa...

- Tại nơi cao nhất của Vương quốc Hafurion -

Unmei cùng Fate đang ngồi trên đỉnh cao nhất của tòa kiến trúc. Unmei ngâm nga một vài bài hát đung đưa chân, Fate thì nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đưa tay lên ngăn lại mái tóc đang bay về phía sau Unmei lên tiếng hỏi Fate.

"Fate, anh nghĩ khi nào Alisha sẽ tỉnh lại?"

Fate vẫn nhắm mắt lên tiếng trả lời câu hỏi của Unmei.

"Phong ấn bị phá vỡ thì có thể tỉnh lại thôi."

Unmei quay sang nhìn Fate rồi nói.

"Không biết ai đã phong ấn Alisha, tôi không thể giải trừ được phong ấn đó."

"Cô nghĩ là ai? Kẻ thù của chúng ta? Hay... Kẻ thù của Theresa?"

"Theresa ư?..."

Unmei thờ dài rồi đứng lên.

"Đi thôi Fate có một vụ rối loạn đang diễn ra ở phía tây, tôi phải làm đúng trách nhiệm với cái vai thánh nữ rồi nhì?"

Fate lười biếng đứng lên rồi cùng Unmei biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ồi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Giác mơ kỳ lạ cùng cảm xúc của Theresa (1)

Khi mở mắt ra ta phát hiện mình đang ngồi dựa vào một gốc cây kế bên là một người con gái xa lạ đang trách mắng ta?

"Này Alice em có nghe chị nói không đấy?"

"..."

"Thôi được rồi chị vào trước đây em hãy ở ngoài đây thêm một chút nữa rồi vào."

"..."

"Haizz... Em tính chơi trò im lặng với chị à?"

Cô gái nhìn ta thờ dãi rồi bước vào căn nhà hay phải nói là căn biệt thự.

Ta neho mắt nhìn cô gái đi vào rồi đứng dậy quan sát xung quanh. Nước anh thời cũ? Nhìn đến bộ quần áo mặc trên người ta sốc đến nỗi hai chân run rẩy.

Váy Maid sọc xanh..

Là váy Maid sọc xanh ấy!! Dừng lại con run rẩy từ chân, cảm thấy trên đầu có gì đó ta đưa tay lên sờ.

Băng đô nơ thô? Haha cute đấy mà khoan nhầm vấn đề!

Tạo hình này phong cảnh này sao khá giống Alice in Wonderland thế này? Nghĩ đến một chuyện ta lập tức phủ phận ngay, nhìn đến mái tóc màu vàng rơi khỏi vai, ta suy sụp quy xuống.

Ôi không! Ta xuyên đến thế giới mới rồi ư? Nhưng lại là thế giới của Alice...

Ta có thể khóc được không?

Huhu...

Ôm mặt ngồi khóc ở dưới gốc cây mặc dù trên mặt không có một giọt nước mắt nào.

Dù là khóc nhưng bên trong lại đang cố gắng gọi Iori.

"Iori!!"

"Iori!! Người ở đâu tên khốn chết tiệt kia."

"Bật đài phát âm của người lên coi!!"

"Iori nếu người không trả lời ta từ bỏ quan hệ với người đấy!"

....

Không xong, Iori không trả lời, đã có chuyện gì xảy ra? Lần cuối ta nhớ là mình đang tìm cách phá vỡ phong ấn sau đó... Không có sau đó nữa. Chuyện gì xảy ra sau đó ta không thể nhớ, mỗi lần nhớ là lại đau đầu. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Phong ấn đã được phá vỡ chưa?

Thật nhưc đầu mà...

Sống một mình trong thế giới xa lạ cũng mà không thể nói là xa lạ khi biết trước nội dung, nhưng không có Iori khiến ta sống không nổi.

Iori là bạn của ta... Từ khi sinh ra Iori đã ở bên cạnh ta rồi. Ta với Iori như hình với bóng không thể tách ra được. Đôi khi ta cũng coi Iori như là một người anh trai thay thế nhưng nó đã được phá vỡ bởi ta chỉ có một người anh trai và người đó sẽ không bao giờ bị thay thế mãi mãi là thế.

Tình cảm cùng lòng trung thành ta giành cho anh trai lớn đến nỗi ta muốn phát điên, ta đã quên mất lý do tại sao ta lại yêu anh trai nhưng nó cứ như là một lập trình đã được cài đặt sẵn trong đầu ta.

Yêu anh hai... Bảo vệ anh hai, đó là điều duy nhất ta có thể làm cho anh ấy. Nhưng anh ấy lại làm một chuyện ta không ngờ đến đó chính là...

PHẢN BỘI!!!

"Phản bội" Hai từ này đã khiến lòng căm thù trong lòng ta dâng đến mức sôi trào.

Giết!

Giết!

Giết!

"Theresa người phải giết anh trai của mình. Cảm giác bị phản bội có phải rất đau không? Cho nên hãy giết anh ta đi Theresa yêu dấu."

Lúc đó có một giọng nói không rõ nói với ta như thế và rồi chính tay ta đã giết anh trai mình người mà ta đã thể sẽ yêu và bảo vệ đến cuối cuộc đời.

Thật đau khổ nhìn bàn tay xuyên qua bụng anh trai mình khiến ta sợ hãi. Cảm giác mất đi người mình yêu đau đến không tả nổi.

Khuôn mặt anh ấy giờ tôi cũng không nhớ nổi, cái khuôn mặt đó khi gần chết anh ấy lại nở nụ cười với tôi.

Tôi quỳ trước xác của anh trai khóc rất to.

Rồi giọng nói ấy lại vang lên một lần nữa.

"Ta sẽ đến đón người Theresa..."

Sau khi giọng nói đó kết thúc ta mới cảm thấy Iori ở bên trong cơ thể ta, thật kỳ lạ Iori tại sao lại không ngăn cản việc ta giết anh trai?

Và đáp lại ta đó chính là "Việc đó sẽ tốt cho người Theresa" Đó chính là những gì Iori đã nói với ta.

Tốt? Thực sự là tốt sao?

Cũng vì câu đó mà Iori đã nói với ta nên mối quan hệ giữa hai người chỉ dừng ở mức bạn bè.

Tại sao ta lại nhớ đến những thứ này nhỉ?

Không được Theresa, người phải tìm cách quay về thế giới tối đen đó cùng Iori rồi bắt đầu một cuộc sống không giả tạo. Cùng Iori tạo nên một cuộc sống khác trên thế giới con người đó sẽ là mục tiêu hiện tại của ta.

Vỗ mặt hai cái ta đứng lên bước chân vào nhà để tìm cách quay về thì bụi cây kế bên vang lên tiếng động.

Ta cảnh giác đi lại bụi cây đó thì một thứ bất ngờ xông lên trước mặt ta, ta nhanh chóng ngồi xuống tránh.

Con nào chơi bóng ném vào mặt bà đấy!??

Quay người lại nhìn cái thứ vừa mới xông vào mặt khi nhìn rõ ta lập tức học máu.

Một con thỏ màu trắng mặc đồ đeo đồng hồ bên hông đây chẳng phải là White Rabbit sao?

Khi nhìn đến nhân vật này ta lại nhớ đến một chuyện quan trọng.

Thế giới Alice in Wonderland mà ta xuyên đến là phiên bản nào đây? Tiểu thuyết? Hoạt hình? Phim hay Game?

Đ* nhiều phiên bản thế này ta biết phải sống làm sao đây?

Nhìn dáng vẻ của con thỏ trước mặt là muốn ta đi theo nó chứ gì? Ta xì mũi khinh thường, ta đây không đi đấy người làm gì được ta? Tôi quyết định không muốn làm theo kịch bản, ta còn phải đi tìm cách quay trở về có rãnh hơi đâu mà xuyên đến vùng đất kỳ bí?

Có vẻ như con thỏ cảm thấy sự khinh bỉ của ta thì dùng tay gãi gãi đầu thấy ta chuẩn bị đi thì gấp gáp lên.

Ta tròn mắt nhìn con thỏ biến thành người thanh niên đẹp trai tai thỏ xuất hiện trước mặt, cảm giác chân không chạm đất khiến ta giật mình hóa ra người thanh niên tai thỏ bế ta lên rồi chạy đi.

"Á!!!!!!"

Giây tiếp theo ta đã lọt hố từ bao giờ, người thanh niên tai thỏ đã quay trở lại nguyên hình và đang xem đồng hồ bên cạnh, ta cố gắng giữ váy không bị bay lên và hường thụ cảm giác "roi hổ" Trong đầu ta hiện chỉ có một suy nghĩ.

Có ai xui xẻo như tôi không?

Tác giả có điều muốn nói: Trang sẽ ra chương sau chậm hơn vì bạn làm quen với dụng cụ vẽ mới cùng thiết kế nhân vật của truyện nên hãy cố gắng chờ khi ta phác họa nhân vật Alisha xong nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ồi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Giấc mơ kỳ lạ cùng cảm xúc của Theresa (2)

"Á á á á á..."

Theresa vừa hét vừa xách váy chạy khỏi sinh vật lạ đằng sau.

Ta đang hét đúng vậy là đang hét.

Có thể bạn không hiểu tại sao ta lại hét.

Để ta kể cho mà nghe.

Chuyện là thế này sau khi tiếp đất con thỏ kể bên bờ chạy nên ta chạy theo, mặc dù biết trước cốt truyện nhưng ta lại không biết đường đi ở đây nên đành phải làm theo nguyên tác.

Thế là ta bị lạc giữa chốn hoang vu này.

Có thể nói cho ta biết tại sao nó lại chạy nhanh đến thế không?

Đi đến một cánh cửa ta mở ra thì thấy một con sinh vật lạ đang nhìn ta chảy nước miếng...

Phản ứng đầu tiên khi gặp trường hợp này là gì?

Đứng im? Nói nhảm, đương nhiên là phải chạy rồi.

Chạy đến góc cua ta cảm thấy không có gì chạy theo phía sau nên dừng chạy và quay đầu lại nhìn.

"Adfgf\$4334!!@??bvhnhv??"

Ta nói bậy bạ ra những câu không ai hiểu.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Con đường phía sau thay đổi rồi. Ta lại quay đầu sang phía trước, con đường phía trước nó cũng thay đổi.

....

Có ai đó hãy cho tôi biết đã có chuyện gì đã xảy ra??

Ta bối rối, những chuyện xảy ra từ đầu đến giờ không giống trong bản gốc.

Bất chợt ta nhớ ra điều gì đó cúi đầu trầm ngâm.

Ồi không..

Đây là phiên bản game hẹn hò dành cho thiếu nữ.

Chuyện đó cũng giải thích tại sao ta bước đi như bay, cảm giác mềm mại trong không khí, mọi thứ xung quanh cũng "hường phấn" và cũng là lý do tại sao con thỏ lại đẹp trai đến thế.

Vấn đề duy nhất hiện tại đó chính là ta không biết đây là game nào trong đồng game đã được sản xuất.

Chuyện này thật sự rất đau đầu, ta không dám chắc đây là game hẹn hò bình thường hay là game hẹn hò trộn lẫn máu me.

Từ khi xuyên đến game "Yêu anh" hay cái gì đó ta không nhớ tên, thứ lỗi ta không quan tâm đến cái tên game cho lắm, ta không cảm nhận được không khí dành cho tình yêu dĩ nhiên ta không phải Heroine nên không nhận được "hường phấn" mà ta xuyên vào nữ phụ với cái danh khá nổi nên không có một mảnh tình vắt vai nào.

Haizzz.. Nếu đã xuyên đến thế giới game otome thì đành phải làm Heroine rồi trải nghiệm cảm giác yêu bởi những anh chàng đẹp trai thôi.

Việc đầu tiên cần làm trước khi có con gì đó nhảy ra hù dọa ta ngay tại đây đó chính là sắp xếp lại thông tin.

Heroine ở đây là Alice cũng chính là nhân vật mà ta xuyên vào. Cũng như trong bản gốc cô ấy cũng sẽ xuyên đến xứ sở thần tiên bởi đuổi theo con thỏ, tất cả đều giống trừ việc ta bị con thỏ ném vào đây.

Tiếp theo sẽ là cái cửa mở ra sẽ có cái bàn trên đó sẽ có cái chai nước "Uống tôi đi" và đương nhiên đó là của bản gốc còn đây là game hẹn hò, ta nghĩ chỉ cần đi thôi cũng sẽ có chuyện xảy ra nên tạm dừng sắp xếp thông tin lại và bắt đầu bước đi.

Đi trên con đường đầy hoa hồng ta bất ngờ dừng chân lại.

Khoan đã! Rõ ràng hồi nãy là con đường màu đen sao lại hóa thành vườn hoa hồng rồi?

Trong khi đang rối loạn việc con đường thay đổi thì một giọng nói rùng rợn vang lên phía sau lưng ta.

"Cần giúp đỡ sao?"

Ta cứng người quay lưng lại.

....

Đây là game *ero trá hình otome đúng không??

Mặt ta không biểu cảm nhìn chàng đẹp trai không mặc quần áo trước mặt.

*Ero còn được gọi là eroge đại khái nghĩa là khiêu dâm

Được rồi mặc dù ta biết game thiếu nữ đôi khi cũng sẽ có vài tình tiết 18+ nhưng không có nghĩa là một anh chàng đẹp trai không mặc quần áo bất ngờ xuất hiện sau lưng bạn dùng giọng rùng rợn để gọi bạn quay người lại.

Anh chàng đẹp trai tóc đen trước mặt bỗng dung lên con chạy nhảy xung quanh ta còn hát: "Em là tình yêu của anh"

Đẹp trai nhưng lại tâm thần...

Ta cảm thấy sợ rồi đấy.

Trước khi ta chuẩn bị chuẩn đi thì lại có thêm một anh chàng đẹp trai cầm trên tay lọ thuốc tím hốt hã chạy tới.

Khái niệm của ta mỗi khi chơi game đó chính là đẹp trai là nhân vật chính. Có thể người đang chạy tới là nhân vật chính tỷ như anh chàng thần kinh đang lắc lắc tay ta.

Ta giựt tay lại rồi đứng cách xa tên thần kinh.

Trong đầu thì đang nhớ lại có game nào có nhân vật chính bị bệnh tâm thần không.

Anh chàng đẹp trai vừa chạy tới đưa cho tên thần kinh uống xong lọ thuốc rồi mời ta đi dự tiệc trà của họ thay lời xin lỗi.

Ta cũng không từ chối đi theo họ, ta muốn biết sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp theo.

Anh chàng thần kinh sau khi uống xong lọ thuốc không lên con như vừa rồi vỗ tay một cái trên người anh ta đã mặc một bộ quần áo màu tím.

Ta thầm khen nhưng ngay sau đó ánh mắt ta dời đến sau lưng anh ta.

Trời ạ... Hình như đó là đuôi.

Sao ta lại không để ý đến những chi tiết lớn này nhỉ?

Ta lại đưa mắt lên trên đầu anh ta phát hiện tai mèo.

Ta lập tức nhìn sang anh chàng bên cạnh, hai lỗ tai thỏ màu nâu lọt vào mắt ta...

Mèo và thỏ...

Sao hai người này có thể đi chung với nhau được thế?

Con mèo chắc hẳn là Cheshire Cat còn con thỏ với hai lỗ tai nâu kia là March Hare.

Eh...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ồi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Giấc mơ kỳ lạ cùng cảm xúc của Theresa (3)

Buổi tiệc trà không nhàm chán như ta tưởng, mềo cùng thỏ pha trà rất ngon bánh quy cũng ngon nữa! Nhưng hình dạng của bánh quy lại là mềo và thỏ...

Hai người họ tự ăn bánh quy có khuôn mặt đồng loại mà không có phản ứng gì sao?

Cái thế giới này thật kỳ lạ.

Mà nhắc đến mềo, hình như anh chàng mềo đẹp trai kia sau khi uống bình nước thuốc kia thì không nhớ chuyện gì xảy ra lúc trước, cái biểu hiện tôi không quan tâm chuyện gì xảy ra ấy thì đã hiểu rồi.

Ta thật tò mò khi chàng mềo biết những chuyện xảy ra lúc "động kinh" thì sẽ có phản ứng thế nào.

Tiệc trà trừ hai người và ta ra thì không có ai cả. Thật kỳ lạ lẽ ra phải có nhiều người lắm chứ nhưng lại chỉ có ba người ngồi tham dự...

Đây là cô lập trong truyền thuyết ư?

Ta cũng nghe được nhiều chuyện từ thỏ kể ra. Nơi đây là khu vườn dành riêng cho hai người họ, những người còn lại đều vào trong lâu đài chuẩn bị dự tiệc.

Ta lại bối rối, quan hệ của những cư dân ở đây cùng người lâu đài thật không bình thường.

Ta hỏi về con thỏ đeo đồng hồ thì thỏ nâu giải thích rằng nó chính là người sắp xếp buổi tiệc cũng là người mời những vị khách tham dự.

Nghe xong ta lại có thêm thông tin.

Con thỏ trắng chính là người khởi đầu câu truyện, đưa Alice vào đây và mời cô tham dự buổi tiệc. Trong buổi tiệc cũng sẽ là lúc chọn route.

Aa.. Nhân vật chính sẽ thế nào đây? Thật mong chờ đến khi buổi tiệc diễn ra nhưng ta lại không nhận được thiệp mời từ con thỏ.

Ta hỏi thỏ nâu về thiệp mời thì anh ta là cười nhẹ một tiếng và nói rằng không cần thiệp mời chỉ cần xem viết ẩn sau lưng là có thể vào và đương nhiên chỉ có người được mời mới có dấu ẩn.

Dấu ẩn sau lưng ư? Con thỏ đó khi nào đã chạm vào lưng ta thế nhỉ? Không lẽ là lúc bé ư? Nhưng ta lại không có cảm nhận bị xâm nhập.

Người ở đây cũng quá biến thái đi... Đầu tiên là mềo thỏa thân chạy xung quanh rồi đến cái dấu ẩn sau lưng. Ta hy vọng sẽ không có tình tiết 18+ xảy ra tiếp.

Sau khi hỏi xong ta giới thiệu lại mình cho hai người họ, họ cũng giới thiệu mình với ta.

Tên thỏ nâu là Merta còn mềo là Charles, ta rất muốn nói với họ rằng tên các người sai rồi phải là March Hare và Cheshire Cat.

Sau khi giới thiệu xong tiệc trà cũng kết thúc, ta tạm biệt họ tiếp tục đi kiểm con thỏ nhưng hai người họ lại giữ ta lại.

Ta ra về các người cần gì sao.

Một mềo một thỏ nhìn nhau sau đó Merta lên tiếng nói.

"Alice cô có thể ở lại cùng chúng tôi rồi tham dự buổi tiệc trong lâu đài được chứ?"

"Hai người cũng được mời ư?" Ta ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy, Alice cũng vậy đúng chứ?"

"A.. Chắc vậy..." Ta chột dạ trả lời, ta vẫn chưa kiểm tra cái lưng đâu.

Đơn giản là không biết mình có dấu ẩn hay không mà đã ảo tưởng mình được mời, ta có cảm giác muốn khinh bỉ bản thân.

"Vây à! Vây trước khi đi hãy chuẩn một chút nhé, buổi tiệc sẽ diễn ra vào đêm."

"À không. Ở chung với các anh đối một quý cô mà nói..."

Ở chung với các người còn nguy hiểm hơn ở ngoài. Dẹp bỏ! Ta đi tìm con thỏ tiếp.

"Alice, chúng tôi có thể bảo đảm cô sẽ an toàn khi ở chung với chúng tôi." Merta nói với khuôn mặt tươi cười sáng lạn của anh ta.

Ta không tin anh ta được. Chuẩn bị lùi lại để trốn thì Charles giữ chặt ta ở phía sau làm ta không thể nào lùi được.

Help!! Cường hiếp dân nữ á...

Ta la hét mà không lên tiếng được, phát hiện cổ họng không nói được khiến ta nhớ đến ấm trà mới uống vừa rồi.

Shit! Không phải chứ? Lọt bẫy mà không biết, ta thật thảm hại..

Ta nhìn hai người họ bằng ánh mắt cảnh giác, nếu họ tiến thêm một bước nào thì ta sẽ nhào đến quynh lộn một phen.

Xuyên thành Alice không phải là không có lực chiến đấu.

Merta nhìn ta cười rồi bước lại gần trước khi ta nhào đến đánh anh ta thì Merta đã bế ta vào nhà đặt ta ngồi trên ghế salon, xoa đầu ta rồi nói.

"Alice ngoan, ở đây chơi, ta cùng Charles đi chuẩn bị đồ cho buổi tiệc tối nay."

Nói xong anh ta ra ngoài đóng cửa lại.

Anh coi tôi là trẻ con à!!!???

Phẫn nộ!!!

Theresa căn bản là không nhận ra ánh mắt hai người họ nhìn cô là ánh mắt nhìn trẻ con.

Mười phút trôi qua...

Ngồi một mình yên tĩnh trong phòng ta chợt nhớ lại lần đầu khi gặp anh hai, hoàn cảnh cũng giống hệt như bây giờ.

Đối với một con quái vật thì sẽ không có gia đình nhưng ta lại có anh hai. Lúc đó khi ta bị những con quái vật khác nhốt lại thì ở ngoài lại có tiếng động vang lên khá lớn, có vẻ là có đánh nhau ở ngoài chẳng? Cửa mở ra thì ta lấy tay che đi ánh sáng trước mặt, một bóng người bước vào che đi ánh sáng lại, ta ngẩng đầu lên nhìn là một chàng trai mà mình không rõ mặt đến cứu ra khỏi căn phòng đen tĩnh mịch ấy chàng trai nói rằng sẽ bảo vệ ta suốt đời vài ngày sau đó ta mới biết hóa ra người cứu ta đó chính là anh trai mình.

Nhưng vì sao anh ấy lại không nói ra? Ngày kế tiếp ta gọi anh ấy là anh hai thì thấy khuôn mặt anh ấy trở nên đáng sợ nhưng sau đó lại quay trở về bình thường cười với ta nhưng vì sao anh ấy lại nhìn ta bằng ánh mắt đó?

Ánh mắt như nhìn một kẻ hèn hạ...

Cảm giác của ta lúc đó chính là sợ hãi anh trai sẽ ghét bỏ mình. Cũng vì thế mà ta cố gắng trở nên tốt hơn để xứng với anh ấy.

Lý do tại sao anh ấy không nói ta là gia đình anh ấy thì cũng không sao. Iori đã nói chúng tôi có quan hệ huyết thống thì cũng đã đủ chứng minh rồi.

Về sự tồn tại của Iori anh trai ta hầu như không biết nhưng đây cũng là một phần Iori không muốn ta nói ra.

Quả nhiên ta lại không hiểu rõ Iori. Hắn ta luôn cứ giữ một bộ bí ẩn thật khiến ta tức chết nhưng cũng là người mà ta coi như là bạn đời, chỉ cần Iori còn sống ta vẫn sẽ ở bên cạnh hắn, nhưng khi ta chết đi hắn cũng sẽ chết. Chắc hẳn cũng cực khổ khi ta lại là "thân xác" của hắn. Linh hồn của Iori rất mạnh có thể giết người mà không cần đụng chạm và đương nhiên ta là người hứng chịu cái chết của những người mà hắn giết. Chỉ có một điều mà ta muốn nói thôi, làm thân xác cho người khác thật không dễ chịu.

Ta hận ai đó đã tổng hợp vào cơ thể ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Giác mơ kỳ lạ cùng cảm xúc của Theresa (4)

Trong khi ta đang suy nghĩ thì cánh cửa mở ra khiến ta tỉnh lại, nhìn về phía cánh cửa thì thấy Merta.

"Đồ khốn!!"

Ta tức giận lên tiếng chửi Mer thì ngạc nhiên khi thấy mình đã có lại giọng.

Cuối cùng cũng lấy lại giọng, ta lườm Mer rồi chửi những từ ta hay dùng với Iori, chửi đến khàn tiếng thì chẳng thấy động tĩnh gì nhìn lại Mer thì chỉ thấy anh ta mỉm cười.

....

Xin hỏi có phải anh bị M không?

Ta cứng họng nhìn anh ta rồi Charles bước vào nhìn hai chúng tôi với ánh mắt khó hiểu rồi lên tiếng phá vỡ bầu không khí này.

"Chuẩn bị thôi Merta."

"À phải rồi! Tôi quên mất."

Hai người họ đến trước mặt ta mỗi người mỗi bên khiến hai bên cánh tay ta lên, trước khi ta kịp nhận ra điều gì thì chiếc váy maid sọc xanh trên người đã bị lột ra.

Theresa: *chửi thề giờ ngón giữa*

Trên người hiện chỉ mặc chiếc váy trắng mỏng ngang đùi cùng quần lót sọc xanh, chắc chắn cô gái Alice này có vẻ rất thích sọc xanh.

Cảm thán xong ta đưa tay lên che ngực tay còn lại che phía dưới cuối cùng dùng khuôn mặt nhìn kẻ biến thái để nhìn Merta cùng Charles.

"Các anh đây là muốn làm gì?"

Anh hai xin lỗi, em đã muốn để dành cơ thể của mình cho anh nhưng hai kẻ biến thái trước mặt này đã phá hủy nó, mà khoan đây đâu phải cơ thể của mình?

Haha...

Không xong, cười không nổi...

"Tắm cho Alice chứ gì nữa ~ Phải không Charles?"

Merta mỉm cười nói rồi nhìn sang Charles, Charles nhìn Merta rồi gật đầu.

Tắm cái con khi! Đã vậy còn muốn tắm cho ta!??? Ta không phải là trẻ con!!!

Cái bộ ngực này cùng cái vóc dáng này là dùng để làm cảnh đúng không!?!???

Một lần nữa Theresa lại không để ý là họ nhìn cô bằng ánh mắt nhìn trẻ con.

Cuối cùng ta không thoát được việc đi tắm, bị cả hai người họ bỏ vào bồn tắm nhưng không hiểu sao cả hai người cũng vào tắm luôn.

Ta cố gắng tránh xa hai người kia ra nhưng không thể tin được là ta lại nhìn thấy một cảnh làm ta không ngờ.

Ta tròn mắt nhìn cả hai đang sờ ngực nhau trong bồn tắm.

Được rồi, không ổn chút nào cả. Ta không biết rằng họ là gay.

Trong khi ta đang suy nghĩ thì bên tai vang lên những tiếng làm người khác xấu hổ.

Đại khái là thế này.

"Charles hình như cậu đã trưởng thành hơn nhìn cái đó xem."

"Merta cũng vậy thôi, ngực cũng đã săn chắc hơn."

"Dừng lại cậu đang chạm ở đâu đó!"

"Haha sao lại xấu hổ thế kia? Không phải chúng ta đều làm thế à?"

Sau khi nhìn xong cảnh đó, ta quay lưng lại với hai người họ ngồi ôm chân, cả thân thể đều ở dưới nước chừa lại cái đầu.

Ta thăm cảm thán.

Alice còn là nữ chính sao?

Trong khi ta đang suy nghĩ nếu gặp phải những đối tượng cần phải chinh phục (nam chính) thì sẽ chọn route của ai thì từ đằng sau có một cánh tay vòng qua cổ ôm ta làm ta giật mình tỉnh quay lại nhưng lại bị trượt chân ngã vào người đằng sau.

Ôm nhau trong bồn tắm rất nguy hiểm đấy nhất là kiểu ôm bất ngờ...

Do ngã trong nước nên sẽ không đau cho lắm chỉ tội cho người bị ta đè lên.

Khi nhìn ra được người bị ta đè trước mặt là ai thì ta trầm mặt xuống.

Lại là Merta...

Hình như con thỏ này rất thích ám ta thì phải?

Khuôn mặt xinh đẹp của Mer phóng đại trước khuôn mặt ta khiến ta khó thở, tính đứng dậy thì ta có cảm giác có vật gì đó đè ở ngực ta không chỉ như thế vật đó còn bóp ngực ta hai cái khiến toàn thân ta run rẩy.

Cúi đầu nhìn mới biết hóa ra vật đó chính là đôi bàn tay của Mer.

"Oa! thật là mềm mại mà ~"

Mer vẫn giữ nụ cười trên mặt lên tiếng cảm thán.

Ta mặt không biểu cảm nhìn vào khuôn mặt anh ta.

Con thỏ không biết xấu hổ cứ nhiên lại dám đụng chạm vào thân thể của ta! Đương nhiên đây là cơ thể của Alice...

Có thể là do phản ứng của cơ thể nên trên má ta xuất hiện hai rặng hồng hồng thì nghiêng lại.

Đây chắc hẳn là một sự kiện chọn lựa câu trả lời để tăng tình cảm đây mà.

Thời gian căn phòng như đang dừng lại, trước mắt ta hiện ra một bảng chọn lựa.

Có ba câu để lựa chọn.

A. Xấu hổ (Tăng 50% lựa chọn route của Merta.)

B. Tát vào mặt Merta rồi chạy ra ngoài (Cô gái ấy thật thú vị.)

C. Bước ra ngoài không nói một tiếng nào (Giữ nguyên trạng thái tình cảm.)

Đôi mắt ta nhìn chằm chằm vào câu B, cái "Cô gái ấy thật thú vị" là thế nào??

Ta mở hời đầy đầu, vẫn nên lựa chọn câu C, ta không có cảm tình với Merta nên không cần lựa chọn route của anh ta.

Thế là ta dùng khuôn mặt đơ của mình bước ra khỏi phòng tắm.

Merta thì vẫn chìm trong sự mềm mại còn Charles thì ghen tị phồng má nhìn Merta rồi chìm trong nước.

Trong lòng Charles thì đang an ủi rằng mình cũng muốn sờ thử bộ ngực đó.

Ta bước ra ngoài với cảm giác không được tự nhiên, cơ thể này là của Alice nhưng cảm xúc vừa rồi lại khiến ta rung động.

Thật không ổn chút nào.

Ngước đầu lên nhìn phát hiện trước mặt ta có một cái gương, khi thấy bóng dáng mình trong gương thì ta có cảm giác kinh hãi vì trong gương đó chính là khuôn mặt của ta là của Theresa và cũng là của Alisha, khi xuyên đến thế giới của Alisha ta vẫn không quan tâm ngoại hình của cô ấy vì đã nhìn thấy khi đang chơi route của Hisa nhưng khi nhìn thấy mình hiện tại và cũng là Alice mà ta xuyên vào trong gương ta lại nhớ đến Alisha tại sao ngoại hình của cô ấy lại giống ta đến thế? Mặc dù màu tóc của ta và Alisha khác nhau nhưng ta chắc chắn khuôn mặt đó là của ta!

Ngoại hình nhân vật của Alisha ta cũng đã nhìn thấy trong game nhưng tại sao Alisha nhìn giống như cũ nhưng sao lại giống ta như thế?

Đây là...

Chuyện gì đang xảy ra thế này?!

Ta có một cảm giác bất ổn đang dâng lên trong lòng ta.

Lấy hai tay bưng kín mặt của mình, trong lòng ta thầm hỏi.

Anh hai...

Em phải làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ồi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Kẻ thù

Không..

"Đừng bắt tôi mặt cái đó!!!"

Trước mặt ta là một cái váy công chúa màu hồng, sắc mặt ta hiện tại rất tệ, không hiểu Charles lại lên cơn điên gì mà khóa thân chạy khắp nhà đã vậy còn vây quanh ta nói cái câu như lần đầu gặp nhau.

Còn Merta thì cầm trên tay chiếc váy đuổi theo ta quanh nhà.

"Alice mau nhanh mặc đi, chiếc váy này dễ thương mà ~ Không thì ta không đưa thuốc giải cho Charles đâu."

Liên quan gì đến ta?

"Không là không!!!"

Ta chạy khắp nhà với khuôn mặt kinh tởm dè chừng Merta bắt được.

"Nào nào Alice, đừng bướng bỉnh nữa."

Ai bướng bỉnh hả??

"Có chết cũng không mặc!!!"

Ta hét to khiến Charles giật mình chạy khỏi nhà.

....

Này Merta nguoi không đuổi theo Charles à?

"Ồi không Charles!!!"

Merta hoảng hồn hét lên đuổi theo phía sau Charles.

Ta đứng ở đằng sau nhìn đồng khời trước mặt rồi cảm chiếc váy màu hồng lên giá.

Giờ ta mới nhận ra chiếc váy maid sọc xanh của Alice vẫn là tốt nhất.

Khi ta giấu xong cũng là lúc Merta cùng Charles trở về, Merta thấy ta không mặc chiếc váy mà anh ta đưa thì mặt tối sầm lại, ta nhân cơ hội này kéo Charles ra ngoài.

À quên nói Charles đã mặc đồ rồi, ta không định để anh ta không mặc quần áo đi ra ngoài đường.

Sau vài giây chờ đợi Merta có vẻ đã ổn định lại cảm xúc rồi cùng cả hai đi đến buổi tiệc trong cung điện.

Trên đường đi xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ khiến ta có cảm giác như đang đi phiêu lưu.

Tỷ như...

Khi ta đang đi thì bỗng nhiên nhạc nổi lên khiến ta giật mình, được rồi ta không hiểu tại sao nhạc lại nổi lên nhưng chắc chắn đây là một phần của cái game này.

Đi được một đoạn thời gian thì con đường ta đang đi sụp xuống khiến rơi vào hố, Merta cùng Charles rơi phía sau ta.

Lần sau ta chắc chắn sẽ phòng bị những chuyện này.

Điều kỳ lạ là Merta cùng Charles có vẻ rất hứng thú với những chuyện xảy ra, ta thì thấy không thú vị chút nào...

Dưới hố thì lại có một cái bàn trên mặt bàn có một tờ giấy cùng một chiếc chìa khóa.

Ta nhìn mà cảm thấy kì lạ, bây giờ lại chơi giải đố à?

Merta cầm chiếc chìa khóa lên mở khóa cánh cửa phía trước rồi bước vào, Charles đi sau anh ta.

Chỉ có thể thôi sao?? Merta không cần đọc tờ giấy à? Mang theo nghi ngờ ta cầm tờ giấy lên nhìn trên giấy chỉ ghi hai chữ bằng tiếng anh.

""Warning Boss""

Theresa:...

Ta lật đặt chạy theo Merta cùng Charles, trong lòng thì cầu mong đừng có cái gì kỳ lạ nhảy ra.

Nhưng lời cầu nguyện của ta lại không đến được với chúa...

Chỉ đi được vài bước thì trước mắt ta xuất hiện con quái vật lần đầu khi đến đây mà ta đã bị nó đuổi theo, nhìn miệng nó chảy dãi thật khiến ta ghê tởm.

Cuối cùng ta lại một lần nữa xách vác lên chạy theo Mer và Charles, hai người họ thật quá đáng khi bỏ ta lại một mình và chạy đi.

"Không thể tin vào những người ở đây được"

Đó là những gì ta rút ra được khi bị bọn họ bỏ lại ở phía sau, dù sao ta vẫn có thể tự đi đến đó mà không cần họ.

Đơn giản thôi mà chỉ cần đi theo con đường dẫn đến lâu đài thôi.

Không gian dừng lại, trước mắt ta lại xuất hiện một cái bảng giống hệt như cái xuất hiện ở trong phòng tắm sự kiện 18+ vừa rồi.

Trên bảng chỉ ghi một câu hỏi và ba câu lựa chọn, trên bảng ghi như thế này:

Lựa chọn con đường để đi tiếp.

A. Thăng

B. Cong

Theresa:...

Cái gì thế này? Thăng và Cong sao lại giống như thuật ngữ chuyển giới thế?

Ngón tay ta run run chọn vào câu A.

Chữ trên bảng biến mất rồi hiện lên ba chữ "Chúc may mắn" rồi biến mất.

Trong khi ta đang nghi ngờ tại sao lại có ba chữ đó thì mặt đất xung quanh bỗng nhiên chuyển động, những viên đá nhỏ nảy lên dữ dội khiến ta có cảm giác đang có gì đó khủng bố chạy về hướng này.

Phán đoán của ta quả nhiên không sai, bầu trời bỗng nhiên từ màu hồng chuyển thành màu đen, không khí xung quanh trở nên u ám hơn, sương mù hình thành vây quanh khắp nơi làm ta có cảm giác mình đang chơi game kinh dị.

Tiếng động từ phía bên trái vang lên, ta cảnh giác hướng bên trái nhìn thì chỉ thấy...

Một thanh niên tóc đen từ trong sương mù bước ra trên người mặc một bộ đồ đen nhìn có vẻ khá giống quý tộc? Áo choàng đen khoác trên vai có một vài phần rách khiến người ta nghĩ chàng trai này là một lữ hành, trên tay cầm một thanh kiếm cũng màu đen nốt.

Nhìn người thanh niên trước mặt này khiến ta nhớ đến Maou, vị ma vương kia cũng mặc nguyên cây đen.

Anh ta có phải là boss không đấy? Khí thế trên người anh ta thật kinh khủng.

Ta cắn răng nhắm mắt, cảm giác quen thuộc từ người này truyền đến làm ta nhớ đến người đó nhưng ta lại không nhớ người đó là ai.

Người thanh niên trước mặt nhìn ta bằng ánh mắt không rõ biểu hiện gì rồi mở miệng ra nói, giọng nói tràn đầy sự lạnh giá vang lên trong không gian yên tĩnh.

"Theresa... Không nghĩ đến người lại quên ta nhanh như thế."

Nói xong anh ta thở dài một cái rồi dùng tay chạm vào thanh kiếm của mình.

Đôi đồng tử của Theresa co rút kịch liệt cuối cùng màu của đôi mắt không như cũ nữa mà trở thành màu đỏ quý dị.

Giọng nói này... Cùng khí chất đó sao ta lại có thể quên được chứ?

Kẻ thù duy nhất của ta.

Viros...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Sự ghen tị

Trước khi vào truyện ta muốn đọc giả lưu ý một điều.

Mặc dù Falu là nam chính nhưng giữa hai người không hề có tình yêu mà chỉ có sự liên kết.

Theresa đã được lập trình sẵn là yêu anh trai mình mặc dù xuyên thành Alisha nhưng vẫn giữ nguyên tình cảm của mình với anh trai.

Còn về Nameless thì chỉ là một nhân vật hỗ trợ cho sự liên kết giữa mọi người trong truyện, nếu nói về Nameless với Alisha thì anh ấy chính là một dấu chấm nhỏ trên đường dây liên kết giữa Alisha và Falu ~.~

Vốn ta tạo ra Falu chỉ vì muốn viết đủ câu chuyện:P

Theresa là một người chung tình nhé:) Tình yêu của Theresa gần giống Yandere chỉ yêu một mình Onii-sama của chi.

Vậy nên đừng hy vọng sẽ có np và đừng hy vọng nhân vật chính sẽ yêu nhau.

Ghen tị..

Đó chính là cảm xúc duy nhất trong lòng ta dành cho hấn.

Ghen tị bởi vì hấn chính là người mà anh trai cô hết sức để bảo vệ và cũng là người khiến anh trai phải phản bội ta.

Thật ghen tị.

Cảm giác bị anh trai phản bội chỉ vì một người xa lạ khiến tim ta tan nát, ta không biết anh trai có quan hệ gì với hấn nhưng anh ấy lại bảo vệ hấn như một người quan trọng.

Ta đã từng muốn trở thành người quan trọng của anh ấy nhưng..

Tất cả đã kết thúc rồi.

Chính hấn chính là người phá hủy tất cả!!

Anh trai, anh trai, anh trai..

Tại sao anh lại làm thế?

Như ta đã nói, đối với một con quái vật thì sẽ không có cảm xúc nếu có thì đó chỉ là giả tạo.

Nhưng ta lại có cảm xúc chỉ vì anh trai, anh ấy là người khiến ta cảm nhận được cảm giác được trở thành một con người.

Sự ghen tị nhanh chóng lan tràn khắp cơ thể ta.

A... Đã bao lâu ta không cảm nhận được trong lòng sự ghen tị như thế này?

Ghen tị, cảm xúc này thật khiến ta hưng phấn...

Ta nhanh chóng tiến lên tấn công Viros.

Giết! Giết! Giết.

Giết hẳn thì cảm xúc duy nhất trong lòng ta sẽ không còn.

"Theresa..."

"Đừng vậy Theresa... Mau giết hẳn!"

"Chỉ cần giết hẳn, những cảm xúc còn lại của người giành cho anh trai mình sẽ biến mất."

"Ta đã đợi lâu lắm rồi... Nhanh lên Theresa!!"

Giọng nói ấy lại vang lên trong đầu ta một lần nữa, giống hệt như giọng nói đã vang lên khi ta giết anh trai mình.

Nhưng bây giờ ta chỉ muốn giết hẳn thôi, những chuyện khác ta không hề quan tâm.

Nở một nụ cười vụn vặt, ta dùng hết tất cả sức lực còn lại của cơ thể vào nắm đấm này.

"Viros! Viros! Viros!"

Ta điên cuồng gọi tên hắn.

A... Thật hưng phấn! Thật hưng phấn!

Viros dùng kiếm đỡ đòn tấn công của Theresa.

Hắn nhìn Theresa trước mặt bằng ánh mắt vô cảm rồi thờ dài.

Đây chính là lý do tại sao hắn lại không thích dính dứ vào quái vật.

Nếu là một con quái vật không có cảm xúc thì tốt nhưng con trước mặt lại có, thế nhưng cảm xúc đó lại dành cho người thân của mình.

Ha... Quái vật thật kinh tởm.

Một con quái vật ngu ngốc...

Viros nhìn ta bằng ánh mắt ấy, ta không hề thích ánh mắt đó chút nào. Không thể nhìn ra kẻ thù đang nghĩ gì là một sự si nhục đối với một con quái vật.

Ghen tị trong lòng ta một lần nữa lại dâng trào. Đã đến mức giới hạn rồi...

Ta ghen tị tất cả mọi thứ của hắn, từ anh trai đến sức mạnh, tất cả đều ghen tị.

Tại sao hắn lại xuất hiện trong cuộc của ta với anh trai chứ? Nếu hắn không xuất hiện chẳng phải bây giờ ta vẫn đang sống một cuộc sống hạnh phúc với anh trai sao? Sẽ không phải xuyên vào Alisha và Alice.

Tất cả tất cả đều tại hắn!

"Tại người... tất cả đều tại người. Nếu không thì tại sao anh trai lại phải chết dưới tay ta chứ!?"

Ta điên cuồng hét lên, tiếp tục tấn công Viros.

Hắn ta lại tiếp tục nhìn ta bằng ánh mắt đó, ta có thể cảm nhận được sự khinh bỉ của hắn.

Người... Người dựa vào gì mà khinh bỉ ta!!??

Một chút nữa, thêm một chút nữa, sức mạnh của ta...

Chỉ cần có thể giết hẳn ta nguyện ý chết.

Trước khi ta bắt đầu dùng lời thề cuối cùng của mình để tăng thêm sức mạnh thì Viros đã dùng thanh kiếm màu đen trên tay đâm xuyên vào trái tim ta.

A... Thanh kiếm lạnh lẽo ấy lại khiến ta hưng phấn.

Viros kẻ sát tai ta nói một câu.

"Theresa tội nghiệp... Đến giờ người vẫn chưa nhận ra sao? Hẳn ta căn bản không phải là...."

Chìm ngập trong nỗi hưng phấn ta không nghe rõ những lời hắn nói còn lại.

Hắn im lặng nhìn ta một cái rồi lên tiếng.

"Theresa... Đừng làm ta thất vọng."

Thất vọng? Tại sao lại thất vọng?

Viros rút kiếm ra đẩy ta ngã về phía sau.

Trước khi ta chìm vào bóng tối ta lại nhìn thấy nụ cười của hắn ta.

Tất cả mọi chuyện đã kết thúc?

Không..

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Sự lựa chọn của Theresa : Chìm vào giấc mộng - Bad End

Khi mở mắt ra ta lại nhìn thấy bầu trời màu hồng.

Chuyện gì thế này?

Ta vẫn chưa chết sao?

Cố gắng ngồi dậy, ta nhìn xung quanh.

Một khu vườn hoa hồng khá lớn, lại nhìn về phía trước phát hiện đó là lâu đài.

Không phải chứ? Ta vẫn ở trong thế giới của Alice sao?...

Ngồi một chút để lấy lại thông tin, ta bỗng nhớ ra một người.

Viros... Phải rồi, Viros! Hắn ta đang ở đâu? Ta nhìn khắp bốn phía nhưng lại không thấy hắn ta.

Không lẽ những chuyện xảy ra vừa rồi chỉ là mơ?

Không phải..

Cảm giác ghen tị cùng cơn đau đó chính là thật, thật là... Chuyện gì đã xảy ra với ta thế này.

Chống tay đứng lên ta bước chân hướng về phía lâu đài, nếu không thể tìm được hắn ta thì ta đành phải đi tiếp thôi.

Lâu đài... Nơi cốt truyện của game sẽ bắt đầu.

Sẽ có chuyện gì nếu ta tiến vào câu truyện?

Tiếng bước chân từng bước vang lên như đang chạm vào nơi sâu kín trong lòng ta.

Quả nhiên Viros cũng ảnh hưởng rất nhiều đến cảm xúc của ta, thật đáng ghét, hẳn ta là người duy nhất mà ta cảm thấy ghen tị, bây giờ chỉ vì hắn mà trong lòng ta lại như đang có một quả bom hẹn giờ có thể nổ bất cứ lúc nào ta rối loạn.

Không xong nếu cứ như thế này ta không thể ngăn lại cảm xúc của mình.

Trong khi lòng ta đang rối loạn vì Viros thì ta đã đứng trước cổng của lâu đài từ khi nào. Nhìn lâu đài nguy nga trước mặt khiến những suy nghĩ của ta về Viros biến mất.

Ta thềm trong lòng "thật kỳ lạ" rồi mở cổng bước vào.

Bước vào vườn hoa dẫn đến lâu đài, khi đi hết con đường ta nhìn thấy hai thanh niên mặc đồ giống nhau đeo mặt nạ cúi đầu làm tư thế mời.

Ta rũ một mắt nhìn hai người họ rồi bước vào.

Bên trong cung điện là những người đeo mặt nạ, mặc trên người những bộ đồ dự tiệc khác nhau đang cùng nhau khiêu vũ.

Ta đảo mắt nhìn những con người đang khiêu vũ, số lượng người ở đây cũng thật là đông quá đi..

Trong khi ta đang kiểm tra số lượng thì một cánh tay kéo ta vào giữa đám người rồi cùng khiêu vũ.

Nhìn chàng trai đeo mặt nạ trước mặt khiến mặt ta co rút, các người nhảy thì cũng đừng kéo ta vào chứ...

Tiếp đến ta lại bị ai đó kéo tay khiêu vũ tiếp, việc kéo tay này diễn ra được năm lần sau đó dừng lại.

Theresa: *giơ ngón giữa*

Trong khi ta đang chóng mặt vì nhảy quá nhanh thì một tiếng kèn vang lên sau đó là một giọng nói lạnh lùng cất tiếng.

"Đức Vua đến."

Ta dường như bất động khi thấy người đang tiến về chiếc ghế được làm bằng vàng trên cao. Vương miện rực rỡ cùng áo chàng đỏ, khi người đó bước đi lại có thể cảm nhận được sự cao quý trên người.

Nhưng phần ta chú ý đến đó là khuôn mặt.

Khuôn mặt đó là của anh trai.

Nhưng...

Tại sao ta lại không nhìn rõ?

Việc này ta cũng không để tâm vì nếu anh hai ở đây ta nguyện ý ở lại để sống bên anh ấy.

Mãi mãi sẽ không quay lại.

Vua chống cằm nghiêng đầu nhìn thần dân trước mặt rồi nhìn đến Theresa đang đông cứng.

"Này cô bé, đứng vậy nguoi đấy."

Theresa giật mình nhìn lên vị vua cao quý trước mặt.

"Vâng?"

"Nguoi tên gì?"

"Thần tên Al.. À không, là Theresa."

Ta chỉ muốn anh trai gọi tên ta không phải gọi tên người khác.

"Theresa nhìn nguoi rất quen có phải ta đã gặp nguoi rồi không."

Do không nhìn thấy rõ mặt Vua nên ta không thể biết cảm xúc của người hiện tại là gì, ta dè mạnh hai tay vào ngực rồi lên tiếng.

"Không... Đây là lần đầu thần gặp người."

Vua nhìn Theresa suy ngẫm một chút rồi cất tiếng.

"Ồ?"

Sau lời nói của Vua, thời gian lại ngừng lại, trước mặt ta xuất hiện bảng lựa chọn, nội dung trên bảng lần này là:

Chấp nhận route của Đức Vua?

A. Đồng ý (Chìm vào giấc mộng - Giậm cầm)

B. Không (Phong ấn bị phá vỡ - Tự do)

Ta chấn động nhìn bằng lựa chọn, route của Vua? Như thế ta có phải sẽ được yêu anh trai không?

Hơi thở ta dường như nhanh hơn bình thường, ta dùng ngón tay đang run rẩy ấn vào câu A.

Trên bảng như được làm mới một lần, chữ bắt đầu xuất hiện "Hy vọng bạn sẽ hạnh phúc với lựa chọn này." rồi biến mất.

Ta không quan tâm phần chữ vừa mới xuất hiện vừa rồi thứ ta quan tâm nhất chính là anh trai.

Với sự lựa chọn này ta có thể cùng anh hai ở bên nhau cho đến khi chết đi.

Thật...

TUYỆT VỜI!!

Anh trai! Anh trai! Anh trai!

Nháy mắt ta lại điên cuồng một lần nữa.

Theresa nhìn về vị vua tôn quý đang ngồi trên cao với đôi mắt chứa đầy cảm xúc.

Như vậy thời gian cũng trôi qua rất nhanh, ta cùng anh trai mức độ tình cảm cũng tăng lên đến mức giới hạn, những ngày này ta rất hạnh phúc nhưng ta lại cảm thấy thiếu điều gì đó, ta lắc đầu bỏ qua vấn đề này.

Hôm nay là ngày kết hôn của ta cùng anh trai.

Phải rồi chỉ cần kết hôn xong anh hai sẽ thuộc về ta.

Nghĩ đến những ngày sau này tràn đầy hạnh phúc ta lập tức hưng phấn.

Mặc trên người váy cưới màu trắng ta cầm trên tay bó hoa bước nhanh đến chỗ đức vua.

Nhìn anh trai mặc bộ đồ vest trắng trước mặt khiến tim ta đập nhanh.

Một chút nữa thôi, một chút nữa thôi...

Hạnh phúc nhắm mắt lại nhưng khi mở mắt ra ta lại nhìn thấy một cảnh tượng hoang tàn tràn đầy máu.

Chiếc váy cưới trên người từ khi nào đã rách nát nhuộm màu đỏ.

Bó hoa trên tay ta rơi xuống.

Ta dùng đôi mắt vô hồn nhìn khung cảnh đẫm máu trước mặt.

Bây giờ ta đã nhận ra mình đã thiếu thứ gì.

Phải rồi thứ ta luôn cảm thấy thiếu đó chính là...

Sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Sự lựa chọn của Theresa : Phong ấn bị phá vỡ - Continued Story

Tua lại thời gian Viros cùng Theresa nói truyện.

Viros nói sát bên tai Theresa.

"Đừng làm ta thất vọng."

Lại tua nhanh đến phần bảng lựa chọn xuất hiện.

Ta nhìn bảng lựa chọn trước mặt mà trong lòng lạnh lại.

Câu B, phong ấn bị phá vỡ?

Tất cả mọi chuyện xảy ra ở thế giới này đều là ảo ảnh được tạo bởi não bộ ta ư?

Thật kì diệu...

Ta không ngần ngại ấn vào câu B.

Không gian xung quanh ta lập tức tan nát thành những mảnh thủy tinh, ta ngẩng đầu nhìn bầu trời đen tối.

"Chúc mừng vì sự lựa chọn xuất sắc, hẹn gặp lại bạn trong lần chơi tiếp theo."

Đó là những gì ta thấy được trong một tràng vỗ tay.

Đây đúng là thế giới của game mà...

Ta nhắm mắt lại rồi mở mắt ra lần nữa, cảm giác được sự mềm mại dưới gáy, ta biết mình đang nằm trên giường.

Ta thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng phong ấn cũng được phá vỡ.

Cảm giác được đôi bàn tay ấm áp nắm lấy tay mình mà còn có chút ẩm ướt khiến ta quay mặt qua nhìn.

Một thanh niên mái tóc bạch kim dùng hai tay nắm lấy tay ta để trên trán cúi đầu cầu nguyện.

Ta lại quan sát một lần các chi tiết trên người thanh niên tóc bạch kim. Người ta biết có màu tóc này cũng chỉ có mỗi ba người. Nhưng người thân nhất với ta cũng chỉ có một người.

Đề chắc chắn là người đó ta mở miệng gọi.

"Bell?"

Người thanh niên trước mặt run người sùng sốt một chút rồi ngẩng đầu nhìn ta với ánh mắt không thể tin được.

Những giọt nước mắt trên khuôn mặt người thanh niên từng giọt rơi xuống tay ta.

Phải rồi ta biết đây là ai mà, đặt tay lên trên đầu Bell ta xoa đầu cậu ta.

Một lần nữa ta lại mở miệng vừa cười vừa nói.

"Bell, đã lâu không gặp."

Nhìn ánh mắt đó cùng vóc dáng của Bell, ta biết mình đã không có ở đây lâu rồi.

Rốt cuộc ta đã ở trong mơ bao nhiêu năm?

"Alisha..."

Bell nhìn ta hai mắt rung rung, cuối cùng nhịn không được mà nhào lên ôm ta.

"Oái!"

Ta không phòng bị để Bell ôm.

Thật là một cậu bé ngoan.

Chủ nhân của mình bị hôn mê dường như là không thể tỉnh lại nhưng vẫn không từ bỏ mà ở lại cầu nguyện cho ta mỗi ngày.

Đây đúng là một món quà hoàn hảo chúa dành cho ta...

Sau một hồi ngẫm nghĩ món quà của chúa này thì ta nhận ra kiểu ôm nằm này thật không đúng cho lắm, cảm giác phía trên vừa nặng vừa cứng ta mới chú

ý đến Bell đang mặc áo giáp.

Hự...

Bell người không cần phải mặc áo giáp khi vào phòng ta đâu.

Ta nhắc nhở Bell mình không thờ được thì cậu ta giết mình thả ta ra xin lỗi rồi chạy ra ngoài.

Ta đoán là đi thông báo cho gia tộc biết ta đã tỉnh lại.

Trước khi đám người Bell quay lại ta cần phải làm rõ được tình hình bây giờ.

Ta lập tức liên lạc với Iori.

"Iori?"

"..."

"Iori..."

Không có giọng nói khó nghe đó đáp lại.

Iori người đang đùa ta phải không?

"Iori... Người có tin ta tự tử không?"

Lập tức giọng nói khó nghe đó vang lên.

"rỒI RỒi ta CHỈ MUỐn xÁc ĐịNH Có pHải Là NgườI hAy KhôNg tHỏi."

Alisha:...

"Đã có chuyện gì xảy ra?"

"AllsHa nGười Đã hôn mê đUợc mƯời Năm rỒi"

"Kì lạ là Ta không thể nào Liên Lạc với nGười Được, đã Có chUYệN Gì Xảy ra với NgƯỜi TrOnG ĐÓ thể?"

Đây là do cái phong ấn chăng? Ngay cả Iori cũng không thể nào liên lạc được với ta ở bên ngoài.

Khoan chờ đã Iori nói ta hôn mê được mười năm rồi.

Nghĩa là năm tuổi cộng mười sẽ bằng mười lăm.

Xin hãy trả lại tuổi thanh xuân cho ta!!!

"Mặc Dù NgƯỜi hôn Mê NhƯng Cơ THỂ Người vẫn pHát tRiển bìnH thƯỜNG kHônG cẦN ấN UỐng mà Vẫn sốNg đƯoNg nHiên MộT pHần Là do ta Ở tRong cO thể nGười."

Iori không nhắc cũng làm ta quên mất mình hiện giờ là sống với thân phận Alisha và cơ thể con người khá quan trọng.

Ta dùng hai tay sờ ngực mình.

Từ một em loli ngực phẳng đã trở thành một chị BB ngực bự...

Ta xoa bóp hai lần với khuôn mặt đơ rồi dừng lại.

"Iori có chuyện gì xảy ra khi ta đang hôn mê không?"

"... ta chỉ có thể kể NhữNg chUYệN Xảy ra trOnG pHònG ngƯỜi Mà tHỏi."

"À phải, ta quên mất người không thể ra ngoài nếu không có sự cho phép giữa hai bên, mặc dù người có thể ra nhưng lại không có ta nên không thể nào ra ngoài được."

"NgƯỜi có BIẾT là ở TrOnG cO thể nGười cOi ngƯỜi nGu kHônG rA ngoài trOnG nHữNg năm Này bUồn chán Đến thể Nào kHônG?"

"Vâng, vâng..."

Cảm nhận được ánh mắt của hắn đang nhìn thẳng vào mắt mình ta vội liếc mắt sang chỗ khác.

Iori kể cũng chỉ những người hầu chăm sóc ta hằng ngày cùng cha mẹ một số người thân vào thăm mà Bell có vẻ là người vào thăm ta nhiều nhất.

A...

Thật không chịu nổi khuôn mặt của Bell sau khi trưởng thành.

Có vẻ mười năm trôi qua chiến tranh vẫn chưa bắt đầu nếu đã bắt đầu tại sao ta không cảm nhận được mùi máu nồng nặc trong không khí?

Đây cũng là bản năng của một con quái vật mà ta tự hào nhất, mặc dù cơ thể của Alisha là con người nhưng không phải là không bị nhiễm một chút kích thích từ ta...

Có vẻ như ta cần phải đi điều tra chuyện gì xảy ra khi ta hôn mê rồi.

Thật phiền phức.

Ta đột nhiên nhớ ra một điều cần phải nói với Iori.

"Iori người biết không, ta đã gặp Viros trong giấc mơ."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chào mừng quay trở lại

Đã được hai tuần sau khi ta tỉnh lại, Iori không hề nói chuyện với ta khi ta nói với hắn về Viros.

Cái tên này...

Ta cũng mặc kệ hắn, hắn muốn làm gì thì làm.

Về cơ thể, sau lần xuống giường đầu tiên ta đã té ngay lập tức, chân không hề có sức lực, đây cũng là hậu quả của việc hôn mê mấy năm trời.

Cơ thể yếu thì không thể sử dụng được

Ta quyết định ngày mai sẽ quay trở về trường để hoàn thành khóa học kị sĩ, chỉ là trẻ vài năm thôi mà, tập luyện lại từ đầu có thể sẽ tốt hơn cho ta.

Về Bell thì cậu ta đã đã được phong chức kị sĩ mới đây, chắc! Cậu nhóc này rất cố gắng trong việc học tập. Đúng là Bell mà ta luôn tự hào!

Yuki, bệnh tự kỉ thì vẫn còn đó, có điều lần này hắn ta không theo dõi từ xa nữa mà luôn ở gần ta, chắc hắn thấy có lỗi với việc ta hôn mê.

Riêng Euclid thì đã nghỉ dạy, ta không biết vì sao nhưng anh ta có thể có lý do riêng gì đó đó của mình.

Nhìn bầu trời đêm lấp lánh trước mặt, ta thở dài rồi bước vào phòng đi ngủ.

Ngày mai có lẽ ta nên đi gặp Maria một chút.

....

"Này nghe gì chưa?"

"Chuyện gì?"

"Con gái của gia tộc Elizer quay trở về trường đây."

"Thật ư? Tôi cứ tưởng vị đó không bao giờ quay trở lại chứ?"

"VẬY MỚI NÓI, VỊ TIỂU THƯ ĐÓ ĐÃ HÔN MÊ NHIỀU NĂM RỒI NHƯNG BÂY GIỜ LẠI TỈNH DẬY, THẬT KÌ LẠ."

"..."

Vài học sinh mới cùng thành viên của tổ kị sĩ trên đường đến trường nghe được những lời người dân bàn tán thì liếc mắt qua một chút rồi đi tiếp.

Một thành viên trong số họ mở miệng.

"Xem ra Alisha đã quay trở lại? Cậu xem chúng ta không học cùng cô ấy nữa tôi thấy hơi buồn."

Người kể bên dùng tay đập mạnh vào đầu người đang nói, xong thở dài rồi mở miệng.

"Hừ! Cậu may mắn khi con quái vật đó không học cùng chúng ta, thật may mắn khi chúng ta đã hoàn thành khóa học của ông thầy Euclid biến thái."

"Nhưng... Alisha là đứa con gái duy nhất trong tổ kỵ sĩ đó ~"

"Cậu đang nghĩ gì đó!? Haizzz... Vẫn là nên cảm thấy thương cảm cho những học sinh mới của tổ kỵ sĩ."

Những học sinh mới, đứng xung quanh đàn anh trên mình nghe được tự giác tránh xa cái Elizer kia ra.

Người thanh niên nói xong thì liếc qua nhìn tảng băng đang đi ở phía sau.

"Eric, nói xem em phải học cùng tiểu thư Elizer đấy."

Người thanh niên được gọi là Eric nhìn anh trai của mình rồi không nói gì hết.

"Haizzz, đi nhanh thôi tôi cũng muốn xem Elizer hiện tại như thế nào."

"Yay!! Gặp Alisha thôi!"

Một cái đánh lại được giáng lên trên đầu người thanh niên đang hưng phấn.

"Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi hả?? Phải gọi là tiểu thư Elizer đừng gọi tên cô ấy ra như thế."

Người thanh niên vừa bị đánh xoa xoa cái đầu rồi oan ức mở miệng.

"A đau đau... Dù sao cô ấy cũng từng học cùng với chúng ta, tôi gọi tên cô ấy cũng đâu có chuyện gì..."

"Hừ! Tôi muốn xem những thành viên mới này sẽ được phân đội như thế nào."

Nói xong lại quay xuống nhìn Eric rồi giả vờ cảm thán.

"A~ Nếu Eric mà chung đội với Elizer thì em may mắn lắm đấy."

Người thanh niên bị ăn đánh nghe vậy thì bất bình mở miệng.

"Thật không công bằng!! Tôi cũng muốn chung đội với Alisha~~~~"

Eric nhìn hai người đang làm trò trước mặt thì hừ một tiếng rồi tiếp tục bước đi.

Cuối cùng cả đám người đều đã đến được trường, họ bước chân hướng về tổ kỵ sĩ.

Khi cánh cửa được mở ra những thành viên của tổ kỵ sĩ nhận ra ngay thiếu nữ có mái tóc vàng mặc giáp quay lưng về phía sau họ kể bên lại có một thanh niên tóc bạch kim đeo giáp cùng kiếm ở bên cạnh.

Đám người họ biết rằng thành viên quan trọng nhất của tổ đã quay trở về.

Cả đám nở nụ cười rồi hướng về phía cô gái lao đến.

Cảm nhận được tiếng bước chân dồn dập, ta mới xoay người lại nhìn thì bị cảnh trước mặt dọa đến nỗi Bell đứng bên cạnh cũng phải hoảng hốt.

Cả đám người bọn họ nhào đến trước mặt ta đứng xung quanh chào mừng ta quay trở lại, từng người thay phiên nhau sờ đầu ta, nhiều đến mức tóc cũng rối lên.

Ta cười cười đẩy những cánh tay kia ra, rồi trò chuyện cùng họ.

Trước khi hôn mê, ở tổ kỵ sĩ quan hệ giữa ta cùng mọi người không tệ có thể nói mọi người với tổ kỵ sĩ là một đại gia đình.

Xem ra trở thành một thành viên của tổ kỵ sĩ cũng không tệ, ít ra sau khi tỉnh lại họ vẫn nhớ và quan tâm đến mình.

Có bạn cũng thật tốt...

Bell bị đám người xô đẩy thì đen mặt, cố gắng đẩy mấy tên giáp sắt này ra để quay trở về bên cạnh Alisha.

Đám học sinh mới tròn mắt nhìn khung cảnh đang xảy ra trước mặt.

Chuyện gì thế này? Đàn anh luôn nghiêm túc với họ lại có thể nhiệt tình chào đón như thế với một cô gái ư?

Riêng Eric thì cảm thấy kỳ cục, rõ ràng lúc nãy anh trai hắn còn tỏ ra ghét vị tiểu thư gì đó mà bây giờ lại cười nói với người ta đã thế còn gọi ra tên của vị tiểu thư đó, gì mà không được gọi là Alisha, phải gọi là Elizer?

Đây là muốn chọc tức hắn đúng không?

Sau màn chào mừng đặc sắc thì mọi người tạm biệt nhau đi về chỗ của mình.

Đối với những người như Bell đã được phong danh hiệu kị sĩ thì được gọi là thành viên, do đó ta mới đuổi tất cả những thành viên cùng Bell lên trên lầu của họ.

Lầu một là dành cho những học sinh.

Lầu hai là dành cho những thành viên được phong danh hiệu kị sĩ.

Lầu ba là dành cho những kị sĩ lâu năm như Yuki.

Alisha: Mặc dù chưa từng thấy kị sĩ nào lãng vãng trên lầu ba...

Ta đuổi Bell về tổ của cậu ta cùng mấy người kia rồi cùng những học sinh mới nhận đội.

Đây là một hình thức dạy khác của giáo viên mới này, mọi giáo viên đều có cách dạy khác nhau, Euclid là chuyên về sức mạnh, còn người dạy cho những học sinh mới chuyên về đoàn kết.

Đứng trong hàng ngũ học sinh đội không lâu lắm thì giáo viên mới, bước vào.

Giáo viên mới là nữ, ta bất ngờ vì ngoài nam ra vẫn có nữ dạy cho tổ này.

Cô ấy nhìn chúng tôi rồi giới thiệu chính mình với mọi người.

"Xin chào hân hạnh được làm quen, tên tôi là Sylia, hãy cùng nhau học tốt những năm này."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tổ đội

Sylia liếc nhìn chúng tôi rồi phân chia tổ đội cho những học sinh mới vẫn còn đang ngơ ngác nhìn cô ấy.

Học sinh mới có đến ba mươi hai người, cô ấy chia thành tám đội, mỗi đội sẽ có bốn người.

"Đội số năm gồm Eric, Alisha, Minta, Tiger."

Sylia đọc xong dường như suy nghĩ gì đó rồi mở miệng nói tiếp.

"Eric là đội trưởng."

Nói xong cô ấy đọc tên những đội khác rồi phân chức đội trưởng.

Cái cô này không thèm đọc họ mà gọi thẳng tên người ta luôn...

Trong lúc chờ cô ấy phân đội ta đi đến một bên chờ đợi như những gì cô ấy bảo từ trước, ngược mắt nhìn bảng số năm được gắn ở trên tường, ta đứng ở một bên chờ những người còn lại trong đội đến.

Đứng đợi một lát thì thấy ba người thanh niên bước đến đây.

Hai cao một thấp, khi mắt ta liếc qua bóng dáng thấp đó, tim ta dường như đập nhanh hơn bình thường.

Trời ạ...

Là một Shota!!!

Thật dễ thương...

Nhất thời ta muốn lao đến ôm người thanh niên nhỏ con đó.

"Khụ khụ..."

Ho khan hai tiếng ta từ từ cùng bản thân mình trò chuyện.

Chú ý nào Alisha!! Nếu người làm như thế thì hình tượng mà bản thân đã tạo dựng từ trước sẽ bị sụp đổ.

Đừng kiềm chế cảm xúc, không hiểu sao ta lại nhớ đến Bell.

Xúc giác mềm mại khi được ôm Bell làm ta đỏ mặt, thật đáng ghét nha ~

Lúc đó Bell chỉ là một cậu bé bị ta lừa ôm mãi mà không biết.

Bell thật dễ thương...

Mà khoan!! Đây không phải là lúc nghĩ đến những thứ này.

Ta lắc lắc đầu thầm chửi trong lòng.

Đến khi tỉnh lại ta không biết từ bao giờ ba người họ đã đứng đây và họ hiện đang nhìn ta bằng ánh mắt nhìn người không bình thường.

Ta cười ngại ngùng chào họ.

Không khí xấu hổ này cũng không lâu lắm bị đập tan.

Sylia hạ lệnh (Alisha: ít nhất là ta nghĩ vậy) mọi người làm quen với nhau để hiểu rõ tính cách mọi người trong đội, làm quen xong thì di chuyển ra ngoài thành Hinra và đi đến cánh cổng màu đen ở ngọn núi cách đây cũng không xa và đi vào trong đó, cô ấy nói rằng sẽ đợi ở trước cổng màu đen đó vào ngày mai để chờ thành quả mà mọi người làm rồi thông thả bước đi.

Bốn chúng tôi nhìn nhau rồi từng người giới thiệu, người thanh niên cao giới thiệu đầu tiên.

"Eric Faranhal, mười bảy tuổi."

Đội trưởng Eric giới thiệu, nói xong suy nghĩ nên nói thêm một chút rồi nói tiếp.

"Anh trai là thành viên tổ kỹ sĩ."

Sau đó im bặt.

Mọi người: Không ai cần biết anh trai người là gì đâu...

Nghe họ của hẳn làm ta nhớ đến một người, Faranhal? À! Cái tên giả vờ lạnh lùng kia, ra đây là em trai cậu ta.

Quả nhiên nhìn hai người không giống nhau chút nào, anh thì là một tsundere, em thì là một cái núi băng.

Ta thầm cười trong lòng.

Kế tiếp thanh niên shota mở miệng giới thiệu.

"Minta Gerhrate, mười ba tuổi. Mong được chiếu cố!!!"

Ta đang vui vẻ khi thấy đến lượt shota giới thiệu nhưng sau khi nghe xong tên, ta suýt sắc nước miếng chết...

Gerhrate?

Một trong những đại gia tộc, gia tộc này chuyên xử lý những thương vụ nước ngoài nhưng sao lại sang đây làm kỹ sĩ rồi?

Lau mồ hôi hột ta nghe thanh niên cao còn lại giới thiệu.

"Tiger Betorin, mười bảy tuổi. Hãy cùng nhau cố gắng nhé."

Nói xong Tiger khuyến mãi thêm nụ cười.

Ta suýt sặc nước miếng lần hai.

Betorin cũng là một trong những đại gia tộc, gia tộc này nắm quyền binh lính trong cung, này cũng không thể trách anh ta vì nhà Betorin mỗi hế thế đều phải có một thành viên trong gia tộc là Kị sĩ, chỉ trách số xui khiến cho ông trời hoặc Sylia đã cho chúng ta ở chung một đội...

Lau mồ hôi hột lần hai, ta mở miệng giới thiệu bản thân.

"Alisha de Elizer, mười lăm tuổi, hân hạnh được làm quen."

Giới thiệu xong ta chẳng thấy phản ứng của ba người thậm chí một chút biểu cảm trên mặt cũng không có.

Này này! Ta là quái vật Elizer đây? Thật không nghe tin đồn đó à?

Alisha không biết rằng tổ kỵ sĩ chỉ duy nhất có một đứa con gái và tên của vị ấy đã lan truyền khắp ngôi trường từ cung điện đến tai mấy nhà quý tộc không ai là không biết nên khi Alisha vừa giới thiệu xong thì họ cũng chẳng có ngạc nhiên gì là chuyện bình thường.

Sau khi giới thiệu xong cả bốn người đều liếc nhìn nhau đợi khoảng mấy phút thì đội trưởng Eric khinh thường lên tiếng.

"Tôi may mắn thật đấy? Cả ba đại gia tộc đều chung đội với tôi."

Cả ba người được Eric nhắc đến thì sững sờ một chút rồi hiểu ngay lời nói của Eric là có ý gì.

Hắn ta...

Không phải là ghét quý tộc đấy chứ?

Tiger nhú mày lên tiếng.

"Này đội trưởng, tôi không biết anh có thù ghét gì với quý tộc chúng tôi nhưng xin hãy nhớ bây giờ chúng ta là một đội, nhiệm vụ của một thành viên trong đội là đoàn kết lẫn nhau, anh là đội trưởng xin hãy chú ý điều đó."

Ta cùng Minta đứng ở một bên xem thì Minta lên tiếng ủng hộ lời nói của Tiger.

"Đúng vậy!! Đội trưởng hãy nghe Eric nói."

Ta nhìn ba người đứng ở mặt, biết thứ gì là tốt nhất nên ta cũng ủng hộ lời nói của Tiger.

"Eric, anh là một đội trưởng thì hẳn anh biết thứ gì mới có thể tốt cho đội, vậy nên hãy nghe theo lời Tiger và bỏ qua sự chán ghét với chúng tôi."

Đúng là lời ta nói chẳng có một tia cảm xúc nào trong đó, làm sao để cái đội này trở nên hòa hợp khi một người chán ghét quý tộc và ba người còn lại đề phòng lẫn nhau?

Nhất thời ta cảm thấy mình lại hiểu thêm gì đó về con người. Trong lòng như có một cái gì đó vừa mở khóa.

Eric và Tiger nghe ta gọi thẳng tên hai người thì nhìn ta bằng ánh mắt không có phép lịch sự.

Alisha: Có tin tôi giết hai người luôn hay không?

Minta nghe ta nói thế thì cũng khuyên Eric nghe theo, cuối cùng vì tổ đội hẳn ta mới đành làm theo lời Eric.

Khi đội đã được ổn định, cả bốn người đều cảm thấy động tĩnh ở khắp nơi xung quanh tổ kỵ sĩ.

Ta cùng ba người họ tập trung nghe những đội khác ở kế bên thì mới biết họ đang cãi nhau vì không hợp, sau khi xem xong đội năm liền nhận ra đây là một bài kiểm tra của Sylia.

Chắc...

Sylia cũng thật biết suy nghĩ, tùy tiện chọn đội cùng phân đội trưởng khiến cho những người trong đội xích mích lẫn nhau.

Nhưng như vậy cũng thật lợi hại, tìm hiểu những học sinh mới cùng những gì họ ghét.

Sylia thật là xấu xa.

Thế là đội năm đứng bất động tại chỗ.

Trong lòng mỗi người đều có một suy nghĩ đó chính là đừng nên chọc cô giáo của bọn họ.

Riêng ba con người quý tộc Gerhrate, Elizer, Betorin hiện đang nhìn nhau nhưng trong đầu lại suy nghĩ tại sao Sylia lại cho ba đại gia tộc ở chung một đội. Sylia cô là đang muốn làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Bài kiểm tra của Sylia : Hang động quái vật

"Này mau đi thôi, chúng ta phải đến đó trước khi trời tối."

Tiger lo lắng nếu như không đi mà cứ tiếp tục thế này thì đợi đến khi trời tối sẽ không đi được.

"Nhưng mọi người..."

Tiger nhìn Minta đang lo lắng cho những học sinh mới, thở dài một cái rồi mở miệng nói với cậu.

"Minta, họ sẽ nhận ra điều này ngay thôi."

""Nhưng..."

""Không nhưng nhị gì hết, nếu chỉ vì một vấn đề nhỏ này mà gây xích mích lẫn nhau thì họ không xứng đáng trở thành một kỵ sĩ.""

Nói xong ta lờ mờ Minta một cái rồi cùng đội trưởng Eric đi ra ngoài.

Tiger đi theo phía sau, Minta lật đật đi theo ba người, lần cuối quay đầu lại nhìn phía sau thì bất ngờ khi không thấy đội một ở đâu, Minta kì lạ hỏi Tiger.

"Này Tiger, đội một đâu mất rồi?"

Ta cùng Eric đi phía trước nghe Minta hỏi vậy bất ngờ dừng bước đi, quay người lại nhìn Minta cùng Tiger.

Cả bốn người nhìn nhau trong đầu đều có chung một suy nghĩ, đội một đã đi trước lúc nào không hay.

"Rốt cuộc đội đó gồm những ai mà còn có thể nhận ra nhanh hơn chúng ta?"

Ta lúc đầu nhìn Tiger đang nói, thật là lúc Sylia đọc tên các đội ta không hề chú ý nghe, với lại cô ấy chỉ đọc tên đầu đọc họ, sao mà có thể xác định được danh tính của họ?

Đội trưởng Eric không nói gì rồi cũng bước đi ra khỏi cổng trường, ba người còn lại đang nhìn nhau nhanh chóng đi theo ở phía sau.

Bell đứng ở trên lầu nhìn Alisha đi cùng ba người khác ra khỏi cổng thì thở dài, trong lòng thì lo lắng liệu Alisha có ổn không?

"Này! Đang lo lắng cho Alisha à Bell?"

Đang lo lắng thì có một giọng nói vang lên, cậu giật mình quay người lại nhìn.

Bell nhìn hai người trước mặt khóe miệng hơi co rút.

Đương nhiên cậu biết đây là ai rồi, tên đeo mắt kiếng tên là Ean là anh trai của Eric cùng đội với Alisha còn tên tóc vàng tên George đứng bên cạnh là bạn thân của anh ta và cũng là kẻ cuồng Alisha...

"Đúng vậy, Alisha lần này không có tôi bên cạnh liệu cô ấy có xảy ra chuyện gì thì tôi không biết phải làm như thế nào nữa."

Bell cúi đầu nhìn mặt đất trong mắt lộ ra mấy tia quý dị.

Tiếc là hai người kia không nhận ra, họ chỉ thấy trên người Bell có mang theo sự buồn bã lo lắng.

George cười lên tiếng an ủi Bell.

"Không sao đâu, Alisha cô ấy luôn mạnh mẽ mà!!"

Ean hừ một tiếng cũng mở lời an ủi Bell theo cách của anh ta.

"Con quái vật đó mà xảy ra chuyện gì!"

"Các người không biết, lần đầu Alisha xuống giường đã ngã xuống, tôi đã phải giúp cô ấy rèn lại sức mạnh, nhưng chỉ trong thời gian ngắn thì cô ấy đã chạy đến đây để hoàn thành khóa học."

Nói xong Bell nắm chặt hai tay lại, sự âm thầm của Bell nhanh chóng lan truyền trong không khí.

Đột nhiên George la lên khiến hai người kẻ bên giật mình.

"NÀY!!! Cậu nghĩ Alisha yếu đuối đến thế ư? Alisha rất mạnh mẽ tôi chắc chắn điều đó, không gì có thể làm gục cô ấy được, huống chi kẻ bên cô ấy còn có tiền bối Yuki."

Khi lần đầu nghe Bell nói Yuki là hộ vệ của Alisha tất cả mọi người trong tổ đều rất ngạc nhiên.

Yuki trong tổ kị sĩ cũng có chút danh tiếng, hẳn ta là kị sĩ trẻ nhất của vương quốc đến cả kị sĩ huyền thoại còn phải trầm trồ nữa mà.

Yuki? Cậu không tin hẳn, chính hẳn là một hộ vệ thế mà lại không bảo vệ được Alisha khiến cô ấy rơi vào hôn mê không rõ nguyên nhân.

Ngẩng đầu nhìn George đang nổi giận trước mặt, cậu nói.

"Biết rồi."

Nói xong xoay người đi vào trong.

Hai người ở đằng sau nhìn Bell đi khuất, Ean vỗ lưng George khuyên nhủ.

"Cậu biết cậu ta luôn ở bên cạnh Alisha mà, lo lắng cho cô ấy cũng là chuyện đương nhiên."

George không biết lấy đâu ra chiếc khăn tay vừa cần vừa hướng về phía Bell đi khuất nói.

"Làm như tôi không lo cho cô ấy đấy! Alisha của tôi không bao giờ yếu đuối như cậu ta nói."

Một cái đấm được giáng lên trên đầu George.

"Ai là Alisha của cậu hả!? Nói chuyện cũng phải biết suy nghĩ chứ!! Cậu có biết hình tượng hiện tại của cậu giống một người phụ nữ đang đi đánh ghen không?"

"Huhu... Sao cậu cứ đánh vào đầu tôi thế?"

Ean đen mặt nhìn người không biết xấu hổ đang khóc ướt đầm cả mặt, thở dài một cái Ean kéo tai George đi vào trong.

"Oái!! Đau đau..."

Trên xe ngựa mà đội năm đã thuê, ta cùng Minta đang gặm bánh mà Tiger moi được trong áo anh ta ra.

Không thể không công nhận bánh này cực ngon, vừa giòn vừa dai vừa ngọt chỉ khổ là phải gặm và nhai từ từ thôi.

Do gặm bánh nên ta và Minta hiện tại nhìn rất giống hamster đang gặm hạt dẻ khiến cho Tiger ngồi đối diện nhìn thấy phải bật cười.

Ta cùng Minta lườm Tiger một cái rồi tiếp tục tục nhắm mắt gặm.

Trong đầu hai người chỉ có một suy nghĩ đó chính là thật hạnh phúc khi được ăn...

Còn Eric thì nhớ đến động vật nhỏ đang nuôi ở nhà.

Eric nhìn cả ba hừ một tiếng rồi tiếp tục nhắm mắt tạo cho mình một thế giới riêng.

Không gian đội năm cứ như vậy duy trì cho đến khi xe ngựa chạy gần đến nơi mà Sylia đã bảo.

Đến nơi đã là buổi trưa.

Ta nheo mắt nhìn cánh cổng đen ở phía xa, tự hỏi chính mình trong đó sẽ có gì.

Cánh cổng tỏa ra mùi nguy hiểm khiến cho đội năm phải cảnh giác.

Xuống xe ngựa, ta trả tiền cho người lái xe rồi cùng ba người còn lại đi đến cánh cổng. Đến gần thì thấy một đội bốn người đang nhìn chúng ta bước đến.

Ta chắc hẳn đây là đội một.

Tiger mở miệng nhắc nhở mọi người.

"Đừng gây sự với họ."

Ta cùng Eric và Minta cũng không có ý kiến gì. Suy nghĩ lại một lần nữa ta bước đến hỏi đội một.

"Mọi người vẫn chưa vào à?"

Người thanh niên to con nhất trong số họ trả lời.

"Đang chờ các người."

"Cái gì!?"

Đội năm bắt ngờ, chờ chúng ta ư?

Nhìn phản ứng của đội năm, đội trưởng đội một lên tiếng nói chuyện.

"Công sẽ không mở nếu như chỉ có một đội."

Đội năm Sylia...

Đội trưởng đội một vừa nói xong thì cánh cửa mở khóa một tiếng rồi từ từ mở ra.

Ta nhìn cánh cửa tự động mở mà khuôn mặt tràn đầy cảm xúc.

Thứ nhất là người nơi đây không tin vào ma nếu có người tin vào ma chắc chuyện đang xảy ra trước mặt này sẽ khiến họ ngất xỉu.

Thứ hai, có cái gì đó khủng khiếp đang vang lên trong não cảnh báo ta từ khi cánh cổng được mở.

Có thứ gì đó rất kinh khủng ở trong đó...

Cảm giác này cũng tương tự khi lần đầu ta gặp Maou, có điều lần này thì nhẹ hơn.

Thật phấn khích!! Ta nắm chặt chuỗi kiếm đeo ở bên hông rồi cùng mọi người bước vào cổng.

Sau khi tất cả mọi người bước vào, cánh cổng sau lưng đóng một cái rầm thực mạnh khiến mặt đất rung nhẹ lên.

Một thành viên của đội một lại gần cánh cửa đẩy đẩy rồi nói.

"Cửa khóa rồi."

Nghe vậy cũng không ai nói gì rồi tiến vào bên trong, trước mặt lại xuất hiện hai lối đi. Ở giữa lối đi thì có một cái bàn ở trên mặt bàn là một tờ giấy.

Ta cúi đầu nhặt tờ giấy ở trên bàn lên rồi đọc cho mọi người nghe.

"Mỗi đội chỉ được đi một hướng."

Hai đội đều đặt tầm nhìn trên người đội trưởng của mình, nhận được ánh mắt của cả đội, hai đội trưởng chọn cho mình một hướng rồi tiếp tục đi.

Minta lại lên tiếng hỏi mọi người.

"Liệu đội một có ổn không?"

Nghe được câu hỏi của Minta ta chỉ biết thờ dài, Minta thật là một cậu bé lương thiện, không biết gia tộc cậu ta nghĩ gì mà lại cho cậu đến đây làm kỹ sĩ...

Tiger xoa đầu Minta cũng không nói gì mà đi tiếp, riêng đội trưởng thì có liếc nhìn qua nhưng cũng không nói gì.

Đi càng sâu thì ánh sáng trong hang động càng tối, ta đột nhiên có cảm giác không được tốt.

Quả nhiên chuyện ta không để ý tới thì lại xảy ra. Tiếng quái vật gào rống vang lên rất to khiến mọi người phải bịt tai lại.

Ta hoảng hốt, thế nhưng cái hang động tối đen này lại là một dungeon.

Chỉ vì lo lắng chính mình sẽ bị death end dẫn đến cái chết nên chỉ suy nghĩ tham gia vào tổ kỹ sĩ để rèn lại bản thân nhưng lại không chú ý đến cái khác và không biết rằng thế giới này cũng có quái vật.

Chắc! Cái game này cũng thật quá đáng, khi chơi nó chẳng hề nhắc gì đến quái vật khiến ta nghĩ đây chỉ là một thể giới chính trị cùng chiến tranh bình thường.

Cái game đáng ghét!!

"AliShA CẦN tHận!!"

Bỗng nhiên Iori la lên khiến ta giật mình chưa kịp phản ứng thì có thứ gì đó quất vào bụng khiến ta văng ra xa.

Ba người còn lại nghe được động tĩnh cũng lo lắng cảnh giác xung quanh riêng Minta thì hoảng hốt gọi tên ta rồi muốn chạy đến nhưng bị ta quất một tiếng thì đứng im bên cạnh Tiger.

"Tôi không sao, đừng chạy đến, mau đứng im một chỗ cùng với Tiger đi."

Phun ra một búng máu, ta chống người đứng lên.

Con quái này tập kích bất ngờ à?

Sylia, cô nghĩ gì mà lại cho những học sinh mới đi đánh quái khi mới bắt đầu khóa học chứ?

"Eric mau phân tích quái vật rồi hãy cho Minta và Tiger biết phải nên làm gì, tôi sẽ quan sát di chuyển của con quái này."

Ta la lên rồi xé một miếng vải trên áo bịt mắt lại rồi lắng nghe tiếng động xung quanh.

Thật sự rất cảm ơn ông thầy Euclid biến thái vì đã dạy cách quan sát mọi vật chuyển động trong bóng tối.

Thật sự rất cảm ơn...

Tình hình bên đội một cũng giống với đội năm bên này. Cũng chẳng khá khẩm hơn khi người trong đội không có kinh nghiệm chiến đấu.

Ngoài cổng có ba người đang đứng, một người đứng xa là Yuki còn hai người đứng gần nhau là Sylia và một chàng trai.

Sylia cười khúc khích nhìn quả bóng đen trên tay, người kế bên liếc nhìn thờ dãi rồi nói.

"Syli, cậu không nghĩ như thế sẽ khiến bọn nhỏ bị thương à? Cái này cũng hơi quá rồi..."

Sylia liếc nhìn chàng trai bên cạnh cô hừ một tiếng mở miệng oán trách.

"Vậy ai là người khiến cho tôi phải dạy cho bọn trẻ này hả? Rõ ràng Raran là giáo viên dạy cho khóa này thế mà lại chuyển sang tôi."

"Đừng gọi biệt danh..."

"Ít nhất tôi không như con nhò Ela kia, cho học sinh mới của tổ pháp sư ngâm trong nước, nhốt trong băng, đứng quanh lửa để cảm nhận sức mạnh của những nguyên tố."

Chàng trai với biệt danh Raran sờ sờ đầu nói.

"Thật sự không hiểu hai người vì gì mà ghét nhau như thế, haha..."

Vì anh chứ ai, Sylia thầm bổ sung trong lòng.

Nếu như Falu ở đây thì có thể nhận ra người này chính là người mà cậu đang tìm.

Tiểu thư cậu vẫn chưa bước vào vương quốc Hafurion mà bị kẹt lại ở một cái thôn nhỏ, nơi mà cậu tìm thấy được một cô gái với hai cái lỗ tai thú và cô gái đó cũng chính là người đi theo bên cạnh Falu sau này.

Sylia liếc nhìn phía xa nơi Yuki đang đứng nhìn cánh cổng thì thờ dãi một cái.

Hộ vệ của cô gái đó thật phiền phức, cậu ta đã xông lên phá cửa năm lần rồi.

"Này Raran, giao tên kia cho cậu đấy."

"Đã nói bao nhiêu lần rồi đừng gọi biệt danh mà..."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Một đêm tại hang động quái vật

"Này đội trưởng!! Cậu đang làm gì vậy??"

Ta gào lên như một con điên.

"Đội trưởng!! Tại sao anh cứ luôn hành động một mình vậy!?"

Ta lại tiếp tục gào gây ảnh hưởng đến vết thương vừa rồi, mặc dù nó chỉ là một vết thương nhẹ nhưng gào như thế này khiến cho bụng đau nhức.

Ôm bụng, ta nhìn Eric đang một mình chiến đấu.

Hắn ta không hề dẫn dắt đội mà lại tự mình xông lên.

Hắn ta...

Eric cầm kiếm chạy nhanh đến chỗ con rắn bị đâm vào trên thân nó nhưng lớp da quá cứng khiến kiếm của hắn cùng hắn ta văng ra.

Bị nó đánh lùi lại nhưng vẫn như cũ Eric lại một lần nữa cầm kiếm xông lên.

Con quái vật nhìn giống rắn nó cao bằng một người đàn ông trưởng thành thân dài hai mươi bảy mét. Đây là loại quái vật thuộc cấp B, đó là những gì Iori đã nói khi ta quan sát những bước đi chuyển của con rắn.

Tiger chắc một tiếng rồi cũng cầm kiếm xông vào đánh quái. Ta chạy nhanh sang chỗ Minta rồi phòng thủ.

"Minta, không sao chứ?"

Minta nhìn ra đầy lo lắng rồi nhìn sang đội trưởng cùng Tiger.

"Không sao, nhưng hai người họ..."

"Họ sẽ không sao nhưng nếu tiếp tục như vậy tất cả sẽ chết hết. Đội trưởng, hắn ta không muốn dẫn dắt đội!..."

"Alisha!!! Phải làm gì đó thôi... Nếu mọi người chết, tôi lại sẽ phải cô đơn một mình mất..."

Minta ngăn người nhìn ta bằng ánh mắt tăm tối, mặc dù không nhìn thấy được cậu ta nhưng ta lại thấy được rất rõ cậu ta hiện như thế nào.

Ánh mắt của Minta khiến ta cảm thấy rùng rợn, cậu ta thế nhưng lại là một nhân vật nguy hiểm.

Nhìn Minta qua một lớp vải bịt mắt, ta mỉm cười xoa đầu cậu ta rồi nói.

"Đừng lo Minta, Onee-sama sẽ xử lý những việc còn lại, cậu hãy ngoan ngoãn đứng ở đây..."

Minta lấy được một chút ánh sáng trong mắt nhìn ta bằng ánh mắt mù mịt.

Ta mất tự nhiên ho hai tiếng, ánh mắt của cậu ta thật dễ gây hiểm họa.

Chuyển tập trung trên con quái vật ta chạy nhanh đến chỗ Eric và cho anh ta một cái tát vào mặt.

Eric ngã xuống nhìn ta bằng ánh mắt phẫn nộ, ta nắm cổ áo tên đội trưởng Eric lên và gào vào mặt hắn.

"Tên đội trưởng khốn kiếp này!! Anh nghĩ gì mà lại hành động một mình vậy?? Anh không tin tưởng chúng tôi ư? Anh quên chúng ta là một đội à? Anh phải tin tưởng vào những thành viên của đội chứ!!?"

Thường thì như thế này thì phải khóc cho thêm phần cảm xúc. Nhưng ta lại không thể khóc được nên đành phải "nói" tiếp.

"Chúng tôi vẫn luôn ở bên cạnh anh vậy nên hãy ra lệnh đi! Hãy làm điều mà một đội trưởng nên làm!!"

Gào xong ta nhìn hắn bằng ánh mắt động đội nhưng vô ích vì ta đã bị mất lại.

Haizz, đòi...

Đội trưởng Eric có vẻ nhận ra điều gì đó rồi nhìn mọi người bằng ánh mắt do dự cuối cùng chấp nhận.

"Tôi chỉ tin mấy người một lần này thôi đấy..."

Thở dài một tiếng ta buông cổ áo hần ra, tên này thật ngoan cố.

"Alisha cùng Minta gây sự chú ý của nó, tôi cùng Tiger sẽ tấn công."

"Rồ!!"

Ba người hô to rồi bắt đầu chia ra.

Ta chạy nhanh đến chỗ Minta rồi bế cậu ta lên đứng chuẩn kiểu bế công chúa rồi chạy tiếp nhằm gây sự chú ý của con rắn.

Minta hoảng hốt ôm cổ ta chưa kịp hỏi thì ta lên tiếng nói.

"Gây sự chú ý cho con rắn, tôi sẽ chú ý giữ cậu an toàn."

Minta gạt đầu rồi rút kiếm ra khỏi vỏ và ném vào mắt con rắn.

Alisha:...

Không hiểu sao cách này có tác dụng và con quái vật đã đưa tầm nhìn của nó vào Minta, ta cố gắng vận hết công sức chạy trong khi Minta gây sự chú ý. Chuyện còn lại đành nhờ vào hai người kia rồi.

Đội trưởng cùng Tiger hợp sức, hai người hai bên dùng kiếm đâm vào thân con rắn rồi tiếp tục chạy trong khi kiếm ở bên trong cơ thể con rắn gây ra một vết dài hai bên thân con rắn.

Đội trưởng nhìn Tiger hai người cùng gạt đầu rồi dùng hai tay cầm kiếm đem tất cả sức mạnh để lên kiếm rồi chém đầu con rắn từ dưới lên.

Ta nhìn đầu con quái vật đang từ từ rơi xuống chỗ ta đang chạy, ta dùng sức nhảy lên đầu con rắn lộn một vòng trên trời, đáp xuống an toàn ta thả Minta xuống đất.

Mở miếng vải được quấn trên mắt ra, ta thở phào nhẹ nhõm. Không nghĩ đến quái vật cấp B lại bị hạ dễ dàng như vậy.

Ta gõ gõ bộ giáp gần hông trên người, cảm ơn người, người đã cứu ta một mạng đấy...

Nhắc đến giáp ta mới nhớ đến những bài học của Euclid đều có tác dụng ở trong đây.

Bài học của Euclid quả thật rất tốt nhưng vấn đề là ở ta. Ta chỉ vừa mới phục hồi lại sức mạnh không thể mặc giáp mà chạy nhanh như vừa rồi được, cơ thể này ta thật không hiểu rõ về nó.

Alisha, cô đúng là một con quái vật đấy...

"Mau đi tiếp thôi, trời đã tối. Sylia đã nói cô ấy sẽ chờ chúng ta ở cổng vào sáng mai, mau nhanh đi tìm lối thoát thôi."

Thoát khỏi suy nghĩ ta nhanh chân đuổi theo mọi người.

Bên đội một cũng vừa hạ xong một con quái thú.

"Đội trưởng cậu ổn chứ?"

Đội trưởng đội một đứng lên đi tiếp rồi nói.

"Không sao, hãy tiếp tục đi, đừng làm trễ thời gian."

"Rồ."

Những đội còn lại vào hang động sau hai đội trước cũng đang tìm cho đội mình một lối thoát.

Ngoài cổng, Sylia cùng Raran đang ngồi nướng thịt dưới đêm sao.

Bỗng nhiên Raran bật dậy làm Sylia ngạc nhiên khiến miếng thịt trên tay rơi xuống đất.

"Sylia, tớ thấy thể này không đúng lắm. Chúng ta ngồi đây ăn trong khi tại nhô ở trong đó. Lỡ đâu mấy con quái vật của cậu đánh chết chúng nó hoặc chết vì lạnh thì sao?"

Sylia liếc nhìn Raran rồi mở miệng nói.

"Không sao đâu tớ đã kiểm tra hết những học sinh mới này và sắp xếp đúng rồi, mỗi một đội sẽ có một đứa có khả năng dẫn dắt cả đội khỏi cái chết,

huống chỉ trong đó cũng chỉ có ba mươi cái mê cung."

"Ba mươi cái mê cung?? Cậu điên rồi à? Cậu muốn phản nước à?"

"Raran... Cậu biết rằng tớ chỉ đang dạy thay cậu thôi mà, những học sinh mới này cần phải chịu đau mới có thể sống sót..."

Raran nhìn vào mắt cô gái đang gặm thịt trước mặt.

Lại như thế nữa rồi, đôi mắt của Syli nó không hề có cảm xúc, trong đó chỉ có duy nhất màu đen vô tận.

Từ khi được tái sinh ở thế giới này Sylia là người duy nhất mà anh không thể hiểu được, ngay cả Ela cũng không hiểu rõ cô ấy.

Anh phải làm sao để Syli có thể chia sẻ câu chuyện của cô ấy đây?

"Syli..."

Syli nhìn Raran rồi mỉm cười.

"Đừng lo Raran, tớ chơi đương nhiên phải có giới hạn rồi dù gì Arthur cũng đang nắm giữ điểm yếu của chúng ta, cậu biết tớ sẽ không gây cản trở cậu mà."

Cậu gọi đây là chơi ư?

Ngược nhìn Syli anh tính mở lời nhưng Syli đã lên tiếng trước.

Sylia hướng về phía bóng trắng xa xa kia la to.

"Này chàng hộ vệ có muốn ăn cùng chúng tôi không??"

Yuki quay sang nhìn hai người rồi tiếp tục nhìn cánh cổng.

Sylia thờ dãi.

"Hắn ta đúng là một chàng trai dễ xấu hổ."

"Tớ không nghĩ thế..."

Chưa nói xong thì bị Sylia nhét thịt vào miệng.

"Ăn thịt đi Raran."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Cái ôm bất ngờ từ Maria

Cánh cổng màu đen từ từ mở ra, bên trong là một đàn người chạy ra ào ào, tất cả họ đều có chung một biểu cảm kinh hãi trên mặt.

"Cuối cùng cũng được ra ngoài!!!"

Tất cả hét to rồi từng người một ngã xuống bất tỉnh.

Riêng Alisha, người đi ra cuối cùng đang ho sặc sụa vì bột ớt rơi trúng mặt.

Alisha thề sẽ không bước chân vào đó nữa...

Nhìn bầu trời trong sáng phía trước ta vui mừng rơi nước mắt, cuối cùng cũng hoàn thành bài kiểm tra kinh dị này.

Chưa đi ra khỏi cổng thì một bóng người xẹt nhanh qua bên ta lên.

Do phản ứng cơ thể khiến ta ôm chặt cổ người vừa bế ta lên, giờ ta đã hiểu cảm xúc của Minta khi bị người ẵm lên bất ngờ.

Ngược mặt lên nhìn người này thì phát hiện đây là Yuki, do hắn nhìn ta không ngừng nên ta đành phải chyiển hướng nhìn sang chỗ khác.

Còn về Yuki nghĩ gì thì chỉ có mình hắn mới biết.

Yuki nhìn Alisha đang ở trong lòng hắn thì thở phào nhẹ nhõm.

Chủ nhân không sao, hắn có thể yên tâm rồi.

"Này Alisha!!! Làm gì ở đó đấy?? Mau đi thôi không thì đừng trách chúng tôi lại bỏ cô ở lại một mình."

Nghe được giọng của Tiger vang từ đằng xa ta nhanh chóng kêu Yuki thả ta xuống.

"Yuki nhanh thả ta xuống!"

Hắn ta nghe lời nhẹ nhàng thả ta xuống.

Alisha:...

Chân được chạm đất, ta nhanh chóng chạy về đội năm thì bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó nên quay đầu lại nói với Yuki.

"Yuki người có thể đi chung xe với Sylia!"

Nói xong thì ta chỉ tay sang hướng Sylia đang đứng.

Yuki nhìn theo hướng tay của Alisha thì thấy Sylia đang mỉm cười vẫy tay với hắn.

Chủ nhân nếu đã nói vậy thì phải nghe theo thôi...

Yuki đành chấp nhận đi cùng xe cùng Sylia.

Khi trở về tổ kỹ sĩ thì học sinh mới bọn họ bị đàn anh dồn ép hỏi bài kiểm tra thế nào thì từng người bắt đầu xanh mặt từ chối trả lời.

Chẳng ai biết được bài kiểm tra đó kinh khủng thế nào, về sau những học sinh mới được phong danh kỹ sĩ khi nghe đến cái tên Sylia thì sợ hãi dằng trảo từ chối không bao giờ học lại khóa cô ấy nữa...

Ta cùng đội năm bước vào thì một cái bóng người nhào đến, ta đen mặt thở dài không phải nữa chứ?

Bóng người kia chưa kịp đến gần thì bị một cái bóng người khác đánh bay, ta đỏ mặt vội nhìn người bị đánh bay kia, khi nhìn rõ người bị đánh bay kia thì ta lại thở dài một lần nữa, hóa ra là George.

Geez!! Cậu ta lúc nào cũng vậy.

Ta mặc kệ George đang nằm đằng kia, cứ để cho Ean chăm sóc cậu bạn thân của cậu ta là được.

Quay lại nhìn thì thấy Bell đang lo lắng hỏi ta có bị thương chỗ nào không rồi đi một vòng quanh ta quan sát.

Ta nhìn hành động của cậu ta bằng ánh mắt vô cảm.

Cảm xúc ngu ngốc của Bell thật khiến ta kinh tởm.

Nhưng biết sao được dù gì đây cũng là cậu bé ta yêu nhất, ta không thể nào làm tổn thương Bell được.

Tình cảm vốn là một thứ không nên có trong kế hoạch, quan hệ giữa ta cùng Bell cùng lắm chỉ là chủ nhân và hộ vệ.

Nở một nụ cười ta xoa đầu cậu ta.

"Bell, ta đã về rồi đây."

Giả tạo, điều ta cần làm là dùng cảm xúc giả tạo này để che mắt mọi người.

Đúng vậy... Ta vẫn làm rất tốt mà?

Quái vật quả nhiên vẫn rất kinh tởm.

Bản thân ta cũng thật kinh tởm.

Chợt một bàn tay vỗ lưng ta rồi một giọng nói vang lên.

"Này Alisha! Đang suy nghĩ gì đó?"

Ta hoảng hốt thoát ra khỏi suy nghĩ quay đầu nhìn người kế bên.

"Tiger, anh làm tôi giật mình đấy."

"Biểu hiện của cô nhìn chẳng giống bất ngờ gì cho lắm, mau vào thôi mọi người đều vào hết rồi cô định đứng ở đây đến khi nào nữa? Chàng Bell của cô cũng chạy vào bên trong rồi, thật là... Chỉ trừ cậu ta có chút xíu thôi thê mà đã xấu hổ bỏ chạy rồi. Khuôn mặt cậu ta đỏ lên cũng thật mắc cười haha..."

Ta nhìn anh ta bằng ánh mắt vô vị.

Thấy vậy anh ta cũng chỉ cười lên một tiếng rồi xoa đầu ta thật mạnh.

"Vào trước đây, cô cứ đứng đây đến tối luôn đi."

Nói xong anh ta bước nhanh vào trong.

"Này!! Tên khốn chết tiệt kia..."

Ta nhanh chóng đuổi theo Tiger, khi đuổi kịp ta phải đánh anh ta một trận mới được.

...

Thay một bộ váy ta thường ngày mặc khi không mặc đồng phục của trường rồi với tay lấy bức thư của Maria đang nằm trên giường.

Hôm nay Sylia cho mọi người nghỉ ngơi sau bài kiểm tra để lấy sức học cho ngày mai nên ta quyết định vào lâu đài để gặp Maria.

Trong thư, cô ấy nói muốn mời ta đến dự tiệc trà và trò chuyện cùng nhau, để được vào bên trong thì chỉ cần đưa ra huy hiệu của gia tộc.

Maria cũng đã ra lệnh mở cổng cho khách.

Trò chuyện như cô ấy viết trên thư chẳng qua chỉ để che mắt Arthur, xem ra có gì đó mà Maria muốn chia sẻ với người bạn thân này.

Thờ dãi, ta mở cửa đi ra khỏi phòng, ra ngoài cổng trường ta bước lên một chiếc xe ngựa đã chờ sẵn rồi ra lệnh cho xe chạy thẳng về lâu đài.

Xe ngựa nhanh chóng chạy đến cung điện, xuống xe ta đưa huy hiệu của gia tộc Elizer cho lính gác cổng.

Họ xem xét rồi mở cổng cho ta vào.

Đi vào thì ta thấy một người hầu đứng đợi ở gần đó, ta nghĩ chắc Maria đưa người đến dẫn đường.

Đi theo người hầu dẫn đến một khu vườn đầy hoa, ta có thể thấy Maria đang đứng ở đó mỉm cười hạnh phúc khi nhìn thấy ta.

Thế là cả hai dự tiệc trà, trò chuyện với nhau vài câu cho đến khi Maria muốn mời ta vào phòng cô ấy.

Đứng lên đi theo Maria vào phòng, Klaus hộ vệ của cô ấy đứng ngoài cửa canh chừng.

Maria nhìn ta bất ngờ bật khóc rồi nhào vào ôm ta.

Bị Maria đè lên người mặc dù cơ thể hơi cứng lại khi bị cô ấy ôm bất ngờ nhưng ta vẫn cười nhẹ rồi xoa đầu Maria.

Mở miệng, ta dịu dàng hỏi.

"Sao thế công chúa của tôi?"

---- Ngoài lề ----

Trang: Các bạn có thích nice boat ending không)? Ta hỏi vậy thôi chứ không định cho cái kết là như thế đâu nhé:v

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chia sẻ cơn đau

Maria kể ta nghe hết về những chuyện xảy ra xung quanh cô ấy, quả nhiên cô ấy cần một người tin tưởng để tâm sự.

Khi nghe đến phần vị hôn phu của cô ấy thì ta hơi sững sờ một chút rồi quay sang nhìn Maria đang chìm đắm trong câu chuyện của chính mình.

Hai vị ứng cử viên hôn phu kia sẽ không sống sót nổi sau chiến tranh.

Không phải ta sững sờ cái gì cái chết của hai người kia mà là vì cốt truyện của Maria đã được lập trình trong game.

Sau chiến tranh thì sẽ có một sự kiện xảy ra giữa Maria và Isora khiến cho cô công chúa này nảy sinh một thứ tình cảm điên loạn với anh trai của mình rồi đến cuối cô ấy lại chết dưới tay những kẻ tâm thần.

Nói đơn giản Maria chính là nhân vật nữ phụ trong route của Isora.

Thở dài trong lòng, ta đề Maria xuống giường.

Dù gì đi nữa cô công chúa này cũng là bạn thân của ta hơn nữa nếu để cô ấy có tình cảm với Isora thì việc đó sẽ ảnh hưởng đến xác suất tỷ lệ tăng cao về việc Heroine sẽ chọn route của Isora.

Mặt Maria đỏ bừng lên bối rối về việc tại sao người bạn thân của mình lại có hành động này.

Ta chính thức bật cool mode.

Kề sát vào tai Maria, ta nói những thứ cần phải nói rồi đứng dậy chào tạm biệt cô ấy.

Ra khỏi cửa thì gấp ngay khuôn mặt của Klaus, gạt đầu với anh ta một cái rồi bước chân khỏi cung điện của Maria.

Nếu Maria đã nói thế thì chiến tranh cũng sắp sửa bắt đầu rồi, ta phải cố gắng để trở nên mạnh hơn nữa.

Cốt truyện chính cũng sắp bắt đầu rồi...

Thở dài một cái ta dùng hai tay ôm chặt lấy thân mình rồi nhìn trời.

Vẫn chưa đến mùa đông nhưng sao lại lạnh thế này?

Vừa đi trên hành lang ta ôm chặt trái tim bị nhói này.

Không xong! Lỗi nguyên bắt đầu rồi, phải ra khỏi đây ngay lập tức.

Giữ trên mặt sự bình tĩnh nhưng bước chân ta lại nhanh hơn.

Quẹo phải ra khỏi khúc cua này là ra ngoài được rồi, cố lên nào...

Không biết có phải là tình cờ hay không mà ta lại thấy được Isora ở phía trước cũng hướng về đây.

Anh ta nói nhỏ một câu khi cả hai lướt qua nhau.

"Tiểu thư Elizer lúc nào cũng... thế này à? Không... phải là... mới đúng ahaha..."

Những gì ta nghe thấy khi bị cơn đau áp chồm chỉ có thể.

Rốt cuộc hần là đang nói gì? Ta nhú mày đi nhanh ra khỏi đây.

Maria ngồi đỡ đầu trong phòng tay bắt giắc chạm vào chỗ người bạn thân đặt lên một nụ hôn.

Alisha, những gì người nói là thật sao?

Tình cảm của ta không thể... cho... được sao?

Nó thật sự rất đau...

Alisha người thật sự có nghĩ về hạnh phúc của ta không?

Maria thở dài, lên tiếng với người đứng ở ngoài.

"Klaus, người sẽ luôn ở bên ta đúng chứ?"

Đợi một chút thì tiếng nói ở bên ngoài vang lên.

"Vâng, thưa công chúa."

Maria mỉm cười, vậy thì tốt rồi vì Alisha đã nói sẽ không ở bên cạnh cô mãi mãi.

Ra khỏi cổng lâu đài ta lên xe ngựa ra lệnh cho xe chạy thẳng về tổ kỵ sĩ.

Nằm trên băng ghế xe ngựa, ta ôm thật chặt vị trí trái tim của mình trong tay.

Đau! Đau quá! Thật sự rất đau!!!

Đau đến mức ta muốn bóp nát trái tim này.

"CỐ GẮNG CHỖNG CỨ ĐI Alisha."

"Không được Iori n...ó đau q...uá."

"Chỉ vì một CON NGƯỜI NHỎ NHỎ MÀ NGƯỜI LẠI SỬ DỤNG MỘT LỜI NGUYỄN TUYÊN CÁI CUỐN SÁCH ĐÓ SAO?"

"Iori..." Người biết là ta sẽ làm mọi thứ để không gì có thể cản trở kế hoạch của ta mà.

Ta nghe thấy Iori thở dài một cái rồi từ từ xuất hiện trước mặt ta.

Iori xuất hiện, vậy là hẳn ta không ghét cơ thể này...

Ta nhào vào Iori, ôm chặt lấy hắn.

"Iori Iori Iori..." Ta liên tục gọi tên hắn.

"Alisha... Lần sau đừng sử dụng cuốn sách đó nữa, được chứ?"

"Chỉ sử dụng khi gặp nguy hiểm thôi, hứa với ta được không?"

"T...a bi...ết r...ồi hứa v...ới ng...ười đó..."

"Tốt, hãy cùng chia sẻ cơn đau này nào."

Nói xong Iori ôm lấy ta đặt trên đùi hắn, ngón tay hắn cùng ta đan vào nhau.

Iori Iori Iori...

Môi của Iori đặt lên môi ta.

Ta nhắm mắt lại cảm nhận sự phấn khích trong người.

Iori không ghét cơ thể này là một điều tốt nhưng ta lại không thích để hắn cùng một người con gái khác tiếp xúc cơ thể ngoài ta...

Cái cảm giác này là thế nào?

Iori Iori Iori...

Iori là một người quan trọng cực kỳ quan trọng trong đời ta, ta đương nhiên sẽ không để ai đụng vào Iori ngoài ta.

Cơn đau từ từ chấm dứt, Iori dời môi hắn ra khỏi môi ta.

Ta ngược đầu mỉm cười nhìn Iori.

"Cảm ơn người Iori."

Iori nhìn ta không nói gì rồi quay trở bên trong cơ thể ta.

"Á!!!"

Ta trực tiếp đặt mông xuống sàn xe.

Xoa xoa mông đứng lên ta chửi hắn.

"Iori cái tên khốn khiếp!!! Ít ra người phải đặt ta lên ghế ngồi rồi quay về trong chứ!!!"

Nghe thấy tiếng cười của hắn làm ta càng thêm tức.

Cái cảm giác gì đó cứ biến mất đi.

Ta không cần phải có cảm xúc với ai khác ngoài anh trai, kể cả Iori có là một người đặc biệt đi nữa thì hắn vẫn sẽ không thể nào thay đổi được cảm xúc duy nhất của ta dành cho anh trai.

Em phải làm sao đây anh trai?

Em thật sự rất nhớ anh...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33-2: Ngoại truyện Anh trai : Tình yêu của em gái

Trang: Sẵn nói luôn tất cả phần ngoại truyện mình đều sẽ dùng ngôi thứ nhất cho nhân vật. Vì ngoại truyện của nhân vật đều là do chính họ kể ~

Hôm nay cũng vậy, trông em thật kinh tởm.

Từ lần đầu cứu em khỏi bọn quái vật kia tôi đã biết em là người quan trọng mà tôi phải bảo vệ suốt đời nhưng mỗi lần nhìn em tôi lại cảm thấy kinh tởm.

Dĩ nhiên tôi có thể cảm nhận được tình yêu của em dành cho tôi.

Một con quái vật mà lại có cảm xúc? Mà cảm xúc đó lại là tình yêu và nó lại giành cho chính anh trai mình.

Ah...

Cảm xúc của em dành cho tôi, nó thật khiến tôi cảm thấy kinh tởm.

Kinh tởm cảm xúc của em kinh tởm các thứ của em nhưng tôi vẫn yêu em.

Khuôn mặt của em, vóc dáng của em, cơ thể của em tôi đều yêu nó.

Anh trai yêu em gái cũng không phải chuyện lạ gì nhưng cái "yêu" này lại khác với những con người ở trái đất.

Đối với bọn quái vật như tôi và em, cảm xúc là một thứ không cần thiết.

Cảm xúc chỉ là một thứ rác rưởi khiến bản thân yếu hơn mà thôi.

Càng yêu em thì tôi lại càng kinh tởm em, nó cứ như một lời nguyền vậy.

Tôi luôn dùng khuôn mặt dịu dàng để đối mặt với em nhưng khi nghe em ngọt ngào gọi hai từ "anh trai" khiến cho sự dịu dàng trên mặt tôi tan biến, chẳng mấy chốc tôi lộ ra sự chán ghét kinh tởm dành cho em, em cũng nhận thấy vậy nhưng vẫn chẳng nói gì mà lại cười thật tươi rồi ngồi kể tôi nghe hôm nay em làm gì.

Em vẫn yêu tôi dù tôi thể hiện sự chán ghét dành cho em.

Thật ngu ngốc...

Em gái tôi thật ngu ngốc.

Ở bên em càng lâu tôi lại càng muốn giết em.

Có vẻ đây là giới hạn của tôi rồi.

Lời nguyền này thật độc ác, nếu đây thật sự là lời nguyền tôi nhất định sẽ tìm cách để hóa giải nó nhưng thời gian của tôi lại không đủ.

Hôm nay là ngày cuối cùng tôi và em ở bên nhau.

Lãnh đạo đã ra lệnh cho tôi phải phá hủy thứ mà tôi và em đã cùng bảo vệ suốt nhiều năm qua.

Khi nghe tin đó tôi thật sự rất tuyệt vọng, đứng trước nhà lãnh đạo tôi không thể nào làm sai lệnh của anh ta được.

"Đây là cấp trên của cậu, dẫn cậu ta theo để hoàn thành việc thu nhập."

Tôi nhìn anh chàng đó, cấp trên của tôi.

Hắn ta không phải là một con quái vật, tôi có thể nhận ra điều đó khi nhìn thấy hắn ta.

Tại sao một người như hắn ta lại là cấp trên của tôi?

Tôi chỉ biết duy nhất cái tên của hắn là Viros.

Tôi cùng hắn ta đi đến trước mặt em tôi.

Em ấy rất vui vẻ khi nhìn thấy tôi đã về nhưng khi nhìn thấy người kế bên tôi thì hơi khựng lại rồi nhìn tôi bằng ánh mắt dè phòng.

Quả nhiên em ấy cũng nhận ra được sự nguy hiểm trên người Viros.

Tôi không nói với em một câu nào rồi cùng Viros thu nhập "cái thứ" mà chúng tôi đã bảo vệ.

Em rất giận dữ dò hỏi tại sao tôi lại làm như thế này. Tôi vẫn không trả lời em rồi nhanh chóng thu nhập tất cả rồi đưa cho Viros.

Tiếng la hét của em vang lên đau khổ.

"Anh trai!!! Dừng lại ngay!! Đó là thứ chúng ta đã bảo vệ suốt mấy năm nhưng anh chỉ vì hắn ta mà phản bội lại em ư??"

Phản bội? Tại sao em lại sử dụng từ này?

Tôi vẫn không nói gì nhưng Viros lại mất kiên nhẫn rút kiếm ra chém vào em, tôi nhanh chóng dùng tay ngăn kiếm của hắn lại.

Em đứng bất động nhìn tôi và Viros.

Biểu cảm trên mặt của em lúc đó tôi thật không muốn nhớ lại.

Tôi nói với Viros đem thứ này đi rồi phá hủy nó.

Hắn ta nhìn tôi rồi chuyển hướng nhìn sang em, Viros hắn ta thế nhưng lại cười khinh bỉ nhìn em.

Chuyện tiếp theo xảy ra là tôi chết dưới tay em chỉ để bảo vệ Viros.

Thật đau đớn nhưng cũng thật ghê tởm vì em chính là người đã kết thúc sự sống của tôi.

Đương nhiên là tôi có thể dùng em lại bằng một cách khác nhưng tôi cũng đã sống đủ rồi.

Nếu cứ tiếp tục sống như thế này thì tôi sẽ mất kiểm soát và giết em mất.

Em sẽ không ngăn tôi lại vì em không muốn làm hại người mình yêu.

Tại sao em lại ngốc như thế?

Nếu như tôi chết đi rồi thì em sẽ không cần chịu đựng sự chán ghét của tôi.

Ít ra em sẽ quên đi người em từng yêu...

Nhưng tại sao tôi lại cảm thấy cô đơn thế này?

Em gái...

Mở mắt ra tôi phát hiện mình chưa chết nhưng những ký ức về em đang dần dần mất đi.

Không được!! Những ký ức quan trọng về em tôi không muốn phải mất nó.

Dù tôi cố gắng đến thế nào thì vẫn không ngăn lại được, ngay cả cuốn sách đó cũng không giúp được gì.

Cứ như thế tôi quên đi mất em là ai? Khuôn mặt của em như thế nào? Lần đầu chúng ta gặp nhau...

Những gì tôi còn nhớ đó chính là tên tôi và tôi là một con quái vật ích kỷ.

Ngồi ôm đầu, tôi ngẩn ngơ nhìn người áo đen trước mặt.

Hắn nói tên hắn là Viros và là một người bạn thân của tôi.

"Anh có biết người tên Theresa không?"

"Không."

Khi trả lời xong thì tôi thấy Viros cười nhếch mép một cái và lẩm bầm "thành công" gì đó.

Theresa?

Tôi không hề quen biết người có tên là Theresa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ồi Không!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Rắc rối thứ nhất

*Kị sĩ đổi thành Kỵ sĩ (thật ra cũng chẳng khác gì nhau nhưng ta thấy người ta để Kỵ sĩ khá nhiều nên đổi lại thành Kỵ sĩ cho giống họ luôn.)

Sau khi biết được bên trong cánh cổng đen đó không phải là dungeon mà là một hang động chứa quái vật do chính Sylia sở hữu thì ta sốc cực nặng.

Người có khả năng triệu hồi quái vật ở thế giới này rất hiếm vì đa số người ở đây đều là kỵ sĩ cùng pháp sư.

Nếu Sylia là một pháp sư triệu hồi vậy thì tại sao cô ấy lại dạy cho tổ kỵ sĩ?

Chỉ có hai khả năng xảy ra trong trường hợp này.

1. Hết giáo viên.

Ta không nghĩ trong cung điện lại thiếu thốn người đến thế.

2. Dạy thay.

Cái này nghe hợp lý hơn.

Ta nghi ngờ khả năng của cô ấy còn hơn cả triệu hồi.

Giờ thì tại sao Sylia phải dạy thay giáo viên của tổ kỵ sĩ?

Trong khi ta đang suy nghĩ thì Sylia đã giải thích xong về bài huấn luyện đầu tiên của đội.

"Tốt lắm! Bắt đầu nào các em."

Tất cả mọi người bắt đầu di chuyển ra bên ngoài.

"Này Alisha, cô lại ngẩn ngơ gì đấy? Đi thôi!"

Eric lên tiếng kéo ta về thực tại.

"Hả gì cơ? À, từ từ đến liền đây."

Ta nhanh chóng chạy đến chỗ Eric cùng hai người kia.

Đến khi đến gần thì chỗ đứng của đội năm bỗng dung biến mất khiến cả đội rơi xuống.

"Trời ơi!! Gì thế này??"

Khi rơi xuống hố thì ta nghe thấy tiếng của các đội khác vang lên.

Eh? Những người khác cũng như thế này à?

Sylia đứng ở trên cầm một cái remote đã được ấn nút và cười thật to.

"Fufu ~ Đội nào sẽ hoàn thành trước đây nhỉ? Thật mong chờ. Giờ thì đi tìm Raran nào."

Nói xong, Sylia quăng cái remote đi, dùng ma thuật dịch chuyển rồi biến mất.

Ta cố gắng giữ cái váy đừng bay lên rồi lên tiếng hỏi mọi người.

Không hiểu sao ta có cảm giác Deja Vu.

"Chúng ta rơi như thế này khi nào mới dừng đây..."

"Không biết."

"Woaaa cái hố này sâu thật đấy."

"Tôi chóng mặt quá..."

Ta nhìn ba người họ mỗi người một câu trả lời.

"Ồ! Alisha cô mặc màu đen à?"

"Cầm nhìn lên."

Ta đen mặt nhìn Tiger, Eric cùng Minta nghe được giá vờ chưa nghe thấy gì hết.

Alisha...

Cố gắng giữ váy đừng bay lên thì ta phát hiện ra một điểm sáng ở phía trước.

"Sắp đến nơi rồi, cơ mà tôi không biết rằng Sylia lại làm mấy cái hố này đây..."

Khi gần thấy được phong cảnh bên ngoài hố thì vị trí rơi bị đảo ngược.

Mọi người rơi đè vào nhau.

"Này mọi người đừng đè tôi nữa!! Nặng quá đi mất!!!"

"Alisha bỏ đuôi cô ra khỏi mặt tôi!! Hử? *ngủi ngủi* Có mùi gì trên cơ thể cô đấy?..."

"Này! Eric đừng ngủi nữa, anh không phải là động vật đâu. Tiger bỏ mặt và tay anh ra khỏi ngực tôi!! Nhanh chóng đứng lên đi anh nặng quá đi mất!!!"

"Um um... Phù... Thở được rồi. Hửm?... Alisha... Ngực cô bị thêm đấy à? Thật không ngờ đấy..."

Cả ba người ngo ngậy khiến Minta nằm ở dưới càng thêm khổ chỉ có thể thốt nhỏ ra một từ.

"...Cứu..."

Ta cực khổ đẩy Tiger ra khỏi người rồi nhanh chóng kéo Minta đang nằm ở dưới Eric ra.

Tội thằng bé, cả ba người đều nằm đè lên cơ thể nhỏ bé đó, sức nặng của cả ba người đối với cơ thể của Minta đương nhiên là kém xa... Cơ mà hình như Minta bất tỉnh mất rồi.

Thở dài một tiếng ta bế Minta lên lưng của Tiger.

"Cậu ta bất tỉnh rồi, liệu hồn mà chăm sóc Minta cho thật kỹ đấy Tiger. Nếu không thì..."

Tiger cháy mồ hôi hột nhìn ta.

"Rồi rồi tôi biết mà."

Liếc Tiger xong ta chuyển hướng sang đội trưởng thì phát hiện hắn ta vẫn đang nằm dưới đất.

Alisha...Đội trưởng hình như anh tỉnh nằm ở đây luôn thì phải?

Kéo hắn ta lên ta nhìn hắn rồi báo cáo đội bị bất tỉnh một người.

Eric nhìn ta sờ sờ mũi hừ lạnh một cái rồi bước đi.

Ta giật giật khoe miệng, thật không hiểu nổi hẳn nghĩ gì trong đầu. Ta cùng Tiger nhanh chóng đuổi theo Eric.

"CƠ mà chúng ta phải làm gì thế?"

Tiger nhìn ta rồi nói.

"Alisha, cô lúc đó không nghe Sylia nói gì hết đúng không?"

Ta lập tức quay mặt sang chỗ khác.

Tiger thở dài bất lực kể lại những gì Sylia đã nói cho ta.

"Vậy là phải lấy lá cờ đó trước khi những đội khác giành được?"

"Đúng vậy."

Tiger vừa nói vừa cõng Minta nên đánh quẹt mồ hôi trên trán vào vai.

Thật thì lá cờ đó có liên quan gì đến bài huấn luyện lần này nhờ? Ta chẳng thấy có gì là tình đồng đội trong bài huấn luyện này.

Có thật là Sylia đang kết nối mọi người với nhau không?...

Haizz... Hoàn thành bài huấn luyện này thật nhanh rồi về thôi.

Địa điểm hiện tại ở đây là?...

Ta nhìn xung quanh thì thấy cây cối ở khắp mọi nơi. Đi thêm một chút nữa để ra ngoài vậy.

Ta cùng mọi người tăng tốc di chuyển ra ngoài.

Ôi trời... Trong khu rừng này toàn những con côn trùng cỡ lớn. Ughh, ta cảm thấy kinh tởm.

Rút kiếm, ta vừa dọn đường đi cho đội vừa giết những con côn trùng gây hại.

"Tại sao chém mãi mà vẫn không hết thế này?"

Ta rên rỉ với hai người kia.

Tiger nghe vậy cười nhạo khiến ta liếc nhìn anh ta. Tính chửi anh ta thì Eric lên tiếng khiến ta cùng Tiger im lại.

"Suýt. Có tiếng gì đó."

Tập trung nghe thì quả thật có tiếng "vo ve" cùng "xì xào" khá lớn đang vang lên.

Này... Không phải như ta nghĩ chứ?

Quả nhiên là nguyên một đàn côn trùng cùng một đàn ma thú cấp thấp đang chạy đến chỗ chúng ta đang đứng.

Arghh, không phải là xui đến thế chứ!?

"Tiger! Nhớ giữ thật chặt Minta vào. Nhớ đừng làm mất dấu nhau. Đội trưởng! Tôi không giỏi định hướng nên mọi chuyện còn lại nhờ anh."

Ta nhanh chóng chạy đến chỗ Eric bám tay vào áo hắn và ra lệnh chạy.

Nhìn mặt Eric có vẻ không được tốt vì tay ta bám vào áo hắn, nhưng vì mạng sống nên hắn ta mặc kệ ta làm gì và bắt đầu chạy.

Chạy kề bên Eric thật khổ sở. Ta không nghĩ đến hắn ta lại chạy nhanh như thế.

Nếu đây là một cuộc thi thể thao môn chạy đôi chắc chắn ta và Eric có thể đạt giải nhất.

Không hiểu sao ta lại có cảm giác muốn khóc.

Có thể vì chạy quá cực khổ chăng?

Nắm thật chặt áo hắn, ta vận hết công sức vào chạy và cố gắng khiến nước mắt đừng rơi ra.

Quay đầu lại nhìn Tiger thì thấy anh ta đang bế Minta chạy như điên, đằng sau anh ta là đám côn trùng, ma thú.

Lần này Tiger là người chịu khổ nhất rồi...

Hy vọng sau cuộc chạy đua này sẽ không có rắc rối nào khác bất ngờ xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Rắc rối thứ hai

Không biết là đã chạy bao lâu nhưng ta chắc chắn một điều, nếu cứ tiếp tục chạy thế này thì đôi chân này sợ là phải phế đi.

Để tránh khỏi dead end và đề phòng trường hợp bất ngờ xảy ra, thứ cần nhất chính là đôi chân.

Vậy đôi chân này dùng để làm gì khi trường hợp bất ngờ xảy ra?

Cái gì...? Hừm... Để làm gì ư?

Dĩ nhiên là chạy.

Kế hoạch thất bại thì phải chạy trốn, ta cũng đã đủ mạnh để sống một mình ở ngoài đó, huống chi Iori vẫn ở bên ta.

Vừa chạy vừa suy nghĩ trong đầu, ta lập tức dừng suy nghĩ lại và quay đầu qua ra hiệu cho Eric dừng lại thì hần nhảy vào bụi cây khiến ta, người không đề phòng đang bám áo hần cũng bị kéo theo.

Hự!

Tiếp vào đất, Eric thì đang khụy chân dùng bụi cây để che chắn, còn ta thì giáp mặt với đất.

Miệng ngậm đầy cỏ... Ta phun hết ra, một lần nữa tính hồi hần đang làm cái gì thì Tiger bẻ trên tay Minta nhảy từ bên ngoài vào bụi cây đáp xuống ngay chỗ ta đang ngồi.

Ôi không... Tại sao ta lại xui như thế này!?

"Tiger! Anh mau đứng lên cho tôi!"

Ta chính thức bị Tiger đề lên người.

Tiger thế mà lại ngồi lên lưng ta!!! Cái tên khốn này...

"Im nào Alisha, để yên cho Eric làm việc của cậu ta."

Nhìn dáng vẻ há hê của Tiger đang ngồi trên lưng ta, có vẻ là anh ta không có ý định đứng lên.

Hay cho anh lăm Tiger, đội đám côn trùng ma thú kia đi, ta nhất định sẽ giáo huấn anh một trận.

Cố gắng nhịn để Tiger ngồi trên lưng, ta tập trung tinh thần nghe tiếng động xung quanh.

Đội đến trời dần tối thì đám côn trùng đó mới đi hết, ta mệt mỏi thở ra.

Eric đứng lên nhìn đứa con gái duy nhất trong đội đang bị Tiger ngồi lên lưng thì nhin cười rồi lên tiếng ra lệnh đi tiếp.

Cuối cùng cũng được tự do. Ta đứng lên duỗi thẳng lưng, tập một vài động tác khiến cơ thể mềm ra rồi dừng lại.

Bây giờ mới có cơ hội để nhìn mặt Tiger, ta quay sang nhìn anh ta bằng ánh mắt tia điện.

Tiger giả vờ tránh đi ánh mắt tia điện như đang nói lên "Anh đã vào trong tầm ngắm của tôi, liệu hồn mà cư xử cho đoàng hoàng đấy." của Alisha và bé Minta lên chạy theo Eric.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời đang dần tối, ta nhanh chóng chạy theo bọn họ.

Có vẻ hôm nay là ngày xui của đội năm, chưa đi được bao nhiêu thì trời đổ mưa.

Ta đen mặt ngẩng đầu nhìn đám mây đen trên trời.

Người đang đùa con phải không?

Đội năm nhanh chóng đi tìm chỗ trú mưa.

Không ai biết rằng con mưa đó là do tổ pháp sư tạo nên, họ hiện đang thực hành bài tập mà Ela đã giao.

Kiểm được chỗ trú mưa, ta đứng ôm cơ thể của mình, thăm chửi thề trong lòng.

Tiger vẫn bế Minta trên tay thờ dài một cái rồi xoay đầu qua nhìn, tính lên tiếng nhưng khi nhìn thấy Alisha thì mắt bùng nổ, cơ thể thì bất động nhìn chăm chăm vào Alisha.

Eric thấy lạ, gọi Tiger quai nhưng anh ta không nghe nên cũng quay sang nhìn thì ngay lập tức quay mặt sang chỗ khác.

"Này Tiger, anh ổn chứ?"

Ta nheo mắt nhìn Tiger đang bất động rồi chuyển sang Eric đang ngắm nhìn phương xa nào đó. Máy người làm ta cảm thấy sợ rồi đấy...

Lấy lại được cơ thể, Tiger nhìn thẳng vào ngực Alisha rồi lên tiếng "nhắc nhở".

"Alisha, áo ngực... E hèm, tôi có thể thấy rõ."

"Hả?"

Mang theo nghi ngờ ta cúi đầu nhìn thì thấy áo ngực cùng quần lót hiện lên sau bộ đồng phục của trường.

Alisha:...

Cơ thể ta ngay lập tức run dữ dội, ta cố gắng kiềm chế con run lại rồi dùng tay đang ôm cơ thể chuyển sang ôm ngực và kẹp hai chân lại, cuối cùng là quay sang cảnh báo Tiger không được nhìn.

Tiger nhìn cơ thể của Alisha đang run nhĩ đơn giản là đang xấu hổ nên lên tiếng khen.

"Xấu hổ gì chứ Alisha, đồ lót màu đen rất hợp với c..."

"Biến thái!"

Tiger chưa nói xong thì bị Alisha cho ăn tát vào mặt.

Eric đứng kế bên cười nhạo thầm nói đáng đời.

Ta đề phòng nhìn Tiger, đừng nói tuýp của anh ta là mấy chị gái BB xinh tươi đấy?

Ughh... Ta lập tức đứng cách xa Tiger ra.

Tiger oan ức nhìn người đang đứng ở xa xa kia.

Ta cho Tiger một cái nhìn cảnh báo thì giọng nói của Iori vang lên trong đầu ta.

"ĐỒ NG ĐỘI CỬA NGƯỜI ĐỪNG LÀ ĐẶC BIỆT CÒN KẼN IƯƠN CẢ ĐỒ LÓT CỜ ĐẤY HAAAAHA."

"Im đi Iori!"

Giọng cười của hắn có thể khiến não ta nổ tung lên, cái giọng khó nghe này thật phiền phức làm sao.

Mưa ngừng rơi, ta bước từ từ ra ngoài phủ áo và váy.

Haizz... Ướt hết rồi.

"Ước gì có pháp sư ở đây.."

Nếu có pháp sư ở đây thì người đó có thể sử dụng phong thuật hong khô quần áo rồi.

Eric cùng Tiger đi ra cũng phủi quần áo rồi định hướng đi.

Định được hướng đi, Eric nhanh chóng di chuyển, ta cũng đi theo kế bên hắn.

Tiger thì bế Minta đi theo phía sau.

Đi được khá lâu thì trời cũng đã tối, phía trước là một ngôi làng, Eric dừng một chút rồi đi vào trong chào hỏi.

Ta đứng kế bên Tiger nhìn những ngôi nhà trong làng.

Ngôi làng mặc dù thiếu thốn khá nhiều thứ nhưng cũng không đến nỗi nghèo.

Một ông lão cầm gậy trong giống trưởng làng đi ra rồi nói chuyện với Eric.

Eric ngạc nhiên nhìn trưởng làng rồi lên tiếng gọi hai người đang đứng đằng kia lại gần.

Ta cùng Tiger chạy đến gần Eric rồi cả hai cùng chào trưởng làng.

Trưởng làng gật đầu rồi nói với chúng ta.

"Thật ngại, các vị có thể giúp làng chúng tôi tiêu diệt một con ma thú cấp A không?"

Không phải chứ? Nhận nhiệm vụ ngay từ cuộc huấn luyện đầu tiên luôn?

Nhưng mà, cấp A ư?

Ma thú cấp A!

Rắc rối đến rồi đây...

Eric dừng nhận lời!!

Ta cầu nguyện cùng hy vọng Eric sẽ không nhận.

Chúng ta còn phải đi tìm cái lá cò nữa, còn đủ thời gian đi giết một con ma thú cấp A ư!?

Đội trưởng Eric nhìn trưởng làng, đứng suy nghĩ một chút rồi ra quyết định.

Lúc mà Eric trả lời cũng là lúc Minto tỉnh dậy.

"Chúng tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Suối nước nóng (1)

"Chúng tôi đi..."

"ĐỘI ĐÃ!!"

Ta vội la lên trước khi Eric nói xong lời rồi kéo hấn ra xa trưởng làng để nói chuyện.

"Eric, anh có biết nếu chúng ta chấp nhận thì sẽ phải mất một quãng thời gian để đến được địa điểm lá cò không!?"

Thậm chí lá cò nằm ở đâu cũng chẳng ai trong chúng ta biết.

"Alisha cô điên à? Tôi vẫn còn chưa nói xong mà!?"

"Dù anh định nói gì đi nữa tôi vẫn sẽ không cho anh nói ra!"

"Anh hãy mau tỉnh lại cho tôi!"

Nắm lấy cổ áo hấn ta giựt hấn lại gần mặt mình rồi bắt đầu lắc cổ áo hấn qua lại.

Ở phía trưởng làng thì chỉ thấy cô gái nắm lấy cổ áo chàng trai lắc mạnh qua lại.

Họ không còn lời gì để nói vì khuôn cảnh trước mắt khá điên khủng.

"Tiger mau dừng cô ta lại!"

Eric thét lên ra lệnh cho Tiger.

Tiger nghe được tiếng hét của Eric thì nhanh chóng chạy lại chỗ họ đứng, để lại Minta đã tỉnh ở cạnh trường làng.

Bị Tiger kiềm chặt hai tay từ phía sau, ta cự quật muốn thoát ra.

"Tốt lắm, cứ giữ cô ta lại."

Eric chỉnh lại cổ áo rồi đi về hướng trường làng nói ra lời vẫn chưa nói xong.

"Chúng tôi đồng ý nhưng chúng tôi sẽ không làm không công."

Nghe được lời Eric ta mới dừng cự quật, hóa ra là có điều kiện.

Trường làng nghe được mở mắt ra nhìn Eric rồi xoa chòm râu của mình.

"Đương nhiên chúng tôi sẽ trả công cho các cậu."

"Trước hết hãy cứ nghỉ tạm ở đây rồi sáng hãy đi. Ma thú cấp A chỉ xuất hiện giữa trưa và nó dừng chân ở đây không xa."

Eric gạt đầu rồi một cô gái với bề ngoài xinh đẹp đi ra từ dàn người đứng phía sau trường làng hướng dẫn đường đi cho mọi người.

Cô gái hướng dẫn đường đi tên là Yumi, Yumi vừa đi vừa nói với mọi người.

"Vâng, tất cả đều ướt hết cả vậy nên hãy đi tắm rửa một chút nhé? Nếu để nhiễm cảm thì không hay đâu. Em đã chuẩn bị một ít nước nóng cho mọi người."

Giọng nói ngọt ngào của Yumi khiến ta cảm thấy nghi ngờ, ngôi làng thế này mà cũng sinh ra được một cô gái xinh đẹp hoàn hảo thế này ư?

Khi đang nghi ngờ thì ta chú ý đến một người trong đội đã biến mất, quay đầu lại thì thấy anh ta vẫn đang đứng yên một chỗ.

Ta xoay người lại đi về hướng anh ta lên tiếng gọi.

"Này Tiger! Anh đứng đực ra đó làm gì đấy?"

Tiger nghe thấy tiếng ta thì quay đầu nhìn xung quanh rồi bước lại gần ta nhỏ tiếng nói.

Ta đen mặt nhìn anh ta, anh tính làm chuyện gì đấy?

"Alisha này, cô không thấy ngôi làng này không được bình thường à?"

"Hả? Cái gì?"

"Alisha cô nhìn đi."

"Khoan Tiger.. Anh bỏ cái tay anh ra khỏi đầu tôi, tôi tự nhìn được."

Đang cau có với Tiger nhưng khi nhìn thấy hướng Tiger nói thì mắt ta như gặp được một luồng ánh sáng chói lóa.

Trời đất quý thần ơi! Trai đẹp gái xinh ở khắp mọi nơi.

Ngay cả những ông chú cũng phong độ đẹp trai.

Có thể lúc này ta bận quan sát Eric nên không để ý mấy người này.

Chuyện gì đã xảy ra với ngôi làng này vậy!?

Đứng bất động tại chỗ, ta xoa xoa mắt rồi kéo Tiger đang nhìn những cô gái trẻ đến chỗ Yumi cùng mọi người đang đứng.

Yumi lo lắng nhìn xung quanh khi thấy ta cùng Tiger đang đi đến thì thở phào nhẹ nhõm.

"Hai người đây rồi làm em cứ tưởng cả hai đi lạc rồi chứ. Tự nhiên biến mất làm em sợ chết đi được."

Ta nhìn Yumi, cô gái dịu dàng đảm đang à?

Thật khiến ta nhớ đến anh trai...

Đang nhớ lại những ngày tháng cùng anh trai thì một bàn tay vỗ mạnh vào lưng khiến ta đau đến chảy nước mắt.

Xoay đầu lại nhìn thì thấy Tiger đang cười dịu dàng.

"Alisha, sao lại nhìn chằm chằm con gái nhà người ta thế kia? Có thể nào đã phải lòng Yumi rồi không?"

Tiger.. Cái nụ cười dịu dàng của anh không hợp với lời vừa nói ra đâu.

Yumi nghe được nhìn ta rồi ngại ngùng nói "Nếu Alisha-sama đã vậy thì em không ngại đâu..." sau đó xoay đầu đi.

Ta vội lên tiếng.

"Không phải đâu mà!"

Cơ mà cái sama kia là sao?

"Hehe, em chỉ đùa thôi."

Yumi cười nháy mắt một cái với ta.

Ta té xỉu trước hành động này của Yumi.

Tiger cười lớn kéo ta dậy, cái tên khốn chết tiệt này...

Ta nắm chặt tay Tiger rồi đan ngón tay của cả hai lại với nhau.

Ta cười thầm trong lòng, xem đây Tiger!! Tuyệt chiêu bí mật của ta... Đấu mắt!

Minta nhìn Tiger cùng Alisha đang đấu mắt thì nhìn một chút biểu cảm trên mặt hai người rồi cúi đầu nhìn mặt đất.

Eric đứng kế bên nhìn cả ba, thờ dài một cái rồi lên tiếng gọi Yumi.

Yumi đang vui thì quên mất nhiệm vụ của mình, được Eric nhắc nhở thì cúi đầu xin lỗi rồi giới thiệu cho đội năm chỗ tắm của họ.

"Xin giới thiệu suối nước nóng của làng em! Tada ~"

Theo hướng tay của Yumi cả đội năm nhìn rồi chảy mồ hôi trên đầu.

B-Bự quá!!

"Giờ thì mọi người vào nhé? Làng em đã chuẩn bị người hầu cho mọi người rồi."

Ta nhìn một đám trai đẹp khỏa thân đeo khăn tắm bất ngờ xuất hiện trước mặt thì run người la lên.

"Kyaaa!! K-Không cần đâu..."

"Nhưng Alisha-sama họ làm việc rất có kinh nghiệm, em nghĩ họ sẽ không làm sai gì đâu!"

Yumi phụng phịu nhìn ta.

"Không cần thật mà!"

Phía bên Eric thì có một đám gái xinh đang nhìn hấn. Eric lắc đầu không cần thì họ mới tiếc nuối bỏ đi.

Ta giựt tay ra khỏi Tiger nhưng giựt quai không được khiến ta khó hiểu nhìn lên khuôn mặt đang cười của Tiger.

"Tiger thả tay tôi ra."

"...một chút nữa thôi..."

"Anh nói gì? Tôi nghe không rõ?"

Anh ta nói nhỏ quá khiến ta không nghe được. Tiger không nói gì thả tay ra rồi đi sang chỗ Eric.

Tiger che giấu cảm xúc quá tốt, ta không thể nhìn rõ được biểu cảm của hấn.

Quả nhiên là quý tộc được nuôi dạy từ nhỏ.

Ta nhìn bàn tay của mình rồi nắm chặt tay lại.

Xoay người tính bước vào cửa phòng tắm dành cho nữ thì thấy Minta đứng ngay trước mặt ta, ta giật mình lên tiếng hỏi.

"Sao thế Minta?"

Minta ngược mặt lên nhìn ta.

"Alisha..."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ồi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Suối nước nóng (2)

"Alisha... Tôi muốn tắm chung với cô."

"CÁI GÌ!?"

Yuni ngạc nhiên lấy tay che miệng, Eric thì không quan tâm định bước vào phòng tắm, riêng Tiger thì la lên sau đó kéo Eric lại.

Còn ta thì suýt nữa thốt lên được thôi nhưng tiếng la của Tiger đã giúp ta tỉnh táo lại.

Mặc dù được tắm chung với shota là một niềm hạnh phúc nhưng mọi chuyện sẽ không đơn giản nếu người đó lại là Minta.

Quý tộc với Quý tộc.

Chuyện gì có thể xảy ra nếu chỉ có hai quý tộc ở chung trong một căn phòng? Có thể nếu một người trong hai người họ không để ý thì người còn lại sẽ giết người không để ý đó ngay lập tức.

Minta cũng có thể sẽ giết ta nếu ta không chú ý đến cậu nhóc này.

Ta vẫn chưa quên cậu ta là một nhân vật nguy hiểm đâu.

Suy nghĩ thế, ta cười nhẹ nói với Minta.

"Minta sao lại muốn như thế chứ? Chúng ta có giới tính khác nhau đây."

"Đừng đẩy Minta, mau qua đây với chúng tôi nhanh lên, đừng làm phiền Alisha. Với lại nếu cậu làm thế thì sau này Alisha sẽ không cưới được chồng đây."

Minta khó chịu nhìn Tiger rồi lên tiếng nói.

"Alisha là hôn thê của anh trai tôi, anh ấy sẽ không để ý gì đâu."

Hả!? Hôn thê? Anh trai?

Sau khi nhớ ra, ta cốc vào đầu mình một cái.

Haizz.. Sao ta lại quên mất mình còn có một vị hôn phu có họ là Gerhrate và là anh em cùng mẹ khác cha với Minta.

Nếu ta đã có giá trị với gia tộc Gerhrate thì Minta chắc chắn sẽ không giết ta. Nếu đã như vậy thì tắm chung chắc cũng không sao...

"Được thôi mau vào đi."

"Alisha..."

"Tiger đừng làm phiền mọi người trong làng, chúng ta không thể cứ đứng bàn cãi về thanh danh của tôi mãi được. Huống chi hôn phu của tôi lại là anh trai của Minta, sẽ không chuyện gì xảy ra đâu. Mau vào tắm đi, đừng mãi là cảm đây."

Nói xong những lời đó với Tiger ta bước vào phòng tắm nữ rồi cởi đồ ra quấn khăn tắm trên người rồi ngâm mình trong nước nóng.

"Kyaa ~ Đã thật."

Ở bên ngoài phòng tắm, Minta đối mặt với Tiger. Minta cười đều nhìn Tiger rồi bước vào phòng tắm nữ.

Tiger im lặng nhìn bóng của Minta khuất đi. Cái nụ cười đều đó là sao?

Eric nhìn Tiger đứng im thì thở dài một cái rồi kéo anh ta vào phòng tắm nam.

Ta nhìn sang hàng rào gỗ được dựng lên ở chính giữa, bên kia chắc hẳn là nơi mà Eric và Tiger đang tắm.

Mặc dù Yumi đã nói là chuẩn bị một ít nước nóng nhưng ta lại không ngờ một ít nước nóng đó lại là một suối nước nóng.

Suối nước nóng này có vẻ là nơi kiếm tiền của ngôi làng.

"Này Alisha ~"

Ta giật mình xoay người lại phía sau nhìn, giọng nói này nghe quen quen hình như đã nghe ở đâu rồi.

"Iori!? Người làm gì ở ngoài đây đây!?"

"Người hỏi ta ta biết hỏi ai đây? Tự nhiên bị đẩy ra cơ thể người, người nói xem là sao đây?"

Iori chống cằm nhìn ta.

"Trước hết trốn đi đã Minta không thể thấy người được!"

Ta nhanh chóng đẩy Iori ra phía sau tảng đá.

"Này này khoan đã, ngoài người ra không ai thấy ta đâu. Hiện ta đang ở dạng linh hồn trong suốt nghĩa là chỉ người mới thấy ta đó."

Nói xong Iori nháy mắt với ta một cái khiến ta trượt chân ngã xuống nước.

"Cơ mà linh hồn trong suốt thì người thường cũng thấy thôi mà?"

"Alisha ngu ngốc ~ Linh hồn ta kết nối với linh hồn người nghĩa là chỉ có người mới có thể thấy ta nếu ta thích thì ta có thể để người khác nhìn thấy mình."

"Đừng gọi ta ngu ngốc."

"Alisha?"

Ta nghiêng răng nói với hắn thì giọng của Minta vang lên làm ta dừng cuộc nói chuyện với Iori lại.

Ta xoay người lại cười với Minta.

"Không có gì."

Minta cũng không để ý bước vào nước tắm rồi ngâm mình trong đó.

Không gian lập tức im lặng, ta nhìn Iori đang bay vòng quanh thì liếc hắn ta một cái rồi suy nghĩ nên nói gì để đập tan cái không khí im lặng này.

Trong khi ta vẫn còn đang suy nghĩ thì Minta lên tiếng hỏi.

"Alisha thân với Tiger lắm sao?"

Ta suýt nữa nghẹt thở trong nước vì câu hỏi này.

"D-Dĩ nhiên là không.."

"Thật vậy sao?"

"T-Tất nhiên..."

"Vậy tại sao lại trả lời ngập ngừng như thế!"

Chuyện này không thể trách ta được, Iori cứ múa tay múa chân cùng với cái lắc mông kia khiến ta mắc cười mà không dám cười nên mới trả lời bằng giọng như thế.

Cơ mà ngập ngừng ư? Ta không hề trả lời ngập ngừng mà!

Ta cố gắng không nhìn Iori và trả lời Minta.

"Tiger và tôi không có quan hệ gì hết, cậu đừng nhầm lẫn."

"Vậy tại sao hai người lại có những hành động thân mật như thế!?"

Một lần nữa ta trượt chân té xuống nước vì câu hỏi của Minta.

Thân mật!? Hình như chỉ nắm tay thôi thì phải?

Nghĩ ra được gì đó ta lập tức che miệng nhìn Minta. Cậu ta hỏi những câu hỏi này chỉ vì không muốn anh trai bị mất đi vị hôn thê ư!?

Thật...

Thật là một em trai mẫu mực!

Ta cảm động nhìn Minta trong khi cậu ta không hiểu ta bị làm sao rồi ta nhào vô ôm Minta.

"Đừng lo lắng Minta, Onee-sama sẽ không bỏ làm chị cậu đâu."

"Ý tôi không phải là thế!!"

Minta bị ngực Alisha đập vào mặt chỉ có thể nói ra câu đó rồi cự quậy thoát ta khỏi cái ôm này.

Iori thờ dài nhìn cảnh này rồi nói Alisha quá ngu ngốc.

Ngửi mùi hương trên người Minta làm ta chảy nước miếng.

Dừng lại ngay Alisha! Trong người bây giờ chẳng khác gì một kẻ biến thái, với sở thích này người nghĩ sẽ có một vẻ ngoài hoàn hảo sao? Tỉnh lại ngay cho ta trước khi ai đó biết người không phải là một cô tiểu thư hoàn hảo.

Ta lập tức tỉnh lại rồi tính thả Minta ra thì trước mắt ta có một con quái vật to lớn đang nhìn chăm chăm vào hai chúng ta.

Ta tròn mắt nhìn con quái vật rồi bé Minta lên và chạy.

Trời đất! Con quái vật đó xuất hiện từ khi nào thế!?

"Iori?"

Iori bay đến kế bên ta rồi nói.

"Ta cũng chỉ vừa mới phát hiện nó thôi."

"Quái vật cấp A?"

"Chính nó đấy."

Ôi chúa ơi! Chẳng phải trưởng làng đã nói nó chỉ xuất hiện vào giữa trưa thôi sao?

Thế thì tại sao nó lại xuất hiện vào bây giờ và lại ở ngay trong phòng tắm cơ chứ!?

Nhảy lên một hòn đá gần hàng rào gỗ, ta dùng sức nhảy qua hàng rào rồi la lên với hai người kia.

"Đội trưởng! Tiger! Có quái vật!!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lừa gạt

Tiger ngâm mình trong nước nóng nhìn Eric đang nhắm mắt tận hưởng hơi nóng đang bốc lên.

Anh tự hỏi sau khi tắm xong sẽ làm gì rồi chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

Tiger giờ bàn tay của mình lên trời rồi nhìn ngắm nó.

Không hề thấy gì hết... những gì anh thấy toàn là một màu đen. Quá khứ lẫn kiếp trước của Alisha, anh không hề cảm nhận được nó, mọi thứ cứ như là không tồn tại.

Dù anh có chạm bao nhiêu lần hay nắm thật lâu đôi bàn tay đó thì vẫn không thấy được.

Tại sao lại như thế? Tại sao chỉ có một mình Alisha là anh không thể thấy được?

Được sinh ra với một năng lực đặc biệt có thể nhìn thấy được quá khứ lẫn kiếp trước của người khác, năng lực này đã giúp anh rất nhiều lần, những thứ đen tối của những người đó anh có thể thấy rõ và dùng chính nó để hạ gục lại họ.

Minta, anh cũng đã thấy, kiếp trước hay quá khứ của cậu ta đều là một người cô đơn.

Một người cô đơn thì dĩ nhiên vẫn cần phải đề phòng, dù gì kiếp trước của cậu ta cũng là một lãnh chúa cô độc.

Với đội trưởng Eric thì không cần quan tâm, anh không cần phải dùng năng lực này để đề phòng con của một nam tước thấp hèn.

Thở dài, anh thu lại cánh tay của mình rồi đứng lên đi đến chỗ Eric nói với hắn ta mình ra trước nhưng chưa kịp nói thì tiếng la của Alisha vang lên bên tai anh.

Hồi phục lại tinh thần, anh nhanh chóng nhìn sang hàng rào gỗ thì thấy Alisha bé trên tay Minta đang nhảy qua, theo sau họ là một con quái vật to lớn.

Tại sao quái vật lại xuất hiện ở ngay đây!?

Đó chính là suy nghĩ của anh lúc này.

Ta chạy nhanh đến chỗ Eric rồi thả Minta xuống, báo cáo với Eric xong ta ra phía sau lưng hắn rồi đội lệnh.

"Đội trưởng, chúng ta phải làm gì đây?"

"Dĩ nhiên là giết nó rồi, cô không còn câu hỏi nào khác để hỏi hay sao Alisha?"

"Không..."

Minta lấy lại được thăng bằng nhìn hai người đang nói chuyện với nhau thì lên tiếng nói.

"Tôi sẽ dùng chân nó bằng ma thuật mọi người hãy mau đi lấy vũ khí của mình đi."

Eric ngạc nhiên nhìn Minta.

"Minta, cậu biết sử dụng phép thuật à!?"

"Một chút."

"Được rồi mọi chuyện nhờ cậu, chúng tôi đi lấy kiếm đây."

Eric cùng Tiger chạy vào bên trong lấy kiếm, ta đứng đằng sau Minta nhìn cậu khai triển phép thuật.

"Gió ơi! Xin hãy cho tôi mượn sức mạnh, phong thuật cấp 5 khai triển."

Ta đứng hình nhìn con gió mà Minta triệu tập.

C-Cấp 5 lặn ư!? Sao cậu ta lại không qua tổ pháp sư mà ở lại tổ kỵ sĩ thế nhỉ?

Suối nước nóng này có vẻ khá kiên cố nên không bị con gió của Minta phá hư.

Ta nhìn con quái vật bị con gió của Minta bao bọc, nó hình như không di chuyển mà chỉ đứng im một chỗ.

"Iori?"

"Sao thế?"

"Có thể dùng nắm đấm gây sát thương được không?"

"Điều này ta không chắc chắn cho lắm. Ngươi có chắc là không muốn dùng kiếm không?"

"Kiếm của ta ở bên kia, ngươi kêu ta lấy kiếm kiểu gì bây giờ?"

"Ta có lấy giùm mà ~"

"Ngươi có thể chạm vào đồ vật?"

"Dĩ nhiên không ~"

"..."

"Con quái vật kia được xếp vào hạng A, ngươi dám chắc là sẽ dùng tay để tấn công?"

"Không còn cách nào khác... Minta cũng sắp kiệt sức, ta không thể để cậu ta chết được. Ít ra ta có thể cầm chân nó trước khi hai người kia quay về."

"Nếu ngươi đã nói thế thì ta sẽ cho ngươi một ít sức mạnh của ta."

"Cảm ơn ngươi Iori."

"Hừm! Nếu ngươi chết ở đây thì ta cũng chết luôn không phải sao?"

Cười nhẹ với hắn ta một cái, ta chạy lên phía trước rồi dùng Minta đang cố gắng dùng thêm phép thứ hai.

Cậu nhóc này tính giết chết chính bản thân mình luôn à?

"Làm tốt lắm Minta, mọi chuyện cứ giao lại cho tôi."

Minta chưa kịp lên lời thì Alisha đã chạy đến chỗ con quái vật.

"Iori?"

Ta nhẹ nhàng gọi tên hắn.

"Ta luôn ở phía sau ngươi."

"Tập trung nào Alisha, ta sẽ truyền... sức mạnh vào cơ thể ngươi."

"Ta biết rồi mà."

Iori...

Hắn vẫn luôn ở cạnh ta.

Dù là nơi nguy hiểm đến đâu hay ta sẽ chết đi nữa thì Iori vẫn ở bên cạnh ta.

Biết sao được...

Ta chính là nơi chứa đựng linh hồn hắn ta.

Iori sẽ không rời bỏ ta vì mạng sống của chính mình.

Cứ như là bên cạnh nhau chỉ vì lợi ích.

Iori cần cơ thể ta, ta thì cần sức mạnh của hắn, cả hai cũng chỉ lợi dụng lẫn nhau.

Nhưng ta đã để Iori trở thành một người quan trọng.

Truyền hết tất cả sức mạnh vào nắm đấm, ta đâm vào thân của con quái vật.

Nhưng mọi chuyện lại không như ta nghĩ, con quái vật không hề nhúc nhích một chút nào mà chỉ nhìn chăm chăm vào ta bằng đôi mắt màu đen đỏ.

"Tại sao...?"

Tại sao cú đâm của ta lại không có hiệu quả?

Tại sao sức mạnh của Iori không thể nào lấy chuyển được nó?

Có phải là do cơ thể con người này không?

Thật vô dụng! Thật vô dụng!

Trước khi ta kịp nhận ra mọi chuyện không ổn thì con quái vật đã dùng cơ thể của nó đè lên ta.

Lần này ta thật vô dụng, chỉ biết đứng nhìn kẻ thù của mình chiến thắng.

Không biết có trùng hợp hay không mà hoàn cảnh bây giờ rất giống lúc ta đánh nhau với Viros.

Hắn có thể hạ gục ta mà không tốn một chút sức lực nào.

Viros và con quái vật này đều giống hệt nhau.

Iori...

Ngươi lại lừa ta một lần nữa.

Ngươi không hề truyền sức mạnh của ngươi vào cơ thể ta đúng chứ?

Lúc đó kẻ cả bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Ảo giác

Cậu lại như thế này rồi Theresa, cứ như thế sẽ không kết bạn được đâu đấy."

Tôi nhìn cô gái đang đứng trước mặt, ánh sáng chói lóa đã che đi khuôn mặt của cô ấy.

"Như vậy thì sao chứ? Không phải tớ đã có cậu rồi sao?"

Cô ấy cười rồi ôm lấy cánh tay tôi.

"Theresa... Cậu nghĩ chúng ta có thể sống sót trong thế giới đầy tệ nạn xã hội này không?"

Tôi cúi đầu nhìn mặt đất.

"Tớ yêu cậu."

"Sao cậu lại lảng tránh câu hỏi của tớ thế kia?"

Nói như thế cô ấy lại cười nhưng lần này là một nụ cười hạnh phúc rồi đáp lại tôi.

"Tớ cũng vậy."

Nắm lấy bàn tay của cô ấy, hai chúng tôi dựa vào nhau ngắm nhìn bầu trời trên sân thượng của trường.

...

"Alisha... Alisha..."

Nghe được tiếng gọi của Iori ta mở mắt ra rồi nhìn xung quanh.

Con quái vật...

Con quái vật nó đang ở đâu!?

"Iori? Con quái vật đâu rồi!?"

"Ngươi đang nói gì thế?..."

"Con quái vật..."

"Khoan đã Alisha, người đang làm cho thằng nhóc nghẹt thở đấy."

"Hà?"

"Nhìn phía dưới đi."

Khó hiểu vì những lời mà Iori nói, cúi đầu nhìn thì ta phát hiện mình đang ôm chặt lấy Minta.

Hiểu ra được vấn đề ta nhanh chóng thả Minta ra để cậu ta có không khí để thở rồi ngồi nghĩ về chuyện vừa xảy ra vừa rồi.

Ảo giác? Nhưng cảm nhận lại rất thật...

Haizz... Thật phiền phức.

"Iori, cơ thể ta có vấn đề gì không?"

"Thể chất lẫn tinh thần vẫn ổn, có chuyện gì sao?"

"Không có gì."

Ta đứng lên bước vào trong thì thấy Yumi đang ngồi trên ghế.

"Yumi?"

Yumi cầm trên tay bộ đồ, mỉm cười nhìn ta.

"Vâng, em đã chuẩn bị đồ cho Alisha-sama rồi đây."

"Cảm ơn Yumi."

Đáp lại ta là câu đùa khách sáo cùng nụ cười của cô ấy.

"Alisha-sama xin hãy đi theo em. Em sẽ đưa chị đến chỗ ngủ của chúng em."

"C-Chúng em!? Nhưng..."

"Vâng?"

"Chúng tôi không thể làm phiền làng cô nhiều được, cho đội của tôi ở trong chuồng ngựa của làng là được."

"Không được! Chuồng ngựa dơ bẩn với lại Alisha-sama là con gái, đồng đội của chị lại là con trai! Lỡ họ lợi dụng thời cơ này để thỏa mãn dục vọng của họ thì sao!? Em nhất định sẽ không để chị ở lại với đám sói đó!"

Yumi chợt nhớ ra gì đó sau đó thêm vào một câu khiến ta khó hiểu.

"Thêm một điều nữa xin đừng gọi em bằng một cách xa lạ như thế."

Tại sao cô ấy lại muốn ta xưng hô thân thiết với cô ấy chứ?

"Eh... Được thôi nhưng mọi chuyện không nghiêm trọng đến mức đó đâu."

"Không được là không được!"

Yumi phụng phịu la lên rồi kéo ta đến một ngôi nhà khá lớn.

"Đây là?"

"Nhà của chúng em!"

"Chúng em?"

Đây là lần thứ hai ta lặp lại câu này.

"Vâng? À! Để em giải thích. Con gái trong làng em chưa đủ tuổi trưởng thành thì không được qua lại với con trai trong làng kể cả cha họ đi nữa, đối với con trai cũng vậy."

Cái này chắc cũng không lạ cho lắm..

"Và em vẫn chưa đủ tuổi để có thể cưới Alisha-sama được."

"T-tôi t-tôi... "

Lau mồ hôi trên trán, ta không biết phải nên trả lời như thế nào.

"Ehehe đùa thôi, mau vào thôi nào!"

Đừng đùa như thế chứ!

Bị Yumi kéo vào trong, ta ngược mặt lên nhìn thì ngay lập tức một luồng ánh sáng chói lóa xông thẳng vào mắt.

Sáng quá! Lại thế nữa rồi! Ta nhanh tay che mắt lại và hỏi Yumi đang đứng bên cạnh.

"Làng em ai cũng có nhan sắc trên trung bình hết à?"

"Humm? Em thấy họ cũng bình thường mà? Đúng không các cô gái?"

Ngay lập tức một đám các cô gái trẻ trả lời lại.

"Đúng đấy!"

"Alisha-sama mà hỏi đám đàn ông kia thì họ cũng sẽ trả lời tương tự vậy thôi."

Alisha...

Ta không còn gì để nói với mắt nhắm nghiền của những người trong làng.

Ta che mắt lại rồi đi theo bước chân của Yumi dẫn lên trên cầu thang, cứ đi như thế cho đến khi cô ấy dừng lại trước cửa một căn phòng.

"Mời chị vào."

Ùm với Yumi một cái, ta bước vào trong rồi lấy cái tay đang che mắt xuống, bóng tối biến mất và ánh sáng dần dần hiện lên.

Ta ngạc nhiên nhìn cô gái đang ngồi trên giường được chiếu sáng bởi những ngôi sao lấp lánh được dán xung quanh trên tường.

Điều ta ngạc nhiên không phải là sự xuất hiện của một người khác trong phòng hay căn phòng đầy ắp những ngôi sao mà là cô gái này trông y hệt như Yumi.

"Yumi..."

Yumi nghe thấy ta gọi thì tiến lên nhìn sau đó ngạc nhiên lên tiếng.

"Ôi, chị tưởng em không ở lại làng chứ!?"

Cô gái trong như Yumi nhìn ta rồi chuyển sang nhìn Yumi.

"Tại sao em phải rời đi chứ?"

"Chẳng phải em đã nói sẽ ở lại trường sao?"

"Tại sao em phải ở lại trường chứ?"

"Cái con bé này..."

Trông Yumi như sắp giận lên, ta nhìn cảnh này rồi ho hai lần để nhắc nhở cô ấy về sự tồn tại của ta.

Yumi nhận ra cúi đầu xin lỗi ta rồi bắt đầu giới thiệu cả hai với nhau.

"Alisha-sama đây là Yumia, em gái song sinh của em."

Ra là sinh đôi, hèn chi lại giống nhau như thế.

"Yumia đây là Alisha-sama người sẽ diệt con quái vật vào ngày mai."

Cô em gái hể một cái rồi dọn những ngôi sao giấy trên giường.

Yumi thở dài một cái rồi hưng phấn hẳn lên. Ta đưa mắt nhìn cô ấy đang leo lên bên phải giường sau đó nhìn ta rồi chỗ còn trống ở chính giữa của chiếc giường, bên trái chỗ trống trên giường là Yumia đang nhìn chăm chăm vào ta.

"Ngủ chung sao?"

"Đương nhiên rồi, Alisha-sama không thấy chỉ có một chiếc giường thôi sao? Không lẽ chị định ngủ dưới đất?"

Không hiểu sao ta có cảm giác mình đang hiệp gái nhà lành..

Ya! Bựa quá! Suy nghĩ tích cực lên nào Alisha!

Không có cách nào khác ta đành lên giường nằm giữa hai cô gái này.

Thật áp lực...

Ngực của cả hai đều đang áp sát cánh tay ta...

Dừng lại!! Ta không thể chịu được mất... Dù là con gái với nhau nhưng cũng có vấn đề riêng đấy!

Ta thờ dài nhìn trần nhà đầy sao rồi lỡ miệng nói lên.

"Yumia thích những ngôi sao thật đấy..."

"Dĩ nhiên rồi."

Ta giật mình quay sang nhìn Yumia, con bé này vẫn chưa ngủ sao?

"Vẫn chưa ngủ đâu."

Yumia nhìn ta rồi nhìn sang chỗ khác.

"Này... Làm kỹ sĩ có vui không?"

Yumia bỗng nhiên hỏi ta một câu làm ta không biết phải trả lời như thế nào.

Vui ư? Ta không nghĩ làm kỹ sĩ thì có gì vui nhưng niềm vui trong tổ kỹ sĩ chắc cũng sẽ có một ít.

Cách mà Yumia dùng để trò chuyện thật khiến ta không biết phải nên làm gì.

"Tôi làm kỹ sĩ là để bảo vệ người dân, bảo vệ người mình yêu cũng như bảo vệ Yumi và Yumia vậy."

Ta đành nói ra trách nhiệm của một người kỹ sĩ sẵn trên Yumia một chút.

Yumia đỏ mặt lên rồi nhắm mắt lại.

Ta cười khi nhìn thấy khuôn mặt của Yumia rồi suy nghĩ lại về ảo giác mà mình đã gặp phải.

Sau khi bị con quái vật đè thì trước mắt ta xuất hiện hình ảnh của một cô gái bị ánh sáng che mất đi khuôn mặt, những gì cô ấy nói ta đều không nghe được cũng như những âm thanh xung quanh cô gái đó, thứ duy nhất ta thấy chỉ là nụ cười hạnh phúc trên đôi môi đó.

Ta chỉ hi vọng đó là ảo giác vì ta không hề biết hay nhớ gì về cô gái đó.

Hôm nay quả đúng là một ngày mệt mỏi.

Ngày mai nhất định sẽ là một ngày tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chàng trai kỳ lạ

Đêm qua thật không dễ dàng gì để chọn mất một chút nào.

Bị hai cô chị em này ép sát hết cỡ quả là một cực hình! Rất khó khăn để có thể đẩy hai người ra thì Yumi lại quay sang ôm ta, ngực cô ấy lại đập vào mặt khiến ta rất khó thở, chui ra khỏi ngực của Yumi thì lại bị Yumia chuyển sang ôm chặt.

Thở dài một cái, ta dùng đôi mắt thâm đen này nhìn sang bên kia thì thấy Tiger cùng với đôi mắt thâm đen cũng đang nhìn qua.

Cả hai chỉ tay vào nhau rồi bật cười, suy nghĩ duy nhất trong đầu hai người dành cho nhau đó chính là: "Hóa ra cô/anh cũng éo ngủ được!" sau đó cả hai đang chạy lại ôm nhau thì đội trưởng Eric cùng Minta đi ra từ cửa.

Nhìn thấy Eric ta nhanh lắc đầu tỉnh táo lại rồi chạy sang chỗ hấn báo cáo đã có mặt rồi cùng nhau đi, để lại một mình Tiger đang chờ cái ôm của thiếu nữ để phá tan cái đêm đầy đàn ông ngày hôm qua.

Có vẻ như một đêm của ba người con trai trong đội cũng như Alisha, nhưng Tiger là người bị ảnh hưởng nhiều nhất trong hai người kia.

Chỉ có riêng Tiger mới biết là đêm qua mình sử dụng năng lực đặc biệt rất nhiều, cả đám người đều chạm vào Tiger khiến quá khứ lẫn kiếp trước của họ đều hiện lên trong đầu. Giờ đầu của Tiger đau như búa bổ.

Tiger lấy tay chạm trên trán một lúc rồi nhanh chóng bắt kịp ba người kia.

Cả ba vừa đi vừa nói đương nhiên là trừ Eric ra đến khi gặp trưởng làng hấn mới lên tiếng.

"Chúng tôi sẽ hoàn thành ngay lập tức."

"Không cần phải vội, các cô cậu vẫn chưa ăn sáng mà."

Eric nhìn trưởng làng rồi nói.

"Điều này không nằm t..."

Trước khi Eric nói hết câu, ta lại một lần nữa chen vào.

"Ya! Như vậy thật tốt, thật sự làm phiền làng nhiều rồi."

"Ồ hô, các cô cậu không cần phải câu nệ tiểu tiết như thế, chúng tôi đều đối xử với mọi người như nhau."

Trưởng làng hoài niệm lại vài thứ rồi thêm một câu vào lời mình nói.

"Đôi khi nguyên tắc của những kỵ sĩ cần phải được gỡ bỏ nếu các cô cậu muốn được hòa nhập với những người xung quanh."

Nói xong câu đó trưởng làng yêu cầu mọi người đi theo rồi đi trước.

Ta thờ dãi nhìn Eric rồi đi theo trưởng làng, Minta cũng đi theo phía sau.

Eric đứng tại chỗ với khuôn mặt không hiểu như nói lên tôi đã làm sai chỗ nào.

Tiger lắc đầu nhìn Eric rồi vỗ vai hấn một cái, sau đó cả hai cùng đi theo phía sau họ.

Sau khi ăn sáng cùng làng xong thì cả bốn người mỗi người một việc đến khi sang trưa mới tập hợp lại, cùng nhau nghe trưởng làng nói vị trí của con quái vật rồi theo sự chỉ huy của Eric mà hành động.

Ta cùng ba người Eric, Minta và Tiger nấp trong bụi rậm nhìn đồng quái vật đã đụng trúng khi vừa được gửi đến đây.

"Đây chẳng phải là đám côn trùng ma thú sao?"

"Tôi cứ tưởng trưởng làng nói là ma thú cấp A chứ? Sao lại trở thành những đám quái vật cấp thấp này đây?"

"Mặc dù là cấp thấp nhưng chúng nó đi theo đàn. Alisha, cô mau đi do thám tìm xem nguyên nhân tại sao chúng nó lại tụ tập ở đây."

"Đã rõ."

"Hai người còn lại đi theo tôi."

"Rõ."

Trong khi đi tìm nguyên nhân thì ta nhớ lại trưởng làng có nói địa điểm ở đây là phía tây vương quốc Hafurion.

Quả nhiên tình hình ở đây thật tệ, không trách tại sao có nhiều cuộc nổi loạn diễn ra.

Thở dài một cái thì ta bỗng nhiên vấp phải cái gì đó và ngã ngay lập tức.

Haizz... Chuyện này thật tệ, ta lại không đề phòng một lần nữa rồi.

Nằm trên đồng lá ta tự nhủ chính bản thân mình rồi bật dậy nhìn xem mình đã vấp phải cái gì.

"Hửm? Cái gì đây..."

Một viên đá lấp lánh ánh sáng đỏ, chắc hẳn đây là thứ đã hấp dẫn đám quái vật đó.

Cầm trên tay viên đá, ta tính dùng sức của chính mình để bóp nát thì viên đá nó lại sáng lên khiến ta giật mình, chưa kịp bỏ viên đá xuống thì ánh sáng chói lóa phát ra từ viên đá đã che đi tầm nhìn của ta.

Arghhh!! Chói quá đi mắt!!

Khi ánh sáng dần dịu đi ta mới từ từ mở mắt ra.

"Ồi trời..."

Trước mắt ta là một không gian màu đen nhưng quan trọng nhất đó chính là chàng trai toàn thân đều là lửa đang đứng trước mặt ta.

Eekk! Đụng vào anh ta chắc chắn sẽ bị thiêu chết.

Ta lùi từng bước mỗi khi anh ta bước lên.

Anh ta giờ tay về phía ta rồi nói.

"Hãy cho tôi mượn th..."

Chưa kịp nói xong lời thì Iori xuất hiện đây ta đang ngây ngốc nhìn tên kia ra phía sau rồi nói.

"Người muốn làm gì với thân xác của ta?"

Iori.. Ta sẽ coi hành động của người là một việc tốt, nhưng! Đây là thân xác của ta! Còn người...

Chỉ là ở ké mà thôi!

Đứng đằng sau Iori, ta nhìn hai người trò chuyện.

"..."

Etou... Sao im lặng thế?

Bám vào sau lưng hắn ta nói nhỏ.

"Iori?"

"Cầm mồm Alisha. Người không thấy hai chúng ta đang đối đầu với nhau à?"

"Ồ... Vậy hai người cứ tiếp tục đi... Người nghĩ ta sẽ nói câu đó à!? Tránh ra Iori!"

Ta không thể phí thời gian ở đây được, ba người kia còn đang chờ ta quay về.

Đối mặt với tên toàn thân đều bị lửa bao bọc kia, ta lên tiếng nói.

"Anh rốt cuộc là muốn gì!?"

Anh ta nhìn ta rồi giờ tay lên chỉ vào mặt ta.

"Tôi muốn trở thành người yêu của cô."

Nói xong câu đó anh ta nắm lại bàn tay đang chỉ vào mặt ta.

"Pfff"

Cả ta và Iori đều phát ra tiếng phun khi anh ta nói xong.

Tên này điên rồi à!?

*Ghi chú: "Pfff" trong trường hợp này là tiếng phun không phải cười!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vị trí của lá cờ

Lấy lại được bình tĩnh, ta cùng Iori nhìn nhau rồi trò chuyện qua tâm trí.

"Iori, tên này có vấn đề."

"Ta cũng thấy thế..."

"Phải làm gì đây?"

"Giết."

"Không được, không được."

"Sử dụng cuốn sách?"

"Cơ thể ta vẫn chưa hồi phục."

Ta nghi ngờ lần sử dụng cuốn sách gần đây nhất đã khiến ta gặp ảo giác. Thật kỳ lạ vì trước đây khi sử dụng cuốn sách chỉ gặp phải thương tổn cơ thể chứ không như cái ảo giác ở suối nước nóng.

"..."

Trong khi hai người đang trò chuyện thì chàng trai kỳ lạ đang đứng bên kia thở dài lắm nhằm cách nói của mình chắc đã sai rồi.

Bám chặt vào Iori ta lên tiếng với anh chàng kia.

"Không bao giờ! Tôi đã có hôn phu. Giờ thì mau thả tôi ra, đồng đội của tôi có thể đang gặp nguy hiểm!"

Sau khi ta nói xong câu đó thì ngay lập tức anh chàng kia quỳ xuống.

Ta cùng Iori giật mình nhìn anh ta đang quỳ.

"Xin hãy mang tôi theo! Ở đây chỉ có mình tôi, tôi muốn được ra bên ngoài. Làm ơn!"

"Eh?"

Ta quay sang nhìn Iori.

"Iori?"

"Tùy theo ý người Alisha. Anh ta là hồn thể của một viên đá, bị kẹt trong bóng tối chắc hẳn rất cô đơn..."

"... Nếu Iori đã nói vậy thì ta sẽ nghe theo người."

Cười nhẹ với hắn, ta lấy bàn tay đang bám vào áo hắn ra rồi đi lên vài bước đối diện với anh chàng đang quỳ kia.

"Làm thế nào để giúp anh?"

Anh chàng ngẩng đầu lên nhìn vào mắt ta.

"Rất đơn giản. Việc cô cần làm là đem ta vào trong cơ thể của người chết hoặc đồ vật. Nhưng cô có thể rên ta vào thanh kiếm."

"Rên vào thanh kiếm?"

Nói xong, ta chạm vào thanh kiếm được gắn bên hông.

"Đúng vậy. Thanh kiếm của cô có thể sẽ không sử dụng được lâu nữa. Hãy rèn một thanh kiếm mới và dùng tôi làm linh hồn cho nó."

"Như vậy cũng được ư? Anh sẽ không sao chứ?"

"Không sao. Ít ra nó không tệ bằng cô đơn trong bóng tối."

Nếu anh ta đã muốn vậy thì ta sẽ giúp anh..

"Tôi sẽ đưa cô ra ngoài, hãy giữ viên đá cẩn thận."

Gật đầu với anh ta sau đó ta nhắm mắt lại để không bị ánh sáng phát ra từ anh ta chiếu hóng mắt mình.

Khi mở mắt ra ta lại nằm ngay trên đồng lá và bàn tay thì đang nắm viên đá.

Giờ viên đá lên trời ta chợt nhớ ra một điều.

"Haizz... Quên hỏi tên anh ta mất rồi."

Ta đứng dậy phui quần áo rồi nhét viên đá vào khe rãnh ngực.

"..."

Cảm thấy không được đúng cho lắm nhưng mà thôi kệ, đồng phục trường không có túi cũng chẳng tiện chút nào.

Sau khi kiểm tra mọi thứ an toàn thì ta chạy về chỗ cũ của đội thì phát hiện đồng quái vật ma thú đã bị diệt sạch.

Hừm? Sao họ có thể giết hết chúng nó nhanh như vậy?

Nhận thấy được có hai bóng đen bay qua trên đầu, ta nhanh tay chạm kiếm xoay người lại nhìn.

"Ah! Một cô bé xinh đẹp."

"Hề?"

Trước mặt ta là hai người con trai, một người đeo kính còn người còn lại trông có vẻ khá... Đẹp trai?

Không! Ý ta là cả hai đều điển trai nhưng anh chàng kia nhìn như có sức hút nào đó.

Phát hiện họ mặc trên người đồng phục của kỹ sư lâu năm, ta mới nhanh chóng cúi đầu chào họ.

"Xin lỗi đàn anh, thật thất lễ rồi."

"Không sao, không sao."

Chàng trai điển trai cười rồi nói, người bên cạnh đẩy gọng mắt kính rồi nhìn ta.

Ta cố gắng không nhìn anh ta, anh ta chỉ nhìn thôi mà cũng gây áp lực.

Trình độ của kỹ sư lâu năm là như thế này sao?...

Chàng trai điển trai nhận ra gì đó rồi thở dài.

"Cậu khiến cô bé sợ rồi kìa. Mau dừng lại đi."

"Gì chứ?"

"Thật không thể nói nổi cậu."

Chàng trai điển trai nhảy trên tảng đá xuống rút gọn khoảng cách giữa ta cùng anh ta rồi đặt lên tay ta một nụ hôn.

"Thật vui khi được quen biết em, Alisha."

"Doki doki ~"

"Im miệng Iori!"

"Gì chứ? Không phải tim ngươi đang đập mạnh sao?"

Iori cười nhạo.

Ta không thèm nói chuyện với hắn nữa.

Ta cố gắng giữ trái tim đang đập mạnh này sang mức bình thường rồi đáp trả lại anh ta.

"Cũng thật vui khi quen biết đàn anh nhưng tại sao anh lại biết tên..."

Chưa nói xong thì anh ta đã trả lời.

"Em khá nổi tiếng với bọn anh. Sao lại không biết được."

Anh ta cười xong rồi quay trở lại đứng với anh chàng mất kính.

Nhanh...

Nhanh quá! Tốc độ di chuyển ta không hề thấy...

Thật đáng sợ...

Arthur quả là có khả năng lãnh đạo vương quốc. Kỵ sĩ đã mạnh như thế này thì Pháp sư cùng Chính trị sẽ lớn và mạnh như thế nào?

"Nếu em tìm đội của mình thì họ đã quay về làng rồi đấy. Em có thể gặp lại họ ở đó."

Sau khi nói xong câu đó thì hai người biến mất.

Ta nhìn khói bụi mà họ để lại rồi bước chân về làng.

Trong khi Alisha trên đường về làng thì hai kỵ sĩ đây đang cãi nhau.

"Đã nói với cậu là đừng làm những chuyện vô ích."

"Vô ích? Ý cậu nói là làm quen với cô tiểu thư đó à?"

"..."

"Chẳng phải chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao rồi sao?"

"Nhưng cậu lại giết những đám quái vật ma thú không nằm trong nhiệm vụ lần này."

"Haha, tôi chỉ rảnh tay thôi mà."

"Tôi sẽ báo cáo với cấp trên về việc cậu sao lãng trong khi làm nhiệm vụ. Để xem tháng lương lần này của cậu sẽ giảm xuống bao nhiêu."

Nói xong, chàng trai đeo kính tăng tốc đi trước.

"Ah! Đừng mà."

Chàng trai điển trai la lên rồi tăng tốc chạy theo anh ta.

Về đến làng, ta bước chân vào trong thì gặp ngay ba người họ đang ngồi đó.

Minta thở phào nhẹ nhõm

"Alisha về rồi!"

"Này, mấy người đi mà không thèm chờ tôi à?"

"Chuyện đó cũng không phải là lỗi của chúng tôi."

"Chúng tôi có đi tìm cô nhưng không thấy. Có lẽ cô đi quá xa chăng?"

Khi ta hỏi họ về hai người kỵ sĩ kia thì họ nói không thấy.

"Tiger, thế còn đám quái vật?"

"Không hiểu sao khi tôi mở mắt ra thì chúng nó đã tự động ngã xuống."

Ta đứng im lặng trước câu trả lời của Tiger.

Trưởng làng bước ra nhìn đội năm rồi nói.

"Các cậu làm rất tốt mặc dù không phải là các cô cậu giết nhưng vì đã thành thật nên tôi sẽ cho các cô cậu một phần thưởng."

"Các cô cậu cần biết vị trí của lá cờ đúng chứ?"

Cả bốn ngạc nhiên nhìn trưởng làng đang cười.

Tại sao trưởng làng lại biết về lá cờ đó chính là suy nghĩ hiện tại của đội năm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đội đầu tiên giành lấy lá cờ

"Khoan đã trưởng làng. Tại sao ngài lại biết đến lá cờ?"

Trưởng làng vuốt râu nhìn chúng tôi rồi nói.

"Giáo viên dễ thương của các cô cậu đã giao lại nhiệm vụ cho ta."

Hóa ra Sylia đã chuẩn bị sẵn mọi thứ...

"Mặc dù đám quái thú không nằm trong bài huấn luyện nhưng các cô cậu vẫn thành công. Chất lượng kỵ sĩ lần này cũng không kém gì lần trước."

Nghe trưởng làng nói thế Minta mới thắc mắc hỏi.

"Lần trước?"

"À phải, thường thì những bài huấn luyện đều được giữ bí mật nên người ngoài không hề biết về nó. Nhưng chẳng phải 1 người trong số cậu biết sao?"

Minta, Tiger cùng ta nhìn nhau rồi lắc đầu.

Trưởng làng thấy vậy bật cười rồi trả lời.

"Eric Faranhal em trai của thiên tài Ean Faranhal."

Cả ba ngạc nhiên nghe xong rồi quay sang nhìn Eric. Hắn ta vẫn không biểu hiện một chút cảm xúc nào trên mặt.

Minta cùng Tiger quyết định vẫn không nên hỏi đội trưởng lạnh lùng của họ.

Ta nhìn Eric rồi ngẫm nghĩ. Hỏi ta chưa hôn mê cậu ta với ta cùng học chung một khóa nhưng Ean thực sự không đến mức thiên tài.

Không lẽ ông thầy Euclid đã làm gì ư? Vậy thì khả năng của tất cả mọi người trong tổ đều được nâng cao?

Ôi không! Bell của ta!!

Ta phải đảm bảo Bell không bị Euclid đầu độc. Sau khi hoàn thành bài huấn luyện ta sẽ đến chỗ Bell ngay lập tức!

Thoát ra khỏi suy nghĩ cũng là lúc trưởng làng nói ra vị trí của lá cờ.

Đội năm nhanh chóng chạy đến chỗ lá cờ sau lời chúc may mắn của trưởng làng.

"Đội trưởng này, liệu có ổn không?"

Eric vẫn không thể hiện biểu cảm trên mặt hỏi ta.

"Alisha, cô lại sao thế?"

"Thành Kelion chẳng phải là nơi xảy ra hỗn loạn nhiều nhất ư? Đến đó chắc cũng sẽ không an toàn cho lắm."

"Alisha, chúng ta là kỵ sĩ mặc dù không chính thức nhưng không được yếu đuối. Nhiệm vụ của một người kỵ sĩ chắc cô cũng đã hiểu rõ."

"Vâng..."

Ta nắm chặt kiếm bên hông. Bác Wes từng nói thành Kelion là nơi tập trung xảy ra nhiều vụ hỗn loạn nhất.

Có sức mạnh nhưng không thể cưỡng chế được họ thì còn cần sức mạnh để làm gì?

"Đừng lo Alisha, tôi sẽ bảo vệ cô."

Đang cúi đầu suy nghĩ thì một giọng nói vang lên bên cạnh. Ta quay sang nhìn, hóa ra Tiger là người đã nói.

"Hmph! Tôi không cần anh bảo vệ."

Nói xong ta bắt đầu tăng tốc chạy lên trước.

Tiger ở phía sau cười rồi chạy nhanh theo.

Iori bay kế bên nhìn Alisha rồi cười lên.

"Mặc dù nói thế nhưng chẳng phải mặt cô đang đỏ bừng sao?"

"Im đi Iori!"

"Haha Tsundere!!"

Cái thể loại Tokimeki gì thế này! Lần sau ta chắc chắn sẽ không phải lòng vì những câu nói như thế này nữa.

Không thèm nói chuyện với Iori, một lần nữa ta mỉm cười hạnh phúc vì câu nói của Tiger rồi chạy nhanh hơn.

Minta ở phía sau nhìn thấy cảnh này thì nắm chặt bàn tay lại rồi lẩm bẩm vài câu 'Xin lỗi anh trai' trong miệng.

Đến được thành Kelion thì ta gặp ngay bóng dáng của một thiếu nữ, mặc dù không thấy mặt nhưng mái tóc màu xanh đỏ chắc chắn chính là Unmei!

"Unmei!"

Nghe được tên của mình được ai đó gọi, Unmei quay lưng lại nhìn.

"Alisha?"

Ta biết ngay đó chính là cô ấy mà!

"Chúng ta lại được gặp lại nh..."

Chưa bước lại gần Unmei thì một chàng trai với mái tóc đỏ đã đứng ở trước chặn lại. Ta không thể đến gần Unmei nếu người này cứ đứng đây mãi.

"Fate, không sao đâu."

Unmei lên tiếng rồi từ sau lưng chàng trai tóc đỏ đi ra.

Sau khi Unmei đi ra ta mới để ý trang phục trên người hai người đều chung một kiểu.

Anh ta là người cùng chung thế giới với Unmei?

Ta nhìn anh ta rồi chuyển sang nhìn Unmei.

"Unmei, cô đang làm gì ở đây?"

Unmei nhìn ta rồi nhìn những dân làng trên phố.

"Ta đang hoàn thành trách nhiệm của một thánh nữ."

"..."

Okay...

Unmei là một thánh nữ. Thánh nữ thì luôn được người dân xem thành thần.

Xem ra nếu Unmei xuất hiện ở đây thì mọi chuyện sẽ ổn thôi. Bây giờ thì cần phải tìm ra cái lá cờ trước khi những đội khác tìm ra được.

Ta quay trở lại đội năm chờ lệnh của Eric.

"Được rồi lá cờ chỉ ở đâu đó xung quanh đây thôi. Hãy tìm ở nơi thấp nhất rồi chuyển sang những nơi cao nhất."

"Mọi người rõ chưa?"

"Rõ!"

Chúng tôi chia nhau ra, mỗi người một nơi bắt đầu từ những nơi thấp nhất.

Eric chạy ngang qua những ngôi nhà, đôi mắt thì quan sát những chỗ hẹp giữa vách của những ngôi nhà.

Eric qua khỏi những dãy nhà thì bắt ngờ đụng mặt đội trưởng đội một đang quan sát những ngôi nhà.

Hai đội trưởng liếc nhìn nhau rồi quay trở lại làm việc đang dở của mình.

Minta cùng Tiger cũng đụng phải thành viên của đội một.

Cũng như đội trưởng của hai đội, họ chỉ lướt qua nhau rồi quay trở lại việc tìm kiếm lá cờ.

Trong khi đi kiếm lá cờ thì ta đụng trúng một cô bé.

Mái tóc đen dài đã che đi khuôn mặt em ấy nên ta không thấy rõ mặt cô bé này.

Nắm lấy đôi bàn tay nhỏ ta đỡ cô bé đứng dậy.

"Em không sao chứ?"

Cô bé vẫn không nói một tiếng nào mà chỉ về tòa tháp ở trước mặt.

"Sao thế? Trên đó có gì à?"

Sau câu hỏi của ta là một cái gật đầu từ cô bé.

Ta nhìn tòa tháp cao rồi bước chân về nó nhưng lại bị giật lại.

Ta quay lại nhìn thì thấy tay cô bé vẫn đang nắm tay ta.

"Muốn đi chung ư?"

Lại một cái gật đầu từ cô bé.

Đành dẫn cô bé này đi theo vậy.

Nắm đôi bàn tay nhỏ, ta đi từ từ đến cửa tháp rồi leo lên lầu.

Ya... Mệt thật đấy.

Sau khi leo lên đền tầng trên cùng thì ta kiệt sức ngồi xuống.

"Mệt quá đi mất!"

Mở mắt ra nhìn thì ta phát hiện tất cả các đội trưởng của mỗi đội đều đã ở đây và họ đang đứng xung quanh lá cờ được cắm ở chính giữa.

"Trời..."

"Sao thế Alisha?"

Ta giật mình nhìn Tiger và Minta đang đứng ở bên cạnh từ khi nào.

"Muốn làm tôi giật mình đến chết ư?"

"Haha xin lỗi, chúng tôi không cố ý."

Đẹp bỏ điệu cười của anh đi Tiger...

Ta đứng lên rồi phúi vấy sau đó nhìn Eric đang đứng cạnh những đội trưởng khác.

Trời ạ, ai sẽ giành lấy được lá cờ trước đây?

"Mà cô bé này, sao em lại dẫn chị lên đây?"

Ta vừa nói vừa quay sang bên cạnh nhìn thì phát hiện cô bé ta gặp đã biến mất.

Khi ta nhận ra cô bé đã biến mất thì các đội trưởng mỗi đội đều đã tiến lên giành lấy lá cờ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cái chết bất ngờ

"Cô bé đâu rồi!?"

Ta la lên tìm kiếm xung quanh.

"Dừng lại Alisha! Cô sao vậy!?"

"Cô bé, cô bé..."

Ta đẩy Tiger ra rồi nhìn vào Minta.

Minta sợ hãi lui về sau.

Nhìn vào Minta ta mới nhận ra bản thân mình đang làm cái gì thế này.

Những câu hỏi tại sao liên tục xuất hiện trong đầu ta.

Tại sao ta lại nổi giận lên như thế?

Tại sao cô bé đó lại biến mất?

Tại sao ở gần cô bé đó ta lại thấy không an tâm cho lắm?

Chỉ vừa mới gặp nhau vài phút trước nhưng ta lại có cảm giác kỳ lạ không tên dành cho cô bé.

Chuyện gì thế này?

"Tiger... Anh có thấy cô bé đi cạnh tôi không?"

"Cô nói gì thế Alisha? Từ lúc cô đi lên đến giờ tôi không hề thấy cô bé nào mà cô nói?"

Sau câu trả lời của Tiger tim ta bỗng nhiên đập mạnh hơn mức bình thường.

Đau quá...

Ôm lấy tim ta khụy chân xuống.

"Alisha!?"

Tiger hét lên, Minta thì vẫn sợ hãi đứng nhìn.

Những người khác nghe được tiếng hét của Tiger thì quay lại nhìn rồi hỏi.

"Chuyện gì thế?"

"Tôi không biết tự nhiên cô ấy..."

Tiger chỉ có thể nói với họ những lời này sau đó bước lại gần ta nhưng Sylia từ đâu xuất hiện ngăn cản lại.

Sylia? Cô ấy làm gì ở đây chứ?

"Alisha, em ổn chứ?"

Ta ngược nhìn cô ấy, ta chỉ muốn nói rằng ta không ổn chút nào.

Sylia nắm lấy tay ta rồi nhắm mắt lại, ánh sáng từ từ phát ra từ tay Sylia rồi dập tắt.

"Con bé bị trúng độc."

Ta sốc trước chẩn đoán của Sylia.

Độc?

Tại sao chứ? Ta rất cẩn thận mà...

Ta nhanh chóng gọi Iori trong tâm trí.

"Iori, Iori, Iori, Iori..."

Cứ gọi như thế cho đến khi hắn ta trả lời.

"Alisha?"

"Iori đau quá... Giúp ta với..."

"..."

"Iori?"

"Xin lỗi Alisha."

"Người đang nói..."

Chưa nói hết câu thì Iori đã chiếm lấy quyền điều khiển thân xác của ta.

"Hãy yên nghỉ đi Alisha... Như thế cô mới không cần phải chịu đựng nh..."

Những lời nói sau cùng của Iori ta không hề nghe thấy vì ý thức của ta đã chìm trong bóng tối.

"..."

Trong bóng tối tiếng bước chân bước lại gần xác của cô gái tóc vàng.

Cô gái với mái tóc đen cùng đôi mắt đỏ cầm trên tay cuốn sách dùng đôi mắt khinh thường nhìn vào xác cô gái tóc vàng.

Một tiếng thở dài phát ra từ cô gái tóc đen.

"Này, đừng chết nhanh như thế chứ. Câu chuyện của chúng ta vẫn chưa xong đâu. Mọi chuyện không thể kết thúc như thế này được."

"Này."

Đá một cái vào đầu cô gái tóc vàng, cô gái tóc đen một lần nữa thở dài rồi mở cuốn sách to và dày ra.

"Người nên biết là dù người có chết đi nữa thì ta vẫn có thể làm cho người sống lại."

Đóng cuốn sách, cô gái tóc đen lại một lần nữa liên tiếng.

"Lần này xin hãy chọn một con đường đúng đắn để tránh khỏi cái chết bất ngờ."

Nói xong cô gái tóc đen cười rồi búng tay.

"..."

Điều đầu tiên ta nghĩ đến khi mở mắt ra đó chính là tình dục sau cơn đau tim đột ngột.

Ôm lấy ngực trái ta kiểm tra nhịp thở của mình rồi ngồi dậy nhìn về phía trước.

Bất ngờ thay ta phát hiện mình đã quay về vị trí cũ, nơi ta gặp cô bé không rõ danh tính đó.

Đứng lên phui vẩy, ta quan sát mọi thứ xung quanh trên đường đi đến toà tháp.

Thời gian vẫn như cũ như lúc ta gặp được cô bé tóc đen đó, nhưng lần này cô bé đó lại không xuất hiện.

Mang theo nghi ngờ, ta đi lên lầu thì lại thấy tất cả đội trưởng đều đang đứng xung quanh lá cờ.

Ta đứng im nhìn Eric đang đứng cạnh những đội trưởng khác.

Bỗng nhiên một bàn tay vỗ ngay sau lưng khiến ta quay lại nhìn.

Quả nhiên là Tiger và Minta đang đứng sau lưng ta.

Lần này ta chắc chắn mình đã quay lại thời gian cái chết bất ngờ xuất hiện.

Lần chơi này ta đã không chết nhưng lần sau có thể sẽ xuất hiện những cái chết bất ngờ.

...Ta phải nhanh chóng phòng bị cho những cái chết đó.

Những sự lựa chọn, những con đường đứng đắn...

Ta thật có thể sao?

Còn những lời mà Iori đã nói lúc ta chết đi phải khiến ta suy nghĩ lại.

Ta bây giờ không biết gì hết về hắc ta.

Iori thật quá bí ẩn, luôn luôn tự mình làm tất cả.

Sau này ta nên đề ý hắc hơn, nhất là khi hắc đã không còn ở trong cơ thể của mình.

Khi ta quay lại nhìn thì thấy Eric đang đứng ở trên 7 đội trưởng, cầm trên tay lá cờ với khuôn mặt không cảm xúc nhìn về hướng này.

"Pfft."

Khuôn mặt của Eric thật sự không hợp với khung cảnh này một chút nào.

Ta cười rồi lên giọng hét với những đội khác.

"Đội năm đã giành lấy cờ!"

Sau một hồi các đội trưởng tập hợp lại nhóm của mình rồi tìm nhà nghỉ ở thành để qua đêm sau cuộc tìm kiếm một mối này.

"Có vẻ chúng ta sẽ ở lại đây rồi sáng đi xe về thành Hinra."

Tiger vừa nói vừa vờn vai.

"Đi tìm nhà nghỉ thôi."

Ta dừng lại.

"Mọi người cứ đi trước, tôi có việc cần làm. Sau khi xong tôi sẽ đi tìm mọi người."

"Nếu cô đã nói vậy thì chúng tôi đi đây."

Mỉm cười vẫy tay tạm biệt họ, ta quay lại với khuôn mặt nghiêm túc rồi đi về phía sau tòa tháp.

Đứng đối diện với cô bé tóc đen bị mái tóc dài che đi khuôn mặt.

"Rốt cuộc ngươi muốn gì?"

Đáp lại ta đó chính là sự yên tĩnh và cơn gió nhẹ thổi qua.

"...Quái vật thì nên chết."

Nói xong những từ đó cô bé tóc đen xuất hiện ngay trước mặt ta rồi dùng một thứ sắc nhọn đâm thẳng vào mặt ta.

Không kịp phản ứng ta chỉ có thể nhắm mắt lại và chịu đựng.

Một tiếng keng vang lên thật lớn.

Điều duy nhất ta có thể làm đó chính là cảm nhận.

Nhưng lại không thấy đau.

Nghi ngờ có thứ gì ngăn cản, ta mở mắt ra nhìn người con gái đang đứng ở phía trước.

Mái tóc xanh dài bay trong gió.

"Suýt nữa là tiêu rồi. Alisha cô không sao chứ?"

...Unmei?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Cơn ác mộng cùng lời nhắc nhở của Unmei

Được sinh ra trên thế giới này chính là điều tươi đẹp nhất trên đời tôi.

Đó là những gì tôi nghĩ trước khi mọi thứ sụp đổ.

Trên đường đi picnic, gia đình tôi đã gặp phải một tai nạn xe. Cuối cùng họ lại chết ngay tại chỗ, để lại một mình hai anh em chúng tôi dựa vào nhau.

Người đã tông chúng tôi đã bỏ trốn, cảnh sát cũng chẳng để ý vì họ còn những vụ lớn hơn để giải quyết thay vì một tai nạn xe nhỏ nhoi này.

Khi tôi lên 15 tuổi anh tôi lại biến mất không một dấu vết, anh ấy lại giống như cha mẹ, để tôi lại một mình trong căn nhà cô đơn này.

Mặc dù anh ấy đã biến mất nhưng số tiền trong tài khoản của anh trai để lại luôn luôn được chuyển tiền vào mỗi tháng.

Nhờ số tiền trong tài khoản của anh ấy tôi mới có thể sống sót đến bây giờ.

Đến khi vào năm ba cuộc sống của tôi gần như đã sáng hơn vì đã được gặp cô ấy.

Lần đầu chúng tôi gặp nhau chính là trên sân thượng trường.

Người con gái dịu dàng xinh đẹp với giọng ca ngọt ngào ấm áp, tôi muốn được hiểu thêm về cô ấy.

Nhìn những vết bầm trên chân cô ấy cho thấy tôi và cô ấy đều là nạn nhân của sự bất nạt này.

Vì đây là thế giới của sự tệt nạn xã hội nên không một ai quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra.

Giáo viên cũng chẳng làm gì khi chứng kiến cảnh chúng tôi bị đánh đập.

Sau một thời gian dài kể từ khi gặp cô ấy tôi dường như vẫn có thể tiếp tục sống mặc dù tình trạng bất nạt vẫn cứ tiếp diễn.

Cô ấy chính là niềm hy vọng của tôi.

Chúng tôi đã hứa với nhau là sẽ ở bên nhau mãi mãi không gì có thể chia cắt được.

Đây là năm cuối rồi, tôi sẽ tốt nghiệp cùng cô ấy.

Thật hạnh phúc vì có thể rời khỏi ngôi trường này.

Nhưng lại một lần nữa, những người quan trọng trong đời tôi lại bị cướp đoạt ra khỏi tôi.

Mang theo thân xác nặng nề đầy vết thương này, tôi cố gắng chạy khắp trường đi tìm cô ấy.

Nhưng thứ duy nhất tôi tìm thấy đó chính là cái xác lạnh ngắt đang nằm cạnh thùng rác.

"Không.."

Ôm lấy cô ấy tôi khóc hết lên.

Lẽ ra tôi nên đến sớm hơn, nếu tôi không đến trễ thì mọi chuyện sẽ không như thế này.

Tôi hận lũ con gái đó.

Tôi hận cả thế giới này.

Phải chăng thế giới này tốt hơn thì những chuyện tệ nạn xã hội này sẽ không xảy ra đúng chứ?

Tôi đau quá, nó thật sự rất đau.

Trái tim tôi nó đã không còn nhịp đập từ khi cô ấy chết.

Lời hứa của chúng ta không thể hoàn thành được nữa.

Tôi mặc kệ tất cả mọi thứ, thứ duy nhất mà tôi muốn làm đó chính là chết đi.

Ít ra nếu tôi chết đi thì chúng tôi vẫn có thể ở bên nhau.

Tôi nhặt lấy mảnh vỡ ngay cạnh thùng rác rồi đưa vào cổ tay mình.

Nhưng trong đầu tôi lại xuất hiện hình ảnh của cô ấy, những lời nói đó khiến tôi không thể tự sát được.

"Theresa này, nếu một trong chúng ta chết đi thì người còn lại nhất định phải sống thay vì người đó nhé."

"Hừm? Tại sao ư?"

"Hừm... Có lẽ là vì tớ không muốn thấy cậu đau khổ chẳng?"

"Ehehe, đừng nói thế chứ. Chúng ta hứa rồi nhé, ai không giữ lời là kẻ hèn nhất!"

Mảnh vỡ từ trên tay tôi rơi xuống.

Tôi nhìn những giọt nước mắt của mình đang rơi xuống từng hột trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy.

"Cậu nghĩ tớ có thể sống được nếu thiếu cậu ư?"

"Chết tiệt! Lẽ ra chúng ta không nên hứa những lời đó."

"Tại sao cậu lại đi trước tớ?"

"Chúng ta đã có thể sống với nhau đến già mà..."

Cứ như vậy tôi vừa nói vừa ôm lấy cô ấy đến nỗi quên mất thời gian.

Không biết tôi đã ngồi đây nói chuyện với cô ấy bao lâu thì một chiếc xe màu đen bỗng dừng lại trước mặt tôi.

Bước xuống đầu tiên chính là một đôi giày cao gót tiếp đến là áo blouse trắng.

Tôi nhìn người con gái đeo kính đen ở trước mặt.

Cô ta nói rằng sẽ dẫn tôi đi gặp anh trai.

Anh trai thật sự vẫn còn sống?

Nếu đi theo cô ta tôi có thể gặp lại anh trai?

Như vậy sẽ không cô đơn nữa...

Đề lại cái xác của cô ấy một mình, tôi chấp nhận lời mời của cô ta.

Nắm lấy tay cô gái mặc áo blouse, tôi bước lên chiếc xe màu đen.

Nếu lúc đó tôi biết mọi thứ sẽ diễn biến trở nên tệ khi rời xa người con gái tôi yêu thì tôi chắc chắn sẽ không đi theo cô gái mặc áo blouse mà ở lại làm lễ tang cho cô ấy.

Bây giờ hối hận thì cũng chẳng kịp nữa.

Vì tôi đã chìm trong giấc mộng của một con quái vật.

Thật đau khổ thật xấu xí.

Nếu tôi có thể lựa chọn một con đường đúng đắn thì mọi chuyện sẽ không như thế này.

....

"Ha..."

Ta giật mình tỉnh lại sau cơn ác mộng, mồ hôi từ trên người chảy ra làm ướt hết cái áo ta đang mặc.

Cái giấc mơ gì thế này?

Tại sao cảm xúc của người trong mơ đó lại khiến ta đau đến như vậy?

"Ác mộng sao?"

"Eek!?"

Ta giật thót tim vì giọng của một cô gái đột nhiên vang lên.

Quay sang nhìn thì thấy Unmei đang nhìn ta.

...Unmei?

À phải rồi, sau khi Unmei cứu ta (thật ra là anh chàng tóc đỏ...) khỏi cô bé tóc đen dài không rõ danh tính đó thì cô ấy muốn được nghỉ ngơi cùng ta.

Dĩ nhiên là ta chấp nhận, cơ hội để ở cạnh Unmei những lúc này rất thấp nên ta phải vận dụng tất cả để được ở cạnh cô ấy.

Đương nhiên là ta không quên anh chàng tóc đỏ luôn đi cạnh Unmei.

Anh ta chính là người đã phản đối việc ta ở gần cô ấy. Những lời phát ra từ miệng của anh ta thực sự rất kinh khủng.

Nhưng nể mặt anh ta vì đã cứu ta (mặc dù là theo lời của Unmei...) nên ta không để ý đến những lời anh ta nói.

Ta gửi lời nhắn cho đội trưởng Eric là sẽ không nghỉ cùng nhà trọ với họ rồi hẹn nhau địa điểm cả đội gặp nhau vào sáng mai.

Và rồi mọi chuyện cứ tiếp diễn theo thời gian cho đến bây giờ.

Không thể tin là lên giường nằm một cái là ta ngủ luôn.

"Unmei thì sao? Sao cô lại không ngủ?"

"Vì lý do đặc biệt tôi không cần phải ngủ."

Nhưng ít ra cô không cần phải nhìn chằm chằm vào ta khi ta đang đang ngủ chứ.

Hửm? Hình như cách xưng hô của Unmei đã thay đổi?

"Unmei tại sao cô lại xưng hô ta-ngươi khi lần đầu chúng ta gặp nhau chứ?"

"Thánh nữ thì phải xưng hô như thế không phải sao? Còn bây giờ ta là người thường đang ở cùng một người bạn nên không cần phải xưng hô ta-ngươi như thế."

"..."

Ta không biết phải nói gì với cách suy nghĩ của cô ấy.

"Unmei này, ở thế giới cũ tôi là một con quái vật."

Không hiểu sao ta lại nói với cô ấy điều này.

Bí mật của ta, ta muốn kể hết với cô ấy.

"Tôi biết..."

"Vì thế cô phải sống như là một con người ở thế giới này."

Unmei thì thào trong miệng.

"Hửm? Cô vừa nói gì à?"

"Không gì."

Ta nhìn trần nhà rồi nhắm mắt lại.

"Hãy cẩn thận với giới quý tộc."

Unmei nói xong những lời đó thì quay lưng lại rồi im lặng luôn.

Ta nhìn tấm lưng của cô ấy rồi mỉm cười.

Được thánh nữ quan tâm chắc không ai có được sự đặc cách này đâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Sự xuất hiện của một con rồng

Sau một đêm ngủ cùng Unmei nhưng không biết cô ấy có ngủ không, tinh thần cùng thể lực của ta đều đã được hồi phục.

A ~ Thật thoải mái.

Hít đất buổi sáng khoảng hai mươi lần ta bật dậy nhìn sang Unmei đang ngồi trên giường, cô ấy đang làm gì thế nhỉ?

Vì Unmei ngồi xoay lưng lại với ta nên ta không thấy cô ấy đang làm gì.

Mà cũng kệ, ta chia tay cô ấy rồi đi đến điểm hẹn của đội mà ngày hôm qua đã trao đổi cùng Eric.

Đến nơi thì đã thấy ba người đứng đó.

Trong họ có vẻ tràn đầy năng lượng.

Ta mỉm cười rồi la lên với họ.

"Đến sớm nhỉ!?"

Cả ba giật mình quay sang nhìn ta.

Eric nhìn thấy người vừa la thì hừ một tiếng rồi nhắm mắt lại quay đầu sang chỗ khác.

Ehe... Hình như ta đã làm đội trưởng giận rồi, hắn ta không thèm nhìn ta lần tiếp theo nữa.

Tiger nắm lấy tay ta, ta có thể thấy những tia sáng đang lấp lánh trong mắt hắn.

Thật đáng sợ...

"Một quý ông đương nhiên sẽ không để cho một quý cô chờ đợi."

"Haha... Anh nên dành câu này cho những vị tiểu thư khác."

Ta cười ngượng rồi bỏ tay của anh ta ra.

Minta nghe được câu đó xong thì dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Tiger đang tỏa ra tia sáng lấp lánh.

Thế ai là người ngủ dậy trễ trong hai người họ cơ chứ!? Minta chỉ có thể nói trong lòng.

Không phí thời gian nữa chúng ta phải quay về tổ kỵ sĩ để giao nộp cái lá cờ này cho Sylia.

Tất cả nhìn Eric để xem ai sẽ là người được giao công việc đi tìm xe ngựa và một lần nữa ta lại là người được giao việc đi tìm xe ngựa này.

Buuuuu ~~~ Eric thật chán ngắt.

Kiểm được xe, đội năm nhảy lên ngồi rồi nói chuyện với nhau.

"Không biết sau bài huấn luyện này thì Sylia sẽ giao gì đây?"

"Tùy cô ấy thôi."

"Tôi cũng chỉ nghĩ là đi đâu đó và đánh quái hoặc nhận nhiệm vụ của những trưởng làng..."

Chán thật đấy...

Ta chóng cảm nhìn phong cảnh. Hừm? Có thứ gì đó đang chạy đến đây thì phải?

Ta gọi họ rồi chỉ tay về phía thứ đang chạy đến đây.

"Mọi người nhìn kia."

Tiger nhìn rồi hỏi.

"Cái gì thế kia?"

Ta cùng Tiger nheo mắt lại, khi thấy rõ hơn thì cả hai cùng la lên.

"Một con rồng!!"

Eric nhìn con rồng vừa lướt qua chiếc xe ngựa.

"Một con rồng lại làm gì ở đây?"

Rồng xuất hiện ở đây là lần đầu tiên ta thấy. Nhưng chẳng phải chúng đã tuyệt chủng sao? Thật kỳ lạ.

"Tôi nghĩ đội kỵ sĩ sẽ giải quyết con rồng này thôi."

Phải rồi, ở đây họ rất sợ rồng, họ nghĩ rằng rồng có thể đem lại sự hủy diệt cho vương quốc của họ.

"Chẳng qua nó chỉ là một con rồng tội nghiệp."

Ta thì thầm trong miệng.

"Cô vừa mới nói gì à Alisha?"

"Không gì."

Cơ mà nãy giờ con rồng đó sao chỉ bay xung quanh cái tòa tháp lớn kia thôi thế?

"Này, tòa tháp đó là gì thế?"

Tiger suy nghĩ sau đó nhớ ra gì đó rồi búng tay.

"Đó là một dungeon."

"Dungeon?"

"Vì trong đó toàn quái vật và là nơi luyện sức mạnh cho những kỵ sĩ nên họ quyết định gọi nơi đó là một dungeon."

"Tầng càng cao thì quái càng mạnh."

Nghe xong ta mới nhớ ra trong thế giới này không tồn tại mạo hiểm giả.

Không có họ thì thật ngán nhưng biết làm sao được, mọi thứ đều đã được lập trình, không ai có thể thay đổi được.

Ta thờ dài rồi ngồi đếm những đám mây trên bầu trời.

Chuyến đi về thành mất 3 ngày này trôi qua rất nhanh, trên đường đi cũng không gặp vấn đề gì, mọi thứ trôi qua rất yên bình.

Chiếc xe ngựa dừng lại, ta trả tiền cho bác đánh xe rồi nhảy xuống xe ngựa vươn vai.

"A ~ Mọi người vất vả rồi."

"Mau quay về tổ thôi nào."

Minta nói rồi chạy vô trước.

Thật tình thẳng nhóc này làm gì mà chạy nhanh dữ.

Mà khoan ta phải gặp ai đầu tiên khi về nhỉ?

A! Nhớ ra rồi! Ta phải nhanh chóng đi tìm Bell!!

Bell yêu quý của ta!!

Thế là cả hai cùng chạy, Minta chạy trước Alisha chạy sau để lại khói bụi cho Eric và Tiger.

"Cả hai người họ thật năng động nhỉ Eric?"

Tiger cười nhìn Eric, nhưng đáp lại câu hỏi của Tiger là một tiếng hừ từ Eric.

Cả hai sau đó cũng bước theo hai người kia về tổ.

Thấy bóng dáng của Bell ở trước cổng đang chờ ta.

Ta biết ngay mà! Bell sẽ luôn chờ ta quay về.

Ta nhanh chóng nhảy đến ôm cậu ta.

"Bell ta về rồi đây ~"

Bell bị ôm bất ngờ không phòng bị chỉ có thể để Alisha ôm rồi mỉm cười.

"Chào mừng quay trở lại."

Kyaaa ~ Con tim của ta không thể chịu được mất.

Cọ vào má Bell ta hôn một cái ở má cậu ta rồi nháy mắt.

"Quà cho Bell đây, cảm ơn vì đã luôn chờ ta."

Xem khuôn mặt đỏ lên của Bell luôn khiến ta cảm thấy thú vị.

George đứng kế bên nhìn cảnh này bị sốc.

"Alisha xem này tôi cũng đứng chờ cô nữa hãy mau cho tôi một nụ hôn ngọt ngào đi nào~!"

Ta lập tức bơ cậu ta.

George bị bơ đau lòng rơi vào vòng tay của Ean.

"Ean lòng tôi thật đau ~ Thật không công bằng khi chỉ mình Bell mới được nhận nụ hôn đó."

Ean cảm thấy phiền phức khi nghe tên này lải nhải bên tay, thấy được bóng hình của Eric đến gần Ean mới thả tay ra khiến George không có chỗ dựa rơi xuống kêu một tiếng á.

Ean mỉm cười nhìn Eric.

"Làm tốt lắm em trai."

Eric vẫn không nói gì mà bước qua Ean sau đó đi vào trong.

Ôm cổ của Bell ta nhìn hai anh em này rồi suy nghĩ. Họ giận nhau à? Nhưng trông Ean có vẻ không phải vậy.

Mà thôi ta cũng kệ, chuyện của hai anh em họ vẫn không nên chen vào thì hơn.

Nắm lấy tay Bell rồi cùng nhau bước vào trong, ta kể cho Bell nghe mọi chuyện xảy ra trên đường.

"Bell biết không trên đường về thành ta đã gặp phải một con rồng và..."

"Vậy ư? Nghe có vẻ vui."

Bell mỉm cười rồi lắng nghe, chỉ cần Alisha không bị thương là cậu có thể yên tâm.

Tiger là người vào sau cùng nhìn hai người Bell cùng Alisha rồi suy nghĩ.

Quan hệ chủ tớ? Thế nhưng lại nhìn có vẻ thân như thế?

Điểm yếu của cô ta chắc hẳn là chàng trai đó.

"Alisha cô thật yếu đuối..."

Nếu như không thể coi được quá khứ của cô để dùng chính nó để diệt cô thì chỉ còn cách đụng đến những người quan trọng với cô mà thôi.

Tiger cúi đầu mỉm cười rồi bước vào trong.

Ở gần nơi Tiger vừa đi, Yuki quan sát tất cả sau đó đi ra khỏi vị trí đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Cuộc họp của những nhà quý tộc

Giao lại lá cờ cho Sylia, ngay lập tức tất cả thành viên của đội kỵ sĩ được giao ngay bài huấn luyện tiếp theo.

Ba tháng trôi qua những bài huấn luyện được Sylia giao đến không ngừng nghỉ khiến cả tổ kỵ sĩ như đang gặm phải phân.

Đám người họ không biết tại sao lại sử dụng từ "phân" để miêu tả trạng thái lúc này.

"Này... tôi mệt lắm rồi. Sylia tính để chúng ta làm đến chết à."

Đội trưởng đội 4 dựa vào cạnh bàn hỏi xong rồi thở dốc.

Ta đánh vào đầu anh ta rồi cười đều.

"Nhanh thế đã lười biếng rồi à?"

Ngay lập tức đội trưởng đội 4 đã nổi lửa trở lại.

"Này sao cô dám đánh tôi!?"

"Fufu ~ Có giỏi thì bắt tôi lại đi."

"Này! Sao hai em lại có thể đùa giỡn với nhau khi không có tôi cơ chứ!?"

Chưa kịp để cả hai chơi trò đuổi bắt thì giọng nói của Sylia vang lên rồi bất ngờ xuất hiện trước mặt hai người khiến cả hai giật mình đau tim.

"Tập họp nghe thông báo nào!"

Ta xoa nơi con tim đau nhói rồi lắng nghe xem Sylia muốn nói gì.

"Kể từ bây giờ cuộc huấn luyện sẽ chấm dứt! Chúc mừng các em đã hoàn thành khóa học của tôi. Hãy chờ được phong chức kỵ sĩ đi nhé."

Nghe xong tất cả thành viên tổ kỵ sĩ hạnh phúc chảy nước mắt rồi đập tay nhau.

"Nghe hết đã nào! Kể từ tuần này các em sẽ được nghỉ nên muốn làm gì thì làm gì nhé."

Mọi người lại vui hơn nữa và nhảy vào ôm nhau rồi từng người về phòng của mình để chuẩn bị chuyến đi nghỉ mát của mình.

"Alisha, sao em không trở về phòng của mình?"

"Cô bỏ tay ra khỏi mông em như thế em mới đi được..."

"A, xin lỗi nhầm tay. Tay này mới đúng."

Và thế Sylia dùng tay kia bóp lấy một bên mông ta...

"Kyaaa..."

"Oho, mông em thật đầy đặn..."

"Đừng xoa nữa..."

Mấy tháng này ta mới nhận ra Sylia là một kẻ biến thái thích trêu chọc người khác.

Bỗng nhiên Sylia run lên một cái rồi dùng khuôn mặt giận dữ mở cổng dịch chuyển ra.

"Con bitch Ela lại quyến rũ Raran của mình! Mình phải băm nó ra thành từng mảnh rồi an ủi anh ấy mới được."

Đó là những gì ta nghe được khi cánh cổng biến mất..

Mông ta chắc hẳn đã đỏ hơn rồi...

Lần sau ta chắc chắn sẽ tránh xa Sylia mỗi lần cô ấy đến gần.

Thở dài, ta chợt nhớ là phải rèn kiếm.

Mấy tháng vừa rồi thật sự rất bận rộn khiến ta quên mất phải giúp anh chàng kỳ lạ kia.

Lấy viên đá được giấu ở giữa ngực ra.

"Đến lúc phải thay kiếm rồi. Anh hãy chờ một chút nữa thôi là sẽ được tự do ra khỏi bóng tối."

Nói với viên đá, ta cười rồi chuẩn bị rèn kiếm ngay tại sân trống phía sau tổ kỵ sĩ.

Cầm trên tay cây búa đập trên thanh thép đã được đun nóng, mồ hôi từ trên trán chảy xuống dưới đất.

Về viên đá thì ta đã bỏ vào khi nấu loãng kim loại, xin đừng trách ta nếu anh có chết...

Ôi chúa ơi! Hi vọng là sẽ thành công.

Đập gần khoảng 30 lần thì thanh thép bỗng nhiên phát sáng, khi ta mở mắt ra thì thanh thép cần phải chờ nguội đã trở thành một thanh kiếm hoàn chỉnh.

Ta nghi ngờ cầm kiếm lên rồi vung lên vung xuống.

"..."

Không cần mài dũa cũng không cần phản gấn chuôi...

Cái thanh kiếm này thật đáng sợ.

Mà thôi cũng kệ, ta sờ thanh kiếm rồi gấn ngay bên hông.

"Từ đây hãy cùng nhau cố gắng nhé."

Đi về phòng của mình ta suy nghĩ chắc cũng nên tìm vô để đựng cái thanh kiếm kỳ lạ này.

Chưa được nửa quãng đường thì bên trường báo có người đưa tin từ gia tộc ta gửi đến.

Thế là ta đành đi đến cổng trường để gặp người đưa tin.

"Lucia, có chuyện gì sao?"

Trước mặt ta là cô người hầu Lucia, ta không ngờ rằng cha sẽ phái cô ấy đến.

Lucia chào ta rồi ngẩng đầu lên.

"Vâng thưa tiểu thư. Ngài Elizer bảo người quay về để tham dự cuộc họp của những quý tộc."

"A, ra thế..."

Họp quý tộc ư? Thật phiền phức.

"Mau đi thôi ạ, ngài Elizer đang chờ người về."

"Ồ, vậy để ta gọi kỹ sĩ của mình rồi đi luôn."

"Chuyện đó không cần tiểu thư phải gọi, hai người họ đã ở trên xe sẵn."

"Hả?"

Khi bước lên xe ngựa thì ta thấy Yuki và Bell đang ngồi đối diện nhau.

Vãi...

Không thể tin được là Lucia lại báo tin trước cho họ chứ không phải ta.

Chiếc xe ngựa từ từ chạy đến dinh thự nhà Elizer.

Bước xuống xe thì có năm người hầu đứng chờ sẵn, họ cúi chào rồi dẫn ta đi chuẩn bị.

Bell và Yuki thì ở lại với Lucia.

Cả hai nhìn nhau rồi quay đầu.

Lucia cười rồi nói với cả hai.

"Xin hãy đi theo tôi, ngài Elizer đang chờ hai người để thông báo về việc quan sát tiểu thư."

Thế là cả ba bước đến văn phòng của ngài Elizer.

Ta nhìn hai người hầu đang kì cọ lưng ta.

Ta quên mất một chuyện Lucia là người hầu của cha.

Hi vọng cả hai người Yuki với Bell không sao.

"Tiểu thư, xin người hãy dang chân ra."

Ta đành phải dang ra cho họ chà rửa. Vì từ hồi nhỏ đến giờ ta đều được người hầu tắm cho nên chuyện này không có gì đáng xấu hổ nữa.

Người hầu tóc đen nhìn giữa chân Alisha rồi giờ ngón cái cho người hầu tóc trắng đối diện.

Người hầu tóc trắng thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Cả hai người đã kiểm tra tiểu thư không bị vấy bẩn bởi ai, sau khi tắm xong cho tiểu thư, cả hai sẽ báo lại cho phu nhân Elizer.

Do Alisha đang nhắm mắt tận hưởng nên không hề biết hai người hầu đang hạ tắm rửa này đang kiểm tra cơ thể của mình.

Tắm xong thì ba người hầu đứng ngoài cửa giúp ta lau người và mặc váy.

"Ahhh... Đau quá!"

"Tiểu thư xin hãy cố lên! Chỉ có cách này mới có thể khiến bộ váy người mặc trở nên đẹp hơn."

Khi mặc những cái váy này ta ghét nhất là phải ép bụng.

Sau khi ép xong ta hình như không thể thở nữa...

Đứng trước gương nhìn bản thân mình, ta có cảm giác vẻ đẹp của Alisha lại tăng thêm.

Quả nhiên là một cô tiểu thư hoàn hảo, thật tiếc là cô ấy chẳng sống được bao lâu.

Tình yêu với Hisa vị hoàng tử thứ nhất là thứ dẫn đến cái chết của cô ấy, cô gái tội nghiệp...

Khi người hầu đưa vòng đeo cổ thì ta từ chối.

Bell có thể sẽ rất buồn khi thấy ta không đeo sợi dây chuyền của cậu ta, còn sợi dây chuyền thánh của trường thì ta không quan tâm cho lắm, cứ đeo ở trên cổ để đỡ bị mất rồi phải đi xin lại từ nhà trường.

Ngồi tự kỷ, à không... Ngồi trong phòng đến tối thì người hầu gõ cửa nói rằng cuộc họp đã bắt đầu.

Ta đứng dậy mở cửa ra khỏi phòng thì thấy Bell và Yuki đứng ở phía trước cùng hai người hầu gái.

Hai người hầu gái dẫn đường đi trước, ta đi phía sau họ, Bell cùng Yuki thì đi đằng sau ta.

Đến nơi thì ta thấy cha đang đứng ở trước cửa.

"Otou-sama."

Cúi đầu chào cha, ngài nhìn ta rồi khen ngợi.

"Quả nhiên bộ váy đen ta chọn cho con là đẹp nhất."

"Vâng."

Cười với cha rồi cả hai người chúng ta bước vào cánh cửa được người hầu mở ra.

Tất cả quý tộc trong căn phòng từ tước vị cao nhất cho đến tước vị thấp nhất đều xuất hiện ngay tại đây, những khuôn mặt thân quen cũng đã đều có mặt.

Gia đình ta, đồng đội của ta đều ngồi trên cái bàn dài này.

"Nào... Bắt đầu thôi! Bữa tiệc của những quý tộc."

Ta nhìn người đang nói, một quý ông với đôi mắt đỏ cùng mái tóc đen dài đang ôm cơ thể của chính mình và đứng lắc lư trên cửa sổ của căn phòng.

"Ai đây?..."

Ta đứng hình nhìn người đàn ông đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Vào Game Thiếu Nữ, Ta Phải Làm Nữ Phụ Thật Sao? Ôi Không!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.